

Achtergronden

afmaak

Joegoslavië^u

Z-D

1.
De Aanloop tot de NAVO-oorlog tegen de
leger de

DE ACHTERGRONDEN VAN DE NAVO-OORLOG TEGEN DE FEDERALE
REPUBLIEK JOEGOSLAVIE OM KOSOVO

- de aanloop tot de oorlog
- het benutten van het UCK bij de ramkoers van de westerse politieke elite gericht op oorlog tegen een verdere afbraak van de Federale Republiek Joegoslavië
- de OVSE als voertuig van de anti-Servische campagne

WIKI
document

EEN ANALYSE OP BASIS VAN DE MEEST DAGELIJKSE WESTERSE BRONNEN

Op de avond van de 24ste maart 1999, omstreeks 20.00 uur, begint de NAVO-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

Een land dat nog nooit enig ander land, laat staan enig NAVO-land, ook maar een haar heeft gekrenkt.

Ook Nederland neemt voluit deel aan deze agressie-oorlog.

Met deze agressie-oorlog verpletteren de NAVO-landen, waaronder Nederland, het internationale recht inzake vrede en veiligheid.

Een maandenlange systematische verwoesting van de Joegoslavische economie en infrastructuur middels voortdurende NAVO-terreurbombardementen volgt. Daarbij wordt voor meer dan 100 miljard gulden schade toegebracht.

Duizenden Joegoslavische burgers worden daarbij gedood en gewond.

Doel van deze NAVO-agressie is het verzwakken van de Federale Republiek Joegoslavië door het land, met name ook Servië, zoveel mogelijk economische schade toe te brengen, alsmede het realiseren van een afscheuring en NAVO-bezetting van Kosovo.

Omdat de NAVO-landen te laf zijn om de confrontatie met het Joegoslavische leger werkelijk aan te gaan, nemen de NAVO-agressors hun toevlucht tot een orgie van vernietiging van civiele doelen hoog vanuit de lucht. Teneinde middels deze terreur tegen de basisvoorzieningen voor de burgerbevolking bij de Joegoslavische autoriteiten hun oorlogsdoel, het afscheuren en bezetten van Kosovo, af te dwingen.

Door de grootschalige terreur tegen en vernietiging van de bestaansmiddelen van de Joegoslavische burgerbevolking, is

thans meerdere generaties van de ^{JOEGOSLAVIË} Joegoslavische bevolking het recht op een menswaardig bestaan door de NAVO-agressors, waaronder Nederland, ontnemen.

Door op systematisch oorlog te voeren, niet tegen het Joegoslavische leger maar tegen de basisvoorzieningen van de Joegoslavische bevolking, verbrijzelt de NAVO de basisprincipes van het oorlogsrecht.

Uiteindelijk wordt de Federale Republiek Joegoslavië gedwongen in te stemmen met de stationering van een internationale VN-macht in Kosovo.

Zodra deze VN-macht Kosovo is binnengetrokken, gooien de NAVO-troepen die daarvan deel uitmaken hun schaapskleren af en beginnen zich te gedragen als een NAVO-bezettingmacht, die het daar voor het zeggen heeft. Dit met flagrante schending van de resoluties van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties.

Aldus verkrijgt de NAVO uiteindelijk, na onder valse VN-vlag Kosovo te zijn binnengetrokken, via verraad en verdere verkrachting van het Handvest van de Verenigde Naties, wat het middels maandenlange oorlogsterreur niet heeft kunnen bewerkstelligen.

Een de facto NAVO-bezetting van Kosovo.

Begin juni 1999 is deze NAVO-bezetting van Kosovo een feit.

Thans, in December 1999, dus nog geen half jaar later, zijn ruim 350.000 leden van de Servische en alle andere niet-Albanese burgerbevolking in Kosovo met geweld en terreur uit Kosovo verdreven.

Een ethnische zuivering zonder weerga. Uitgevoerd onder toezien oog van de NAVO-bezettingstroepen.

OTTING
gecreëerd door de UCK
aanpak van de NAVO
het UCK, de NAVO

Deze gewelddadige ethnische zuivering van met name ook de Serviërs in Kosovo, uitgevoerd door het UCK als NAVO-bondgenoot, opent de weg voor de slotakte van dit NAVO-oorlogsbedrijf: de definitieve afscheuring van Kosovo van Servië, en daarmee van de Federale Republiek Joegoslavië.

Hier hieronder volgt, is een nauwkeurige beschrijving van de geschiedenis van de aanloop tot deze agressie-oorlog van Nederland en de overige NAVO-landen tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

De gewone Nederlandse kranten, door velen - terecht of ten onrechte - als onafhankelijk beschouwd en in elk geval voor iedereen toegankelijk bronmateriaal, vormen daarbij de belangrijkste informatiebron om het verloop voorafgaande aan de NAVO-oorlog, bij wijze van spreken van dag tot dag, te volgen.

Daarbij zal met name het samenspel tussen de westerse politieke machthebbers en het UCK op de voet worden gevolgd. Zoals dit in die periode uit de kranten dagelijks tot ons kwam.

*Koos en Fgannon, 2x de
federalistische
24.11.1999* 3

Met behulp van dit samenspel werd in nog geen anderhalf jaar tijd van burgeroorlog de weg vrijgemaakt voor deze NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

Het UCK dat de rol op zich nam om middels geweld Joegoslavische tegengeweld uit te lokken.

Waarna het spel van NAVO-dreigementen kon beginnen.

Leidend tot een door de NAVO afgedwongen bestand in Kosovo en terugtrekking van Joegoslavische eenheden aldaar.

Het was dat bestand dat
het was dat bestand, het was dat
Welk bestand door het UCK, van meet af aan zo hardgrondig werd geschonden - de posities van de terugtrekkende Joegoslavische eenheden werden terstond door het UCK militair overgenomen, waarmee het UCK in één klap de militaire zeggenschap over naar schatting 40% van Kosovo verkreeg - en welk staak-het-vuren ook daarna voortdurend zodanig speelbal bleef van niet aflatende UCK-provocaties middels terreur en geweld, dat uiteindelijk een Joegoslavische militaire reactie niet kon uitblijven.

was de
Dat was het moment dat door de NAVO-landen kon worden aangegrepen om hun agressie-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië, gericht op de bezetting en afscheuring van Kosovo, te beginnen.

Alvorens echter het verloop van de geschiedenis voorafgaand aan het losbarsten van de NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië vanuit dit perspectief nauwgezet aan de hand van de dagelijkse Nederlandse krantenberichten te gaan volgen, zal eerst nader worden ingegaan op de achtergronden van deze oorlog.

Zowel in Oost-Turkije als in Kosovo heeft een virulente burgeroorlog gewoed.

In Oost-Turkije trad de PKK op als gewelddadige afscheidingsbeweging en in Kosovo het UCK.

Het lijkt ongerijmd dat Öcalan, de leider van de Koerdische afscheidingsbeweging PKK - in navolging van de de Turkse regering - door de westerse politieke elite als een terrorist wordt gebrandmerkt, over de de gehele aardbol werd opgejaagd, uiteindelijk met behulp van ook westerse geheime diensten werd gekidnapt en inmiddels schuldig is verklaard aan de dood van alle slachtoffers, tienduizenden Koerden en Turken, die in de burgeroorlog in Oost-Turkije zijn omgekomen.

Terwijl Thaci, de leider van de Albanees-Kosovaarse afscheidingsbeweging UCK, door de westerse politieke elite met alle égards werd omringd, beschouwd wordt als een gerespecteerd onderhandelingspartner, bijna als een staatsman wordt behandeld en gezien wordt als de belangrijkste vertegenwoordiger van de Albanese Kosovaren. Hier zijn het de Joegoslavische autoriteiten die schuldig zijn verklaard aan de dood van duizenden Albanese Kosovaren, die in de burgeroorlog in Kosovo zijn omgekomen.

Aan Öcalan en de PKK worden alle doden en gewonden toegerekend die in de burgeroorlog tussen de PKK en het Turkse leger zijn gevallen. Niet aan de Turkse autoriteiten.

Aan de Joegoslavische autoriteiten worden alle doden en gewonden toegerekend die in de burgeroorlog tussen het UCK en het

Joegoslavische leger zijn gevallen. Niet aan Thaci en het UCK. *zij die burgers alle dinn vernult*

Van een paradox is echter geen sprake. Het Westen zocht niet naar een gelegenheid om Ankara te gaan bombarderen. Integendeel, Turkije vormt een belangrijke steunpilaar van het Westen en een gerespecteerd NAVO-bondgenoot. Hoeveel Koerden er door het Turkse leger ook worden afgeslacht en hoe uitgestrekt ook de gebieden zijn in Oost-Turkije waar alle dorpen door het Turkse leger zijn vernietigd en alle Koerdische burgers zijn verdreven. Daarom is het politiek volstrekt logisch en voor de hand liggend dat Öcalan en de PKK de volle schuld krijgen toegeschoven voor al deze doden en verwoestingen. En voor de meer dan een miljoen uit hun woonplaatsen verdreven Koerdische burgers.

Het Westen zocht daarentegen wél naar een gelegenheid om Joegoslavië met oorlogsgeweld te lijf te gaan. Het voorzag zich daarbij een bondgenootschap, dat benut kon worden om bij deze plannen als katalysator te kunnen optreden. De terroristische organisatie van het UCK vormde hiervoor zo'n voertuig. Daarom is het volstrekt logisch dat Thaci en het UCK door het Westen met alle voorkomendheid bejegend worden. En dat Milosevic en de Joegoslavische autoriteiten de volle schuld krijgen toegeschoven voor alle doden en verwoestingen in Kosovo. En dat Turkije dan ook gewoon mee deed aan de NAVO-bombardementen op Joegoslavië.

Het is dus *zeer wel* volkomen begrijpelijk en *geen* volstrekt niet ongerijmd dat de westerse politieke elite Öcalan, de leider van de Koerdische afscheidingsbeweging PKK, afschildert als een gevaarlijk terrorist en uitlevert aan zijn beulen in Ankara. En tegelijkertijd Thaci, de leider van de Albanees-Kosovaarse afscheidingsbeweging UCK hoog te paard tilt en hem bijna als een staatshoofd behandelt.

Wat wél ongerijmd is, is het feit dat de vertolkers van de politieke elite bij de media er in slagen om een dergelijke dubbele standaard bij het grote publiek ingang te doen vinden. Blijkbaar zonder al te veel moeite. Dat het grote publiek door de media die zich ten dienste stellen van de politieke elite, zonder al te veel morren, mee te krijgen is met zo'n morele spagaat is niet alleen ongerijmd, maar vooral ook beangstigend. Het wijst erop dat de media in staat zijn om een vergaande controle uit te oefenen op het voelen en denken van het publiek. Dat is geen nieuwe constatering, maar blijkt hier weer eens expliciet. Op dit aspect zal nog uitgebreid worden teruggekomen.

Dezelfde constatering omtrent het, althans vanuit **humanitair** perspectief, onbegrijpelijke verschil in westerse opstelling jegens de Koerdische kwestie in vergelijking met de kwestie Kosovo deed ook Koen Koch in Trouw van 3 juli 1999 onder de titel:

"Kosovo en Öcalan

Minister Van Aartsen vindt dat wij maar een klein beetje boos moeten zijn op Turkije vanwege het doodvonnis tegen PKK-leider Öcalan. (...) Het gaat erom de 'dialoog' met de Turkse regering te blijven voeren.

(...) Uit deze lauwe houding spreekt weinig sympathie voor de Koerdische zaak. Met een zekere afgunst moeten de Koerden de laatste maanden gekeken hebben naar de wijze waarop de Kosovaarse UCK in de achting van het Westen steeg. Nog geen jaar geleden omschreef de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Albright de UCK als een terroristische organisatie die door drugshandel in Zuidoost-Europa kapitalen vergaarde. De laatste maanden echter werden de UCK-strijders beschouwd als leden van een respectabele bevrijdingsbeweging die in belangrijke mate fungeerden als grondstrijdkrachten in Kosovo tijdens de Navo-bombardementen. De aanklacht tegen Öcalan bevat dezelfde onderdelen die een aanklacht tegen de UCK-leider Thaci zou bevatten wanneer deze in handen van de Servische regering was gevallen: terrorisme, moord, afpersing, drugshandel.

Het politieke doel van Koerden en Kosovaren is gelijk: politieke en culturele autonomie, onafhankelijkheid en soevereiniteit, de vorming van een Groot-Albanië of Koerdistan. Hun lot was hetzelfde: etnische zuivering (...).

De behandeling van PKK-leider Öcalan en UCK-leider Thaci verschilt echter fundamenteel: de eerste wordt ter dood veroordeeld, de tweede als respectabel vertegenwoordiger van het Kosovaarse vrijheidsstreven beschouwd. Dit verschil heeft niets te maken met hun (immers vergelijkbare) daden of idealen, maar alles met het uiteenlopende karakter van hun tegenstander, Turkije en Servië. Het eerste land is lid van de NAVO, het tweede niet en daarom moeten we volgens Van Aartsen niet 'vooruit denderen' in onze kritiek op Turkije. (...)

Destijds zou de kwestie-Öcalan ongetwijfeld als het zoveelste bewijs zijn aangevoerd dat Turkije niet bij Europa behoort. Nu mag dat juist geen reden zijn om Turkije buiten de EU te houden. Dat wringt en kraakt. Precies omdat de Turkse deelname aan de NAVO-akties (...) in Kosovo van essentieel strategisch belang werd geacht, wordt nu de kritiek op de Turkse onderdrukking van de Koerden op een laag pitje gezet."

Toen eind jaren 80/begin jaren 90 de Berlijnse muur viel en de Unie van Socialistische Sovjet Republieken ten onder ging, begon het westerse militaire bondgenootschap van de NAVO aan een gestage opmars in oostelijke en zuid-oostelijke richting.

De NAVO staat nu in Oost-Europa direct aan de grenzen van wat eertijds de USSR was.

Met een aantal West-Aziatische landen die vroeger tot de USSR

behoorden, heeft de NAVO inmiddels een samenwerkingspakt gesloten.

Sommige daarvan, zoals Georgië en Azerbeidjan, hebben zich inmiddels gekandideerd voor de tweede tranche van landen die tot de NAVO willen toetreden.

De omsingeling van Rusland is daarmee in een vergevorderd stadium.

Als heersende opvatting wordt in het Westen verkondigd dat deze overweldigende en verbijsterende westerse militaire opmars, binnen één decade, een min of meer toevallig geopolitiek bijverschijnsel zou zijn van een samenloop van omstandigheden.

Het kwaad van het communisme zou zichzelf uiteindelijk definitief hebben ontmaskerd en daarmee zou het Rijk van het Kwaad vanzelf zijn verschrompeld.

Het heet dan dat zo al die landen, die vroeger onder het communistische juk gebukt gingen, daarmee automatisch en van nature in het westerse kamp terecht zijn gekomen.

De enorme militair-geopolitieke expansie van de westerse invloedssfeer zou dus het Westen min of meer zijn overkomen. Niet als uitkomst van een intensieve geopolitieke machtsstrijd, maar zijns ondanks, als bijkomstigheid van de overwinning van goed op kwaad.

Een dergelijke ideologische benadering, gegrondvest op een naïef idealisme, blijft echter elke verklaring schuldig omtrent de vraag waarom het Westen nu juist militair oprukte tot aan het voorportaal van Rusland in Europa.

Maar er is meer.

Zo'n benadering staat ook weerloos en onmachtig tegenover de bovendien tegelijkertijd ook nog uitdijende militaire pretenties van de NAVO.

Sinds mei 1999 beperkt de strategie van de NAVO ook officieel zich immers niet langer tot een optreden binnen het verdragsgebied. Maar behoudt de NAVO zich voortaan ook formeel het recht voor om op te treden buiten haar gebied.

Dit in geval van conflicten "out of area", indien daarbij - zoals dat wordt betiteld - "vitale bondgenootschappelijke belangen" in het geding zijn.

Waarbij deze nieuwe strategische doctrine bovendien ook nog eens flagrant in strijd is met het Handvest van de verdragsorganisatie zelf.

De NAVO schudt daarmee ook formeel de louter defensieve facade van zich af en ontpopt zich zo, nu ook heel openlijk, als een duidelijk offensief militair apparaat.

Niet alleen presenteert de NAVO zich nadrukkelijk aan de grenzen van de voormalige Sovjet-Unie, en dit dan als een politiek feit. Deze presentie gaat inmiddels zelfs nog een hele stap verder. In deze nieuwe NAVO-landen is immers ook van daadwerkelijke militaire activiteit van de NAVO nu al volop sprake.

voortgang in de wereld

de NAVO-activiteit

→ kunnen de NAVO-activiteit niet overzien

2

Tijdens een seminar dat op 11 november 1999 in de Balie in Amsterdam werd gehouden over het thema "NATO after Kosovo", verklaarde Alexander Nikitin, vice-president van de Russische Academie voor Wetenschappen en tevens vice-voorzitter van de Russische afdeling van de Pugwash organisatie omtrent de Russische frustraties over een naderende nog verdere uitbreiding van de NAVO en over het militaire gebruik van het grondgebied van de nieuwe Oost-Europese NAVO-landen voor de agressie-oorlog tegen Joegoslavië:

2e proces (de lezing)
"Two processes, NATO expansion and NATO intervention on the territory of former Yugoslavia, changed Moscow's attitude towards NATO.

On several points, we were not able to reach a compromise with Brussels. First, Russia constantly perceived enlargement as political, not military enlargement, and expected that there would be no use of the military structure of new members for NATO purposes. This does not happen, Moscow failed on this point. NATO is using the territory of Poland, the Czech Republic and Hungary for military purposes.

Russia expected that there would be no second wave of enlargement in ten or fifteen years' time. Again, this is not happening. The territories for the second wave have already been announced."

Zy die lezing De lezing
De lezing dat het Westen zijn onderweren aan zijn "opgevoerde" in het oordeel heeft het te ingaat met beide legioenen
En tenslotte verliest de in heersende westerse kringen naar voren geschoven ideologische benadering uit het oog dat verklaringen voor geopolitieke verschuivingen in termen van goed en kwaad in geen enkele geschiedschrijving op den duur serieus worden genomen en beklijven.

Amerika, als westerse belangrijkste macht
Tijdens hetzelfde seminar van 11 november 1999 in de Balie te Amsterdam over "NATO after Kosovo" als hierboven al genoemd, gaf de directeur van de British Security Information Council in London, Dan Plesch, een kernachtige samenvatting van wat hij noemde "a wonderful book" van de voormalig top-adviseur van de Amerikaanse regering Brezinsky "The Grand Chessboard". Waarin, ontdaan van welke franje dan ook, de machtspolitiek uit de doeken wordt gedaan waar het werkelijk om gaat:

"In this book, he talks very nicely about how America should manage its Eurasian hegemony and at one point says essentially: 'If you are a bit too stupid to understand what I said so far: in the old days of empires we would say that the real imperatives were to keep the barbarians at bay and divided, to make those tributary countries who you are protecting properly protected and amke sure that your vassals, your allies, are divided and cannot gang up against you."

In essentie is er dus de afgelopen millennia op het punt van het voeren van machtspolitiek niets veranderd. Of het nu om het oude Rome gaat of de hedendaagse Verenigde Staten, de grondcontouren van hun machtspolitiek zijn dezelfde.

Vast staat, als objectief waarneembaar feit, dat de geschiedenis van het laatste decennium van de twintigste eeuw in hoge mate wordt gekenmerkt door deze geweldige geopolitiek-militaire expansie van het Westen in Europa in oostelijke en zuidoostelijke richting. Leidend tot een enorme uitbreiding van de westerse invloedssfeer over grote gebieden van het voormalige Sovjet-rijk.

De Federale Republiek Joegoslavië vervulde decennia lang de rol van buffer, van een door beide partijen gerespecteerde neutrale zone, tussen het Oostblok en het Westblok.

Toen het geopolitieke systeem van het Oostblok ten onder ging en de militaire opmars van het Westen in oostelijke en zuidoostelijke richting in Europa begon, verloor deze neutrale buffer zijn betekenis.

En verkeerde zelfs in een sta-in-de-weg voor de westerse politieke, economische en militaire expansie.

De gewelddadige ineenstorting van de Joegoslavische bondsstaat die zich vervolgens ging voltrekken, was, naar als heersende westerse opinie wordt verkondigd, te wijten aan de inherente instabiliteit van deze federale staat.

Het waren verder, zo heet het voorts in deze opvatting, de Serviërs die daar misbruik van trachtten te maken om alle macht binnen de federatie naar zich toe te trekken.

Dit gebeurde dan, zo luidt deze opvatting verder, onder de duivelse leiding van Milosevic, de slachter van de Balkan.

Natuurlijk, zo heet het dan voorts, was dit voor de overige bondsstaten als Slovenië, Kroatië en Bosnië onaanvaardbaar. En het was dan ook een logisch gevolg van het Servische streven naar overheersing, dat die staten zich als reactie hierop gingen afscheiden.

Het Servië van Milosevic begon toen steeds weer opnieuw oorlogen tegen deze staten.

De laatste oorlog die Milosevic voerde, tegen het Kosovaarse volk, noodzaakte de NAVO uiteindelijk tot grootscheeps militair ingrijpen rechtstreeks tegen de Federale Republiek Joegoslavië zelf.

In deze opvatting heeft het Westen geen enkele directe rol van betekenis gespeeld bij het opbreken van de Joegoslavische Federatie.

Het Westen heeft daarentegen juist voortdurend - min of meer belangenloos zelfs - met de blusspuit klaargestaan om te voorkomen dat de volkeren van het voormalige Joegoslavië elkaar nog meer zouden uitmoorden dan ze toch al deden, nadat de Serviërs - etnische zuiveraars bij uitstek en onmiskenbaar de **bad guys** op de Balkan - keer op keer de lont weer in het kruitvat hadden gestoken.

Als het Westen al een verwijt te maken zou zijn, dan is het juist dat het niet eerder en niet nog meer met de brandspuit heeft klaargestaan, bij wijze van humanitaire interventie.

Zo'n ideologische benadering, gebaseerd op een hanteerbare en overzichtelijke verdeling in goeden en kwaden, appellerend aan de maatschappelijke behoefte van een duidelijk vijandbeeld en

als zodanig toegesneden op een bevattingsvermogen dat dat van een kind niet te boven gaat, blijft echter elke verklaring schuldig omtrent de vraag waarom de ontmanteling van Joegoslavië nu net zijn aanvang nam op het moment dat het Westen zijn geopolitiek-militaire opmars in oostelijke en zuid-oostelijke richting begon en aan een neutrale zone in zuidoost-Europa volstrekt geen behoefte meer had. ^{Bestuurd}
Integendeel zo'n bufferstaat alleen een obstakel vormde voor de westelijke militaire expansie in die richting.

Ook biedt een dergelijke metafysisch-idealistische verklaring geen enkele explicatie omtrent de vraag waarom het Westen het uiteenvallen van de Joegoslavische bondsstaat in de hand heeft gewerkt door al op voorhand duidelijk te maken de secessie van een aantal bondsstaten met instemming te zullen begroeten. Dit hoewel deze afscheidingen duidelijk in strijd waren met het volkenrecht, aangezien aan het belangrijkste criterium voor een rechtmatige onafhankelijkheidsverklaring niet was voldaan.

Namelijk het veilig stellen van de rechten van de minderheden binnen de af te scheiden staten.

Die minderheden dreigde zowel in Bosnië als Kroatië tweederangs burgers te worden.

Ook was op voorhand al volstrekt duidelijk dat juist daarom deze afscheidingen onvermijdelijk tot burgeroorlog zouden leiden.

Het Westen wist dus al bij voorbaat waartoe zijn verdeel-en-heers politiek zou leiden: tot virulente burgeroorlog.

Lang voordat het Westen zijn politieke verdeel-en-heers werk in Joegoslavië begon, was er al volop sprake van westerse financiële interventie.

Het gaat echter het bestek van het hier geschrevene te buiten om hier breedvoerig uiteen te zetten hoe de westerse landen en hun belangrijkste financiële instellingen al jaren vóór de ineensstorting van de Joegoslavische federatie een politiek voerden van financiële destabilisering van de Joegoslavische bondsstaat.

Om zo de interne spanningen verder te vergroten.

Het volstaat hier om daar in elk geval ook melding van te maken.

De burgeroorlog die volgde op de afscheiding van een aantal bondsstaten van de Joegoslavische statenbond verschafte het Westen volop de gelegenheid voor interne bemoeienis.

Kroatië werd politiek, economisch en militair zoveel mogelijk gesteund. Die militaire steun werd door het Westen overigens verleend flagrant in strijd met resoluties van de Veiligheidsraad.

De rest-staat Joegoslavië werd politiek, economisch en militair door het Westen zoveel mogelijk afbreuk gedaan en geïsoleerd.

Ook het Bosnische leger werd, eveneens volledig in strijd met resoluties van de Veiligheidsraad, door het Westen geholpen met opbouw, bewapening en training.

Inmiddels is Joegoslavië als neutrale zone goeddeels geëlimi-

neerd.

Het grootste deel van het voormalige Joegoslavische territorium is thans onder westerse invloedssfeer gebracht.

En het resterende Joegoslavische rompstaat is nu, eind 1999, met behulp van grootschalig NAVO-oorlogsgeweld goeddeels economisch vernietigd, nadat eerder al een langdurige economische afwuring door een rigide westerse sanctiepolitiek tegen het land in werking was gesteld.

Het is een objectief waarneembaar feit dat de NAVO zich thans met tienduizenden manschappen militair in het hart van deze voormalige neutrale zone heeft gevestigd.

In juni 1999 is, na een maandenlangde NAVO-oorlog, een nieuw stuk van de rompstaat-Joegoslavië afgescheurd en militair door de NAVO bezet. Nadat de NAVO-troepen daar eerst onder de valse vlag van de Verenigde Naties waren binnengetrokken.

Zoals het zich thans, op de drempel van 2000, laat aanzien, ziet het er niet naar uit dat het Westen met het blijven bestaan van de Joegoslavische rest-staat als een van het Westen onafhankelijke politieke entiteit genoeg neemt, zelfs niet in de schamele en onttakelde positie waarin deze zich nu bevindt.

Nog steeds is de houding van het Westen jegens dit restant van het voormalige Joegoslavië er een van ongehoorde agressiviteit en vijandschap.

In de Vojvodina wordt onrust gecreëerd en geëxploiteerd onder de Hongaarse minderheid.

8 Zo schreef de London Telegraph op 3 juni 1999 op hoge toon dat de 300,000 etnische Hongaren de verreikende autonomie terug eisten, die zij tot 1991 hadden. Vermeld werd voorts dat de Hongaarse minister van buitenlandse zaken tijdens een NAVO-vergadering had verklaard dat:

"The protection of minority rights in Vojvodina enjoys a special place in the settlement of the crisis".

En op 22 november 1999 ging de Hongaarse premier Viktor Orban nog een hele stap verder en verklaarde dat de Hongaarse minderheid aldaar niet onder de Joegoslavische soevereiniteit zou vallen, maar onder de bijzondere protectie zou staan van de NAVO.

Joegoslavische media beschuldigden hem ervan er op uit te zijn de etnische spanningen in de Servische provincie Vojvodina aan te wakkeren en betitelden dit als een "ongepaste en arrogante boodschap van Boedapest".

Openlijk wordt met nieuw westers geweld bedreigd, als de Joegoslavische autoriteiten ook maar een vin zouden verroeren in dit gebied of in Montenegro.

Kennelijk wordt door de westerse politieke elite ook een klein-Joegoslavië dat niet binnen de westerse invloedssfeer is gebracht, hoezeer ook economisch aangetast, nog steeds als een obstakel gezien, als een bedreiging voor de westerse belangen. Dit hangt samen met de centrale ligging van deze Joegoslavië-

sche rompstaat op de Balkan, de demografische en territoriale omvang hiervan en - toch nog - de economische betekenis en potenties ten opzichte van de omringende reeds onder westerse invloed gebrachte staatjes.

Een verdere belegering en afbraak hiervan is dus het parool. En de dagelijkse politiek van het Westen jegens de Federale Republiek Joegoslavië brengt dit voor iedereen objectief waarneembaar in beeld brengt.

Deze voor iedereen objectief zichtbare ontwikkelingen onderstrepen de diepe naïviteit van de visie, dat het feit dat NAVO-bezetting van grote delen van Joegoslavië gelijk op blijkt te gaan met het geopolitieke streven van de NAVO naar uitbreiding in oostelijke en zuid-oostelijke richting, zou berusten op een toevallige samenloop van omstandigheden.

Een ~~diepe~~ naïviteit die ook door vele politici die niet tot de elite behoren, en de media-vertegenwoordigers die zich met hen identificeren, slechts wordt voorgewend om de kwade trouw te verhullen, die hen werkelijk drijft.

Het streven naar uitbreiding van westerse dominantie spreekt hen aan en windt hen op. Zoals eerder in de geschiedenis het geval was bij de westerse expansie, die leidde tot de koloniale heerschappij.

Macht en machtsstreven hebben altijd al de mens gefascineerd en in hun greep gehad. Daarmee blijft het prettig identificeren, al vereist de vernislaag van beschaving tegenwoordig wél dat daar niet openlijk voor wordt uitgekomen en dat dit streven wordt versluierd met een codetaal van nobele bedoelingen.

Zelfs een door niets te rechtvaardigen agressie-oorlog als de NAVO-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië van maart tot juni 1999, gericht op de afscheuring en NAVO-bezetting van Kosovo, blijkt, aldus verpakt, op de golftoppen van publieke steun te worden gedragen.

Omzwachteld als vernietigingsgeweld dat helaas onvermijdelijk is om de verdrukten te redden, komt en dergelijke oorlog, dieptepsychologisch gezien, tegemoet aan twee menselijke oerdriften bij uitstek: de op onze sociale kant gerichte behoefte om te helpen en de met onze evolutionaire ontstaansgeschiedenis samenhangende behoefte om te doden, om wat als tegenstanders wordt gepercipiëerd uit te schakelen.

Deze twee diep in de menselijke ziel verankerde basisbehoeften, de behoefte om te helpen en de behoefte om te vernietigen, worden in een dergelijke oorlog naadloos aan elkaar gesmeed. Want wat is nu, dieptepsychologisch gezien, mooier dan helaas moeten moorden en vernietigen voor een goed doel?

Deze duistere krochten van de menselijke ziel werden, op basis van de eigen ervaringen en kennelijk ook de eigen emoties, treffend onder woorden gebracht door degene die jarenlang de militaire chef was over het grootste vernietigingspotentieel op dat de aarde ooit gekend heeft, de Amerikaanse kernmacht. Namelijk oud-generaal Lee Butler.

Butler was lange tijd de opperbevelhebber over het Strategic

Command, het hoogste militair beleidsorgaan inzake de Amerikaanse nucleaire macht, maar is thans een voorstander van nucleaire ontwapening.

In een artikel 'A Voice of Reason' in het mei/juni 1998 nummer van The Bulletin of Atomic Scientists schreef hij onder meer:

"Na dertig jaar in de nucleaire arena ben ik tot twee fundamentele conclusies gekomen in verband met de vraag hoe iemand voorstander kan zijn van kernwapens. De eerste verklaring die ik zie, is de volgende: kernwapens appelleren aan een heel diep zittende behoefte van de mens om te vernietigen. (..) De verschrikkelijke effecten van het mogelijk gebruik van een atoombom spreken de mens aan op zijn onbegrensde drang om alles en iedereen uit te moorden. De mogelijkheid om het totale mensdom met de dood te bedreigen brengt onze donkerste kanten naar boven: onmetelijke angst en onmetelijke agressie. (..) Wat erger is dan je je ooit zou kunnen voorstellen, wordt opeens mogelijk. Dit effect op mensen, het oproepen van diepgewortelde angst en agressie, staat los van politieke systemen of ideologieën. Zowel in democratieën als in totalitaire regimes kunnen mensen erdoor aangetast worden. Waar dat gebeurt, verdwijnen de normen van beschaafd gedrag."

veelgepubliceerd
 kultuurwetenschap
 en politiek, media

De miljoenen brave burgers in de westerse wereld die Servisch bloed eisten middels bombardementen, onder het mom van humanitaire bekommernis, kunnen zich spiegelen aan het gedicht van onze Dichter des Vaderlands Gerrit Komrij, dat op 27 januari 2000 op de voorpagina van het Algemeen Dagblad werd gepubliceerd.

Zij kregen wat zij eisten: duizenden dode, verminkte en gewonde Serviërs en een economisch vernietigd land:

"Sonnet van de Hoop

Kijk op uw eeuw terug. Geen zomerdag
 Of een granaatinslag kwam hem bederven.
 Een luchtalarm - en elke kinderlach
 Onmiddellijk bedolven onder scherven.

Gedenk de mens. Hij jankte. Hij was wreed.
 Hij had het moorden flink onder de knie.
 Zijn beste vriend was zenuwgas - U weet:
 Zo bent u niet - U prijst de amnesie.

Kijk in de spiegel. Zie u zelf daar staan.
 Een man of vrouw die wars is van geweld,
 Die alles ernstig onderzoekt en toch
 Kan lachen, die gastvrij is en spontaan,
 Die als hij slaat wel eerst tot honderd telt
 En nooit gehoord heeft van gezichtsbedrog."

Zoals de Franse schrijver en cultuurfilosoof George Steiner het formuleerde:

"Op die ene gruwelijke vraag, die alles van doen

heeft met schoonheid en troost, heb ik nog niet de schim van een antwoord kunnen vinden. We zijn wel uit op schoonheid en troost, maar echt gefascineerd zijn we door het duistere."

Met dat "duistere" bedoelt hij dan de duistere kanten van het bestaan: oorlog, geweld, verkrachting.

Juist die westerse politici en hun media-paladijnen, die het hardst de humanitaire lofzang van deze agressie-oorlog om Kosovo zongen, waren de eigenste kinderen van deze duisternis.

Voor hen geldt wat de Oostenrijkse toneelschrijver Peter Handke in zijn toneelstuk 'de tocht met de kano' een van zijn personages laat zeggen:

"Kleine duivels van charitas zijn jullie. Humaniteitshyena's. Niemand is zo ontoegankelijk voor leed en zo hooghartig als jullie, humanitaire bureaucraten. Een brigade van Mars, die als beschermer van de mensenrechten optreedt. Hulpsheriffs."

Niet alleen bevroor hun voorgewende humanitaire bewogenheid onmiddellijk in het perspectief van elk nieuw humanitair lijden dat van hun oorlogsgeweld het rechtstreekse of indirecte gevolg was.

Zoals het lijden van de honderdduizenden uit Kosovo verdreven Serviërs, zigeuners en leden van de alle andere niet-Albanese minderheden. Alsmede dat van de vele duizenden gewonden in Kosovo als gevolg van aanslagen van door het UCK aangestuurde extremisten en van de duizenden nabestaanden van de honderden door het UCK vermoorde burgers. Deze volkerenmoord op en vrijwel totale etnische zuivering van alle niet-Albanese bevolkingsgroepen in Kosovo, die onmiddellijk na het einde van het oorlogsgeweld en het begin van de NAVO-bezetting in Kosovo plaatsvond, vermocht geen spoor van emotie of medeleven bij hen op te wekken.

Maar onmiskenbaar bleek zelfs het lot van de Albanese bevolkingsgroep - enig ijkpunt voor hun humanitaire bekommernis - hen slechts precies zolang bezig te houden als dat voor het bereiken van hun eigen doelen, de bezetting van Kosovo en het toebrengen van zoveel mogelijk oorlogsschade aan Joegoslavië, noodzakelijk was.

Vandaar ook dat de Apeldoornse Courant op 20 januari 2000 de Duitse generaal Reinhardt, hoofd van de KFOR-troepen moest citeren, die vaststelde dat de NAVO-landen voor de wederopbouw in Kosovo niet echt te porren waren:

"Reinhardt wees erop dat de begroting voor de wederopbouw van Kosovo in 1999 minder was dan de kosten van een enkele dag bombarderen. 'Het is stom en absurd dat we toen wel het geld hadden en nu, terwijl het gaat om wederopbouw, niet', verklaarde Reinhardt tegenover het Duitse blad Die Woche. De VN-begroting voor Kosovo bedroeg vorig jaar ruim 139 miljoen gulden, een kwart van het geld dat de NAVO in de periode van de bombardementen dagelijks

de schone
de inwoners van de landbouw
Sarajevo

aan oorlogsinspanningen uitgaf."

En dat de Volkskrant op 29 januari 2000 in een commentaar eveneens moest concluderen, dat zij die zo gretig waren geweest met hun bommen, de nieuwe NAVO-landen in Oost-Europa die hun daarbij zo deemoedig behulpzaam waren geweest, nu vervolgens schaamteloos met de brokken laten zitten. &

Economen hebben berekend dat de schade die de omringende landen als Macedonië, Roemenië, Hongarije en Bulgarije lijden als gevolg van de vergaande vernietiging van het economisch potentieel van de Federale Republiek Joegoslavië in de honderden miljoenen zal lopen.

Daar komen nog eens honderden miljoenen bij als gevolg van de gestremde scheepvaart op de Donau, die voor de meeste van deze landen van levensbelang is.

Dit doordat de NAVO, in zijn ijver om Joegoslavië toch vooral maar zoveel mogelijk economisch te ontwrichten, de bruggen over de Donau in Servië kapot heeft gebombardeerd.

De Volkskrant schreef in het bewuste commentaar van 29 januari 2000 onder de titel "Buren draaien op voor paria-status Servië:

"Het Stabiliteitspact voor Zuidoost-Europa - wie weet nog wat het was? Het werd gelanceerd door westerse leiders na afloop van de NAVO-bombardementen op Joegoslavië (Servië en Montenegro). Het was bedoeld voor de buurlanden van Joegoslavië. Die hadden hun luchtruim, dan wel hun grondgebied en hun luchtruim, aan de NAVO ter beschikking gesteld. De Macedonische, Bulgaarse en Roemeense regeringen deden dit met de grootst mogelijke tegenzin. Hun kwetsbare economieën hadden door hun jarenlange medewerking aan sancties tegen Joegoslavië al enorme schade opgelopen. Het bombarderen van het land was een regelrechte economische ramp. Joegoslavië ligt nu eenmaal in het hart van het Balkan-schiereiland. De infrastructuur is cruciaal, alleen al de scheepvaart over de Donau. Met hun steun aan de NAVO trostseerden de regeringen van de buurlanden ook de eigen bevolking. De inwoners hebben niet het demonische beeld van Serviërs dat de westerse media het afgelopen decennium hebben geschetst. Voor hen zijn Serviërs gewoon buren.

De reden dat de buurlanden de NAVO steunden was was hun diepe wens door 'het Westen' te worden opgenomen. Steun zou integratieprocessen versnellen en financiële compensatie opleveren, zo was de verwachting.

Op 30 juli vorig jaar belegden westerse leiders in Sarajevo een grootschalige top met de staatshoofden uit de regio. De enige die niet mocht aanzitten was de 'boze' Slobodan Milosevic. Wijlen Franjo Tudjman van Kroatië, net terug van een laatste chemokuur, was wel van de partij. Zijn regime had identieke oorlogsmisdaden begaan.

In Sarajevo werd gesproken over 'democratisering',

'veiligheidsstrategieën' en 'het verkennen van de mogelijkheden voor economische ontwikkeling'. Het resulteerde in de pompeuze aankondiging van het Stabiliteitspact voor Zuidoost-Europa, met nader vorm te geven politieke, economische en militaire pijlers.

En daar bleef het bij. De plannen werden niet opgegeven, ze kregen simpelweg geen enkele concrete gestalte. Het was derhalve niet verwonderlijk dat op de informele bijeenkomst van de regeringsleiders van Zuidoost-Europa over de 'voortgang van het Stabiliteitspact', afgelopen weekeinde in het Bulgaarse Hissar, de wanhoop overheerste. Er was helemaal geen voortgang !"

De gretigheid van het publiek om, desnoods ten koste van wat als vrienden wordt gepaaid, oorlog te voeren, bevindt zich heel dicht onder de oppervlakte en laat zich maar al te gemakkelijk aanboren door die media-vertegenwoordigers die zelf ook opgewonden raken van het idee zo'n ontlading te kunnen coveren.

Elke oorlog, voorgesteld als humanitaire interventie, is dan ook bij voorbaat al een publiek succes-verhaal. Dat zich leent voor eindeloze reprises.

Hierin schuilt ook het gevaar van een eventuele nieuwe oorlog van de NAVO tegen Joegoslavië.

Om dit lastige obstakel verder op te ruimen.

Ook de NAVO heeft immers opnieuw bevestigd gekregen dat voor elke NAVO-oorlog brede publieke ondersteuning te verwerven is, als de risico's van westerse levens minimaal te houden zijn en voor die oorlog humanitaire argumenten in stelling worden gebracht.

Het was Henry Kissinger, die zich begin juli 1999 op doorreis naar Warschau om het verschijnen van het volgende deel van zijn memoires op te luisteren, opnieuw liet interviewen door The Daily Telegraph over Kosovo. Zoals de NRC van 7 juli 1999 meldt, fulmineerde hij daarin, doelend op de Amerikaanse president Clinton en de Britse premier Blair, nog eens tegen het feit hoe met:

"weezinwekkende zelfingenomenheid een ontduiker van de dienstplicht en een voormalig Ban-de-bom-ijveraar het publiek nu een nieuw soort oorlog voorschotelen: de morele, de humanitaire oorlog."

En tot slot zegt Kissinger in dit interview:

"Ik maak bezwaar tegen staatslieden die beweren dat ze een nieuw concept van oorlog voeren hebben uitgevonden en dat in de voorafgaande eeuwen de lakens zijn uitgedeeld door mensen die van dit licht verstoken waren gebleven."

De schrijver van dit artikel in de NRC, Hofland, voegt daaraan toe dat hij:

"(..) de weerzin van Kissinger (kan) begrijpen: tegen het vertoon van humanitaire vroomheid der beide staatslieden - dat is een kwestie van smaak - en tegen de aanspraken van Clinton op de inauguratie van een nieuw tijdperk van oorlog voeren, waarmee feitelijk niets minder dan een revolutie in de wereldgeschiedenis tot stand zou zijn gebracht. Mij lijkt dit zoveelste nieuwe tijdperk eerder een vondst van de speechwriters in het Witte Huis en Downing Street 10 die vooruitkijken naar de volgende verkiezingen.

Natuurlijk was de oorlog om Kosovo geen humanitaire oorlog. Het ging (en het gaat er nog steeds om) het oude Joegoslavië in zijn geheel binnen het moderne Europa van na de Koude Oorlog te brengen."

Afgezien van dat laatste - dat "binnenbrengen" van Joegoslavië in "het moderne Europa": blijkbaar moet de nieuwe bewoner eerst worden doodgemept voordat hij, als lijk, eventueel de drempel van het nieuwe huis Europa zou worden overgedragen - is dit natuurlijk geheel correct. Humanitaire waarden zijn de vlag die de lading, machtspolitieke belangen, moeten dekken.

De vraag die zich dan vervolgens opdringt, is welke machtspolitiek het Westen dan in het kader van de Balkan voert. En waarom de resterende Federale Republiek Joegoslavië, na de verbodsbepaling en het onder de westerse invloedssfeer brengen van het grootste deel van het voormalige Joegoslavië, toch nog steeds als een onduelbaar obstakel wordt beoordeeld. Dat met de grootste vijandschap bejegend moet blijven worden.

Aangenomen moet worden dat er niet één afzonderlijke reden is voor de westerse interventie in het voormalige Joegoslavië en de voortgezette westerse agressie tegen de resterende rompsstaat Joegoslavië, maar dat er hier sprake is van een complex van redenen.

Het weerstreven van de westerse dominantie, in een tijd dat het Westen besloten heeft het machtsvacuüm in Joegoslavië op te vullen, vormt op zich al een basis om tegen de rest-staat Joegoslavië front te maken.

Zeker als die rest-staat ook niet onverkort zwicht voor de waarden van de overwinnaars van de koude oorlog, die voortaan als universeel en onbetwist hebben te gelden.

Zoals de waarde van de vrije markt en de onbelemmerde bewegingsvrijheid van het kapitaal.

Een dergelijk "fremdkörper" wordt, zeker in Europa, niet langer geduld.

Reeds in mei 1995 publiceerde Der Spiegel een interview, waarin de Duitse generaal Klaus Naumann, toen voorzitter van de militaire commissie van de NAVO, aan het woord werd gelaten. Die verklaarde daarin onder meer:

"De Duitse troepen zullen worden ingezet voor het handhaven van de vrije markt en toegang, zonder

belemmering, tot de grondstoffen van de gehele wereld."

In datzelfde nummer van Der Spiegel deed de toenmalige Duitse minister van defensie Volker Ruhe de uitspraak dat:

"oorlog weer een wijze van politiek voeren is geworden."

Dit brengt ons onmiddellijk bij de volgende factor die aan het ontstaan van de oorlog hebben bijgedragen. Namelijk de machtspolitieke aspiraties van het herenigde Duitsland, die een een voor iedereen zichtbare rol hebben vervuld.

Het was Duitsland, dat de oude Joegoslavische Republiek uit elkaar wilde spelen en de rest van de Europese Unie dwong om de erkenning van de Kroatische en Sloveense onafhankelijkheid te steunen. Dit om een Duitse "alleingang" bij een dergelijke erkenning te voorkomen.

Duitsland wil, als midden-Europese grootmacht, zijn invloed opnieuw ook in zuidoostelijke richting uitbreiden. Zoals al enkele malen eerder in de historie van de afgelopen anderhalve eeuw.

In het kader van dit streven heeft Duitsland belang bij een staatkundig verbrokkelde Balkan. Bestaande uit kleine en zwakke staatkundige entiteiten, waarmee dan een cliënt-relatie kan worden aangegaan.

Instinctief zocht en vond Duitsland bij zijn streven naar afbraak van de oude Joegoslavische staat opnieuw een bondgenoot in het Kroatische nationalisme. Zoals eveneens al eerder in de geschiedenis van de 20ste eeuw. Tijdens de Tweede Wereldoorlog, toen Hitler aan de macht was.

Bij de politiek van opschuiven van de westerse politieke, economische en militaire macht in oostelijke en zuidoostelijke richting in Europa staat de Federale Republiek Joegoslavië, als land dat zich niet naar de westerse dominantie schikt, bovendien ook op zichzelf al in de weg.

Daar komt dan nog bij dat deze Joegoslavische rompstaat een obstakel vormt in het streven naar verdere omsingeling van Rusland, waarbij niet alleen geo-politieke machtsaspiraties een rol spelen, maar waarmee bovendien onvermijdelijk ook vitale westerse economische belangen gemoeid zijn.

En vervolgens vertegenwoordigt ook de Joegoslavische rompstaat zelf aanzienlijke economische waarde in termen van grondstoffen-reservoir en economische potenties.

Dit maakt het van belang om dit gebied open te leggen voor westers kapitaal en ondernemingen, die daar op den duur aanzienlijke winsten zouden kunnen veilig stellen. Dat geldt zeker ook voor Kosovo, dan bijzonder grondstoffenrijk is.

Al deze genoemde factoren zijn geen voortbrengsels van een overspannen links brein, maar vallen eenvoudig te destilleren

uit wat gewone, door velen voor betrouwbaar gehouden westerse kranten hierover schrijven.
 Zoals bijvoorbeeld Le Monde Diplomatique van 7 december 1999:

"Le Kosovo, contrairement à ce que l'on a pu écrire, est loin d'être dénué d'intérêt tant sur le plan stratégique, en raison de sa situation géographique, que sur le plan économique. Il recèle la plus grande concentration de richesses minérales dans l'ensemble de l'Europe du Sud-Est: fournisseur majeur de l'Europe en plomb et en zinc, avant les crises et les guerres des années 90, il produit 100 % du nickel, 50 % de la magnésite de la Yougoslavie (elle-même troisième producteur mondial de ce minéral) et contient encore d'importants dépôts de cuivre, de fer, de charbon. Ce n'est pas l'effet du hasard s'il a été la cible de multiples conquêtes, de l'époque romaine au IIIe Reich, que l'Empire ottoman et l'Autriche-Hongrie se disputèrent le contrôle de ce territoire, occupé à quatre reprises par les armées germanophones au cours des trois derniers siècles. L'Allemagne, au premier chef, a des intérêts et des motivations qui lui sont propres. L'histoire et la mémoire ne lui permettent pas de se désintéresser de territoires qui furent autrichiens ou allemands et dans lesquels subsistent de substantiels reliquats de son influence. Contre l'avis des Européens et des Etats-Unis, elle reconnut prématurément, à la fin de 1991, l'indépendance de la Slovénie et de la Croatie, précipitant la désintégration de la Yougoslavie, dont la création fut l'un des aspects humiliants de traité de Versailles, explique un ancien ambassadeur de France à Bonn."

Le Monde Diplomatique geeft hiermee aan dat de vorming van een de sterke Balkanstaat Joegoslavië een uitkomst was van het Verdrag van Versailles en als zodanig deel vormde van de vernedering die Oostenrijk, en daarmee ook indirect bondgenoot Duitsland, na de Eerste Wereldoorlog moesten ondergaan. Hun invloed in de zuidoost-flank van Europa ging daarmee verloren.

Maar door de ontbinding van Joegoslavië is een belangrijk deel van de Balkan opnieuw binnen de Duitse invloedssfeer gebracht. In Kroatië en Slovenië heeft Duitsland duidelijke bondgenoten. En in Bosnië en Kosovo heeft Duitsland militaire troepen. Grootmacht Duitsland heeft daarmee eindelijk zijn oude invloed in dit centrale gedeelte van de Balkan hersteld. Er zal rekening mee moeten worden gehouden dat Duitsland, als belangrijkste centraal-Europese macht, die herwonnen invloed niet meer zal prijsgeven en in de komende tijd nog verder zal willen consolideren.

Het was Duitsland dat er als eerste land openlijk op gekoersd heeft Joegoslavië uiteen te doen vallen. Ongeacht de gevolgen. Ongeacht het feit dat bij onafhankelijkheidsverklaring van

deelstaten de rechten van minderheden daar op geen enkele wijze waren veilig gesteld. Ongeacht het feit dat op voorhand al duidelijk was dat daarmee een bloedige burgeroorlog in het verschiet lag. De enige overweging die voor Duitsland werkelijk telde was een machtspolitieke.

Hoewel ook deze "realpolitik" door Duitsland al als een daad van opperste humaniteit aan de publieke opinie werd verkocht. Deze voorstelling van zaken vond in de westerse heersende opinie gretig aftrek.

In Vrij Nederland van 5 februari 2000 schrijft de Amerikaanse essayist van Joegoslavische afkomst, Charles Cimic, overigens een rabiaat tegenstander van Milosevic, in dit verband:

"Westerse journalisten en intellectuelen schreven goedkeurend over de net onafhankelijk geworden republieken en zagen ze als voorbeelden van zelfbeschikking; ze konden niet begrijpen waarom mensen die zich nog altijd koppig Joegoslaven wilden blijven noemen, ontdaan waren. Door de opgeëiste minderheidsrechten werd een groot aantal mensen dat helemaal geen afscheiding wilde van de ene dag op de andere rechteloos. Het recept voor een ramp, geestdriftig gesteund in het buitenland, was zelfbeschikking voor iedereen behalve voor de Serven, van wie er twee miljoen de pech hadden buiten Servië te wonen, vooral in Kroatië en Bosnië."

Zo werd Kroatië in de nieuwe grondwet van dat land gedefinieerd als "het land van de Kroaten". Dat was meer dan alleen zinnebeeldig voor het feit dat alle niet-Kroatische minderheden in Kroatië, waaronder vele honderdduizenden Serviërs, op slag vreemdelingen werden in hun eigen land. Ook in hun rechtspositie en hun feitelijke bejegening werd deze positie van tweede rangs-burger onderstreept.

Omdat de Kroatische grondwet bepaalt dat Kroatië het land is van alle Kroaten, hebben ook Kroaten overal elders op de wereld stemrecht bij Kroatische verkiezingen. En zo doet zich de situatie voor dat honderdduizenden Kroaten in Bosnië meestemmen in de Kroatische verkiezingen. Burgers van Bosnië zijnde, brengen zij dus zowel hun stem uit bij Bosnische als Kroatische verkiezingen. Als Kroaat zijn zij zonder meer aan de entiteit Kroatië deelachtig en staan zo met één been in Kroatië en één been in Bosnië. Uiteraard komt dit voorrecht alleen Kroaten toe.

Het puur etnische karakter van een land als Kroatië wordt daarmee nog eens duidelijk geaccentueerd.

Duitsland dwong de overige landen van de Europese Unie om in de erkenning van Kroatië en Slovenië mee te gaan. En zo schikte zich de rest van Europa naar deze Duitse aspiraties. Dit bevestigt de groeiende Duitse dominantie in Europa.

Dat wil niet zeggen dat er geen voor de overige Europese landen geen termen zouden zijn om afbraak van en agressie tegen Joegoslavië als in overeenstemming met hun belangen te

kwalificeren.

Allereerst geldt immers voor alle westerse landen gelijk, de Europese landen zowel als de Verenigde Staten, dat het van belang is de Balkan verder toegankelijk te maken voor de invloed van de westerse kapitaal.

In tegenstelling tot wat, quasi-geringschattend, vaak over wordt beweerd is hier sprake van een aanzienlijke rijkdom aan grondstoffen ^{in de Balkan} en van ook overigens, zeker op de lange duur, niet geringe economische potenties.

De westerse kapitaalsbelangen zijn, in de nieuwe geo-politieke constellatie van na de Koude Oorlog, zeker niet genegen dit potentieel ongemoeid te laten.

En stuwen de westerse politiek op in de richting van een hechte greep op dit gebied.

Dit is een belang dat alle westerse landen gezamenlijk hebben,

Alle westerse landen hebben eveneens gezamenlijk belang bij een "roll-back" van de invloedssfeer van de voormalige Sovjet-Unie.

Per slot van rekening hebben de westerse landen, om dat doel te bereiken, 50 jaar lang een uitputtende Koude Oorlog gevoerd.

Nu dit doel eindelijk gerealiseerd kan worden, ligt het voor de hand om ook tegelijkertijd maar af te rekenen met Joegoslavië als voormalige bufferstaat tussen het Oostblok en het Westblok. En daar, in één moeite door, de westerse invloedssfeer over heen te schuiven.

Ook dat ideologische belang is een belang dat door alle westerse landen gezamenlijk als zodanig wordt ervaren.

Tegelijkertijd is het immers ook een gemeenschappelijk geo-politiek en economisch belang.

Volgens sommige analyses was er al begin 1998 sprake van een duidelijk besluit van de Verenigde Staten om een oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië te ontketen.

Daarmee waren de Amerikanen hun Europese NAVO-bondgenoten dan ver vooruit.

De Verenigde Staten zou toen al besloten hebben dat zij hun doelstellingen niet zouden kunnen bereiken door een politieke en economische oorlogvoering tegen de Joegoslavische staat, zoals ze dat bijna een decennium lang hadden geprobeerd. Noch de economische wurging, noch de pogingen om Milosevic ten val te brengen door politieke druk en propaganda, hadden de democratisch gekozen Joegoslavische regering op de knieën gekregen. Joegoslavië bleef een eigen politieke koers varen. Daaraan moest volgens de Amerikanen een einde komen en daarvoor hadden ze ook een oplossing: militair geweld.

Een volgende factor van grote betekenis die ertoe heeft bijgedragen dat zo'n groot aantal landen uiteindelijk bereid was om de Verenigde Staten in de zucht naar wapengeweld te volgen, hangt samen met de positie van de NAVO na afloop van de Koude Oorlog.

Alle westerse landen die gezamenlijk de NAVO vormen, kampten in de nieuwe verhoudingen die ontstonden na de Koude Oorlog met een groot probleem.

Dat van de identiteit van de NAVO.

met alleen

af de
verhullende
Europese.

De vraag was wat de verdere functie van dit altijd als louter defensief gericht geïmagineerde militaire bondgenootschap nog zou kunnen zijn, nu de Sovjet-Unie immers was verdwenen.

Naïef-ideologisch getinte kringen bepleitten, na de het uiteenvallen van de Sovjet-Unie en de opheffing van het Warschaupakt, dat het voor de hand lag om nu ook de NAVO op te heffen. Vanzelfsprekend is dit nimmer een optie geweest voor degenen die werkelijk de politieke lijnen in het Westen uitzetten en bepalen.

Want wat een absurditeit zou het wel niet zijn om zo'n belangrijk militair-politiek machtsinstrument uit handen te geven op een moment dat een absolute westerse hegemonie voor het grijpen lag!

Maar dat betekende niet dat taak en functie van de NAVO in de nieuwe verhoudingen na de Koude Oorlog geen onduidelijkheid en verwarring opriepen.

Om aan deze identiteitscrisis, die zich steeds nadrukkelijker ging doen voelen, een einde te maken, ^{door de Amerikaanse industrie} ontstond er voor de NAVO een dringende behoefte om zich te manifesteren.

Een militaire confrontatie met Joegoslavië zou een vlucht naar voren betekenen, die voor een breed publiek in de verschillende landen van het bondgenootschap de noodzaak van de NAVO weer voor lange tijd buiten twijfel zou stellen.

Bovendien zou zo'n oorlog als draaipunt kunnen fungeren om de NAVO voortaan anders te positioneren: van een militair bondgenootschap dat altijd als louter defensief werd voorgesteld, naar een organisatie die ook offensief zou dienen te kunnen optreden als ergens de westerse belangen ernstig geschaad zouden dreigen te worden.

Een oorlog tegen Joegoslavië zou de NAVO in de gelegenheid stellen om zo'n dubbelslag te maken.

Een oorlog tegen Joegoslavië bood dus voor de westerse landen het perspectief om de NAVO ook voor de toekomst als een onmisbaar bondgenootschap te profileren, de westerse eenheid rond de NAVO te herbevestigen en tegelijkertijd de NAVO een omslag te kunnen laten maken van een zich als defensief voordoeend bondgenootschap naar een ook openlijk als meer offensief ingestelde militaire organisatie.

Dat betekent niet dat er binnen de verschillende NAVO-landen geen verschillen van inzicht bestonden en dat van meet af aan al deze landen het ook op een militaire confrontatie met Joegoslavië hebben aangestuurd.

Uiteraard waren er vooral aanvankelijk grote twijfels en aanzelingen bij de landen NAVO. ^{maar later door de Verenigde Staten metgezette herv.}

Er is dan ook sprake geweest van een geleidelijk, maar niet te min snel verloopend proces.

Waarin de vooraanstaande westerse landen ^{het voorgestelde aanzetpunt op een} een keers uitzetten van steeds verdergaande confrontatie. En waarbij de andere NAVO-landen dan, al instemmend, volgden.

Zo is het duidelijk dat de crisis die de NAVO-leiding en de Verenigde Staten in oktober 1998 forceerden te vroeg kwam. Na wekenlange dreigementen met bombardementen van de kant van

de NAVO-leiding en van de voornaamste NAVO-landen, kwam op dat moment van effectuering hiervan niets terecht.

De verschillende NAVO-landen bleken in die fase nog niet voldoende op één lijn te krijgen te zijn.

In plaats daarvan kwam toen het Holbrooke-Milosevic accord tot stand.

Maar als opstap naar de bombardementen enige maanden later bleek dit desalniettemin een belangrijk tussenstation.

Uiteindelijk werd door de Verenigde Staten de fuik uitgezet van de dictaten van Rambouillet.

Zoals nog nader zal worden gezien, waren de daarin vervatte 'vredesvoorwaarden', door de VS opgesteld buiten alle overige NAVO-bondgenoten om, zodanig geredigeerd dat op voorhand duidelijk was dat deze door de Federale Republiek Joegoslavië niet anders dan afgewezen zouden kunnen worden.

Waarop dan, ook naar de NAVO-medebondgenoten toe, gesteld zou kunnen worden dat, nu Joegoslavië bleef weigeren om aan "redelijke vredesvoorstellen" te voldoen, geen andere optie overbleef dan de aanval op dat land te openen.

En exact zo heeft het scenario zich uiteindelijk ook voltrokken.

De laatste weerstand van bepaalde NAVO-bondgenoten tegen het beginnen van een oorlog tegen Joegoslavië werd door de diplomatieke manipulatie, die de Verenigde Staten middels de Rambouillet-"vredesbesprekingen" opzette, definitief buiten de politieke kantlijn gemanoevreerd.

De zwarte piet voor het weigeren om in te stemmen met de "redelijke vredesvoorstellen" van Rambouillet lag toen definitief bij de Federale Republiek Joegoslavië.

De NAVO-landen waren daarmee definitief voldoende op één lijn gebracht om de aanval op Joegoslavië te kunnen openen.

Het was met name de Verenigde Staten dat voorts ook nog een extra belang had om het aan te sturen op een gezamenlijke oorlog met de westerse landen van Europa tegen Joegoslavië. Dit om nog eens met nadruk te kunnen doen blijken dat Europa zonder de Verenigde Staten militair in feite niets voorstelt en dan ook niet in staat is om zo'n oorlog op eigen kracht te voeren.

Hetgeen de Amerikaanse hegemonie, ook in Europa, opnieuw voor lange tijd onbetwist zou maken.

Le Monde Diplomatique van 7 december 1999 schreef in dit verband:

"Les motivations de Washington étaient, on le sait, multiples, mais essentiellement d'ordre stratégique. Il s'agissait pour le gouvernement de M. William Clinton d'ancrer l'Alliance atlantique dans le XXIe siècle, en réactualisant son rôle, périmé depuis la chute de l'empire soviétique. Pour cela, il fallait démontrer que les Européens étaient impuissants à résoudre leurs propres problèmes sans s'appuyer sur la puissance militaire de l'Amérique."

Dat de belangen van de Verenigde Staten en de overige landen daarbij ook overigens bepaald niet in alle opzichte parallel

lopen, wordt bevestigd in het volgende citaat uit Le Monde Diplomatique van 7 december 1999:

"Si les Etats-Unis ont atteint leur principal objectif, celui d'ancrer leur présence hégémonique sur le continent, l'Union européenne n'aura pas réalisé les siens, à savoir la stabilisation des Balkans et, en attendant, l'instauration au Kosovo d'un "protectorat" confié à l'Union. La proposition française adoptée par l'ensemble de ses partenaires a été officiellement présentée en mai 1999 et aussitôt rejetée par Washington, qui, dès mars, n'avait pas dissimulé sa préférence pour un "protectorat de l'OTAN". En revanche, l'Union européenne a dû accepter de financer, quasiment seule, la réhabilitation du Kosovo, qui coûtera 10 milliards de dollars par an "pour au moins une dizaine d'années", selon le secrétaire général de l'UNO, sans compter les 11 milliards de dollars engloutis pour dévaster le Kosovo et la Serbie. Les entreprises américaines ne seront sans doute pas les dernières à tirer profit des travaux de reconstruction."

Vast staat dat er tussen Europa, met Duitsland als belangrijkste macht, en de Verenigde Staten inderdaad een onmiskenbare rivaliteit en duidelijke belangentegenstelling bestaat als het gaat om de ontwikkelingen in de Balkan.

Europa probeert zich daar steeds meer als een ook politiek en militair zelfstandige macht te profileren.

Los van de NAVO en de hegemonie, die de Amerikanen immers op de Balkan hebben verworven.

De "successen" van de NAVO in Kosovo en, eerder al, in Bosnië, waren immers bij uitstek successen van de Amerikaanse militaire macht !

Daarmee heeft Amerika zijn positie op de Balkan hecht verankerd.

Er zijn zelfs aanwijzingen dat de Verenigde Staten er, middels deze oorlog, doelbewust op uit zijn geweest om een verdere groei van de Duitse invloed op de Balkan te stoppen.

Om dat te bereiken, zou de Amerika zich op een bepaald moment hebben verbonden met het terroristische UCK.

Dat de Amerikanen geruime tijd vóór de oorlog zijn begonnen het UCK aan hun borst te drukken, staat vast.

Dat vormde een grote omslag, want eerder stond het UCK op de Amerikaanse lijst van terroristische organisaties.

In Duitsland was zelfs al een proces gestart voor een verbod van de politieke kern van het UCK, ~~de KLA~~.

Bij deze wijziging van tactiek werd het in de Verenigde Staten van die lijst geschrapt en vervolgens werden de banden met deze terroristen onmiddellijk stevig aangehaald.

In hoog tempo werd daarna in een publiekscampagne het imago van het UCK opgepoetst en werd deze organisatie "salonfähig" gemaakt.

Met voorbijgaan - en dat is het opvallende in dit verband -

aan de meer gematigde Albanese politieke krachten in Kosovo. Zoals de "schaduw-regering" van Rugova, die herhaaldelijk door de overgrote meerderheid van Albanese Kosovaren in niet-officiële verkiezingen als zodanig was aangewezen.

De meer gematigde frakties binnen de Albanees-Kosovaarse samenleving konden echter door de Amerikanen niet worden gemanipuleerd als katalysator voor een Amerikaanse inmening in een gewapende strijd.

Om de ~~doedeenvoudige~~ redenen dat zij geen voorstander waren van een gewapend optreden.

Dit verklaart de plotselinge ontstane Amerikaanse voorliefde voor de Albanese terroristen en hun bekering tot het UCK.

Door in zee te gaan met deze terroristische krachten, schiep de Verenigde Staten een scenario om zich in, op een nader te manipuleren tijdstip, de oorlog in te kunnen laten slepen. Die in eerste aanleg door het UCK zou worden ontplooid middels guerilla-gevechtshandelingen.

Het UCK zou aldus als wegbereider voor Amerikaanse interventie kunnen fungeren en de Amerikaanse administratie de gelegenheid bieden om, op elk moment dat dit geschikt zou voorkomen, de Amerikaanse oorlogsmachine op gang te doen brengen.

Bij de aanvang van de besprekingen in Rambouillet was het moment aangebroken voor de de Amerikanen om het UCK ook als de leidende politieke en diplomatieke vertegenwoordiger van de Albanese Kosovaren in het zadel te tillen. Waarbij dan Rugova zonder pardon ergens naar het tweede plan werd verwezen. Zoals nog nader zal worden belicht, was daarmee uiteindelijk de weg vrij om Rambouillet diplomatiek uit te nutten als aanloop tot de oorlog.

In ruil daarvoor zijn door de Amerikanen in Rambouillet aan Thaci, vergezocht, toezeggingen gedaan. Vanuit de nauwe betrekkingen die Thaci met vertegenwoordigers van de Amerikaanse regering onderhoudt, zoals met de woordvoerder van het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken James P. Rubin, doet Thaci bij een groeiend aantal conflicten een beroep op deze Amerikaanse beloften. Hem zouden de Amerikanen hebben toegezegd dat het UCK, of diens opvolgers, een groot aandeel in de toekomst van Kosovo zal toekomen.

Het is afwachten hoe lang de Amerikanen Thaci nog denken te kunnen gebruiken, alvorens hij uiteindelijk zal worden gemarginaliseerd.

Zowel in hun opzet om, met medewerking van de gezamenlijkheid van NAVO-landen, een oorlog tegen Joegoslavië te ontketenen, als in hun streven om daarmee hun hegemonie ook op de Balkan in Europa te vestigen en de invloed van Duitsland aldaar aan banden te leggen, is de Verenigde Staten dus geslaagd.

Dat betekent niet dat aan de Europese NAVO-landen op de Balkan geen speelruimte meer zou zijn voorbehouden.

Natuurlijk hebben ook zij daar, als deelnemers aan de militaire bezetting, een ruime mate van invloed gevestigd.

Het gaat er nu om hoe die invloed aldaar uiteindelijk tussen Europa en de Verenigde Staten zal worden verdeeld en wederzijds afgebakend.

In dit verband hebben de nu bezette gebieden van de voormalige Joegoslavische bondsstaat voor de Europese landen ook een soort functie van proeftuin.

Waarin nieuwe vormen van Europese bestuurlijke en militaire samenwerking gestalte kunnen krijgen en kunnen worden uitgeprobeerd. En waarbij aan de politieke, militaire en economische presentie van de Verenigde Staten tegenwicht kan worden geboden.

Dit vormt ook de achtergrond bij de tegenstelling, waarvan Le Monde Diplomatique in het hierboven opgenomen citaat melding maakt, tussen de Verenigde Staten die van Kosovo een "protectoraat van de NAVO" wil maken, en leidende politieke kringen in Europa die Kosovo willen omvormen tot een "protectoraat van de Europese Unie".

Het ziet ernaar uit dat de Amerikanen vooralsnog bereid zijn om een stap terug te doen, nu het doel van herbevestiging van hun absolute militaire superioriteit en onmisbaarheid is bereikt. En een getransformeerde NAVO heelhuids door de identiteitscrisis van na de Koude Oorlog is geloodst.

Want blijkbaar hebben de Amerikanen ermee ingestemd dat een Eurocorps de kern zal gaan vormen van de bezettingsmacht in Kosovo.

Welke condities de Verenigde Staten bij de Europeanen voor deze toegeeflijkheid hebben bedongen, is voorlopig onduidelijk.

Waarschijnlijk maakt deze Amerikaanse tegemoetkoming aan Europa hier op de Balkan deel uit van een veel grotere en meer omvattende politieke ontwikkeling.

Zo vermeldde de Canadese analyst en uitgever van The New World Order Intelligence, John Whitley, dat op de Bilderberg-conferentie die op 5 en 6 juni 1999 in het Portugese Penha Longa werd gehouden, door de daar bijeenkomende machtigen der aarde in bevestigende zin is gesproken over de noodzaak om versneld uitvoering te geven aan de totstandkoming van een Europees leger.

Het feit dat het maar nauwelijks mogelijk was gebleken de NAVO-staten gedurende de oorlog op één lijn te houden, zou de noodzaak van een min of meer gestroomlijnd eigen Europese leger hebben bevestigd.

De NAVO-structuur brengt immers mee dat de NAVO uiteindelijk slechts met eenparigheid van stemmen kan beslissen en handelen. Zouden er gedurende de oorlog dus NAVO-landen uit de boot zijn gevallen - hetgeen herhaaldelijk heeft bedreigd -, dan zou dit de voortzetting van de oorlog tegen Joegoslavië ernstig in gevaar hebben gebracht.

Dat maakt de NAVO tot een qua beslissingsstructuur uiterst kwetsbare organisatie.

Het is deze ervaring uit de agressie-oorlog tegen Joegoslavië, die de door de politieke elites al eerder vastgestelde noodzaak van een eigen en geïntegreerd Europees leger nog eens heeft onderstreept.

Maar bovendien geeft een versnelde vorming van een geloofwaardige Europese legermacht, die het in het begin uiteraard nog zal moeten hebben van VS-steun, de Verenigde Staten de gele-

genheid om zijn militaire aanwezigheid in Europa tot het hoogst noodzakelijke niveau te beperken om zijn belangen aldaar afdoende veilig te kunnen stellen. Dit zal dan aanzienlijke VS-troepen kunnen vrijmaken om elders en de wereld te kunnen worden ingezet en zo overal te Amerikaanse hegemonie te kunnen handhaven.

Beide partijen, Europa zowel als Amerika, hebben dus belang bij de vorming van een eigen Europese legermacht. Europa krijgt daarmee meer zeggenschap in Europa, dus in eigen huis. En de Verenigde Staten verschaft zich aldus meer ruimte voor troepeninzet elders in de wereld. Zonder dat overigens afbreuk wordt gedaan aan zijn eigen strategische positie in Europa.

Een volgende belangrijke factor die bijdroeg tot de oorlog van het Westen tegen Joegoslavië, wordt gevormd door het feit dat een Joegoslavië, gelegen op zo'n strategische plaats in het hart van de Balkan, dat zich niet aan de westerse dominantie ondergeschikt maakt, een geweldig obstakel vormt in de omsingelingspolitiek van Rusland.

Het vormt dan als het ware een breuklijn in deze ring. Voor het Westen vormt ook dat een reden om een agressieve houding aan te nemen tegen Joegoslavië. Leidend tot pogingen om met een combinatie van diplomatiek, economisch en militair geweld dit obstakel op te ruimen.

En voorts ligt Joegoslavië op een geo-strategisch belangrijke positie ten opzichte van de oliegebieden in zowel het Midden-Oosten als de Kaukasus en west-Aziatische landen. Een gegarandeerd onbelemmerde toegang tot deze olievelden in zowel het Midden-Oosten als ook tot de nieuwe oliegebieden in het voormalige Sovjet-gebied geldt voor het Westen, en met name ook voor de Verenigde Staten, als topprioriteit van buitenlands beleid.

Dat Joegoslavië, gelet op zijn van het westen onafhankelijke positie, daarin ook maar op enigerlei wijze zou kunnen interferen, wordt als een onduidbare bedreiging van deze vitale westerse belangen ervaren.

En ^{ruiken} volgende factor is dat het militair-industriële complex en de wapenhandel natuurlijk een enorm belang hebben bij de oorlog tegen Joegoslavië. Miljarden zijn hieraan verdiend door de producenten van het meest sophisticated vernietigingstuig. En miljarden zullen er nog aan verdiend worden als gevolg van de de bewapeningsspiraal die deze oorlog opnieuw in gang heeft gezet. Overal ter wereld.

In hoeverre de lobby van de wapenproducenten mede tot deze NAVO-oorlog heeft bijgedragen, is een vraag waarvan het antwoord schuilgaat achter de ondoorzichtigheid van het militair-industriële complex.

Dat de invloed van deze lobby op de politiek hoog moet worden ingeschat, is echter een feit.

Al is het maar omdat "lobby" in dit verband eigenlijk een onjuist begrip is. Het militair-industriële complex neemt

immers geen externe positie in ten opzichte van de politieke administraties in de westerse landen. Maar vormt daar mede de kern van.

Ook vormde de agressie-oorlog tegen Joegoslavië een proeftuin voor nieuwe wapens.

De wedloop om nieuwe wapens te produceren is, ondanks het einde van de Koude Oorlog, nooit opgehouden.

Overeenkomstig haar eigen strategie moeten de VS steeds tegenover iedere tegenstander, en in principe ook tegenover de EU, een wapentechnische voorsprong hebben om ieder conflict zegevierend te kunnen beëindigen. Hiervoor worden steeds nieuwe wapens ontwikkeld.

Zij moeten ervoor zorgen dat de oorlog op afstand kan worden gevoerd en zonder eigen verliezen zegevierend beëindigd kan worden. Hiervoor is munitie nodig die zelf haar eigen doel vindt, maar ook zijn wapens noodzakelijk die de tegenstander blind en stom maken, door uitschakeling van alle nieuws- en bevelscommunicatie.

Tot de wapens die, deels na verdergaande perfectionering, in Joegoslavië verder werden gebruikt en uitgetest, behoorden onder meer DU-projectielen (depleted uranium). Uranium is een metaal met een grote dichtheid en heeft daardoor als hogesnelheidsprojectiel een grote doorboringskracht. Omdat het echter radioactief is, met een zeer lange stralingstijd, treedt bij gebruik hiervan langdurige radioactieve besmetting van het milieu op.

Voorts zijn nieuw ontwikkelde types clusterbommen gebruikt. Dit zijn bommen die fragmenteren in grote hoeveelheden metalen deeltjes, waardoor enorme oppervlakten tegelijk bestreken kunnen met een gordijn van splinters. Mensen die zich in het bereik hiervan bevinden, worden hierdoor eenvoudig aan stukken gereten of ernstig verminkt. Ook Nederlandse oorlogsvliegers hebben op grote schaal dergelijke clusterbommen in Joegoslavië afgeworpen.

Op ruime schaal zijn nu ook grafietbommen uitgetest. Met name tegen electriciteitscentrales, transformatorstations en hoogspanningsleidingen.

Zij verdelen zeer kleine elektrisch geleidende grafietdeeltjes op de geïsoleerde onderdelen van dergelijke installaties en veroorzaken zo kortsluitingen en stroomuitval. Waarbij met name de burgerbevolking wordt getroffen, die van de stroomvoorziening afhankelijk is.

In een interview dat de Amerikaanse omroep PBS in het Lehrer News Hour op 6 juni 1999 met een aantal Amerikaanse senatoren uitzond, verklaarde senator Joseph Lieberman in dit verband onder meer:

"Welnu, de belangrijkste les is, denk ik, dat diplomatie, als deze gecombineerd wordt met geweld, onze waarden en onze belangen kan handhaven (...). Iets anders dat hier is gebeurd, is dat de NAVO, na

vijftig jaar een defensieve organisatie te zijn geweest, in de aanval is gegaan. Dat is soms heel frustrerend uitgekapt, omdat het moeilijk is om 19 naties - democratieën - het eens te laten worden over het uitvoeren van specifieke militaire strategieën. Maar één van de lessen is dat we het gedaan hebben. Nu denk ik dat we het misschien een volgende keer - moge 'god' het verhoeden dat er een volgende keer komt -, meer effectief zullen doen. En dan de laatste les, die eigenlijk meer een vraag is. Namelijk in welke mate die buitengewone hightech afstand precisie-geleide wapensystemen van ons hebben gewerkt en of we daadwerkelijk in staat zijn om de doelen die we op de grond voor ogen hebben, zoals we in dit geval hebben gedaan, vanuit de lucht te bereiken. En welke lessen we daaruit kunnen trekken voor onze toekomstige militaire kracht. Ik denk dat één van de lessen die wij daaruit zullen trekken is dat we zullen moeten blijven investeren in hoogtechnologische wapensystemen, maar tegelijkertijd niet moeten stoppen met investeren in de capaciteit om oorlogen op de grond te voeren als dat nodig is."

Op een tweetal hierboven genoemde factoren die aan de NAVO-agressie en grondslag hebben gelegen, dient in dit verband nader te worden ingegaan. Namelijk de omsingelingspolitiek die de NAVO jegens Rusland voert en het aspect van het strategische belang van een gegerandeerd onbelemmerde doorgang naar de olievelden in het Midden-Oosten en de west-Aziatische landen.

Maar is het dan denkbaar dat heel Nederland ernaast zit wat betreft het oordeel hier te lande over de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië om Kosovo ?

Dat is heel goed mogelijk.
De geschiedenis spreekt wat dat betreft boekdelen.

Ook van de voorlaatste oorlog die Nederland voerde, tegen de Republiek Indonesië, deugde - achteraf gezien - geen barst. Ondanks de vrijwel unanieme en hardgrondige steun hiervoor in - toen - de bijna voltallige Nederlandse politiek, de media en bij het Nederlandse publiek.

En reken maar dat ook bij die oorlog trouwens de humanitaire motieven niet van de lucht waren ! De rampokkende republiekijnse terroristen moest een duchtig lesje worden gelezen ! Nu denken we heel anders over de juistheid van onze voorlaatste oorlog, die ruim 200.000 Indonesische burgers het leven heeft gekost.

In feite is trouwens nergens in Europa de laatste honderd jaar een oorlog gevoerd - zo dit ooit anders is geweest -, die niet een breedvoerige steun kreeg van de samenleving van het

land dat die oorlog begon.
Zo te zien ontbreekt dus al op voorhand elk verband tussen de de steun aan een oorlog en de mate van gerechtvaardigheid hiervan.

Maar is het dan ook denkbaar dat de hele wereld zich vergist heeft als het gaat om de aan de oorlog tegen Joegoslavië om Kosvo verleende steun ?

Zeker als men de arrogantie om "het westen" gelijk te stellen met de gehele wereld extrapoleert, is ook die mogelijkheid verre van denkbeeldig.

Tot diep in twintigste eeuw heeft het westen de ene koloniale oorlog gevoerd na de andere. En nooit is er - toen althans - een spoor van twijfel geweest over de juistheid, de rechtmatigheid en de noodzakelijkheid daarvan in de gehele westerse koloniale wereld.

En reken maar dat ook bij die oorlogen de humanitaire motieven voorop stonden ! Het ging er immers om die gekoloniseerde volkeren te verheffen en ze de zegeningen van de westerse beschaving bij te brengen !

Zo'n voorbeeld van een oorlog die tot het bittere einde door het westerse politieke establishment en door vrijwel de voltallige westerse media werd gesteund, was ook de oorlog in Vietnam.

En reken maar dat ook bij die oorlog de humanitaire motieven de doorslag gaven ! Het Vietnamese volk moest immers van het communistische monster gered worden !

Die reddingsoperatie kostte ruim 2 miljoen Vietnamese burgers het leven en uiteindelijk moesten de "redders" hier als geslagen honden afdruipten. Zodat het verderfelijke communisme het Vietnamese volk alsnog in zijn klauwen kreeg.

Nu wordt er in "het westen" in elk geval heel anders tegen deze oorlog aangekeken.

Er is geen reden om te denken dat de roerende westerse eensgezindheid over de juistheid van de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië historisch een ander lot beschoren zal zijn dan alle hierboven bedoelde oorlogen op de duur hebben ondervonden.

Van de humanitaire pretenties voor alle hierboven bedoelde oorlogen deugde niets. In het licht van historie verbleekten die geheel.

De NAVO-oorlog tegen Joegoslavië valt ongetwijfeld in de toekomst eenzelfde beoordeling ten beurt.

Het is allerminst nodig om daarvoor enige decennia te wachten. Zo'n genadeloos historisch oordeel is ook nu al volop voor de hand liggend.

In feite is een beetje gezond verstand nu al voldoende voor de vaststelling dat de maandenlange NAVO-bombardementen op de Federale Republiek Joegoslavië in het voorjaar van 1999 louter agressieve bedoelingen hadden.

Hoe weten we zeker dat deze NAVO-bombardementen volstrekt niets met welke humanitaire beweging dan uitstaande hadden ?

*De op grond van een hele lange & complexe beti
zels weten dat in de Servische
omdat er 300 overlevende aan de NAVO-organisatie, in Kosovo
volsteekt gesproken in
in*

Dat weten we zeker uit de uitkomst hiervan.

Zoals hieronder, voornamelijk op basis van gewone dagelijkse en eenvoudige krantenberichten en ander "gewoon" materiaal, als rapporten van Amnesty, de VN en de OVSE, opnieuw in beeld zal worden gebracht, dreigde de NAVO al in de zomer van 1998 tot bombardementen op Joegoslavië over te gaan. Dat was na een goed half jaar burgeroorlog met het UCK.

Opgegeven reden voor deze kille oorlogsdreiging: de humanitaire catastrofe die zich in Kosovo aftekende. De cijfers over de slachtoffers in Kosovo tot dat moment aan Albanese zijde naar opgave van het UCK zelf: 300 doden en 150.000 ontheemden.

Het bewijs voor deze aantallen, die nu, na maanden van intensieve demonisering van de Serviërs, als volstrekt onwaarschijnlijk voorkomen - want veel te laag! - volgt verderop. Op basis van officiële VN-documenten en van opgave van nota bene het UCK zelf.

Niet meer dan 300 doden in een half jaar burgeroorlog en niet meer dan 150.000 ontheemden aan Albanese kant gaven de westerse politieke elite, de westerse media en de NAVO toen, naar zij beweerden, het oordeel in dat er sprake was van een humanitaire catastrofe. Die noodzaak tot gewapend optreden tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

Dat ging toen, na ruim een half jaar gewapende strijd in Kosovo, op het laatste moment niet door. Omdat de NAVO-landen op dat moment nog niet allemaal op één lijn gebracht waren.

In plaats daarvan kwam toen het Holbrooke-Milosevic akkoord, dat de Servische legereenheden op grote schaal uit Kosovo dwong. Zodat het UCK de kans kreeg om, onder stilzwijgende instemming van het Westen, zonder slag of stoot grote delen van Kosovo militair te bezetten.

Inmiddels hebben de NAVO-bombardementen die toen niet doorgingen, wel plaatsgevonden.

Als gevolg hiervan zijn duizenden onschuldige Servische burgers gedood en duizenden onschuldige Servische burgers gewond geraakt.

En is er voor ruim 100 miljard gulden schade toegebracht aan de Servische economie en aan de Servische infrastructuur. Daarmee zijn de mogelijkheden op een menswaardig bestaan van een heel volk voor wellicht meerdere generaties vernietigd.

Diezelfde westerse stemmen die luidkeels om militair ingrijpen riepen bij niet meer dan 300 Albanese doden en niet meer dan 150.000 Albanese ontheemden, blijven in het licht van deze volstreekte ramp stom.

Blijkbaar is dat geen humanitaire catastrofe.

Inmiddels hebben de NAVO-bombardementen geleid tot het beoogde doel. Kosovo is bezet door de NAVO en opnieuw is de afscheuring van een stuk van de voormalige Federale Republiek Joegoslavië gerealiseerd. Opnieuw is een stuk van de Balkan onder

westerse invloedssfeer gebracht en is aan de expansie van de NAVO een nieuw hoofdstuk toegevoegd.

Als direct gevolg van de territoriale bezetting van Kosovo door de NAVO en het daarop volgende vrij baan geven aan de terroristen van het UCK, is er thans sprake van een terreur in Kosovo die zonder enig precedent is. Geen enkel lid van welke niet-Albanese minderheid in Kosovo is zijn leven nog ook maar een moment zeker.

Vielen er toen, in het eerste half jaar van de burgeroorlog in Kosovo, zeg maar van januari tot augustus 1998, niet meer dan 300 Albanese doden en was er toen sprake van niet meer dan 150.000 ontheemden, nu, in december 1999, is er sedert het begin van de NAVO-bezetting van Kosovo in juni 1999 - dus eveneens in goed een half jaar tijd - sprake van ruim 350.000 ontheemden in Kosovo en zijn er inmiddels meer dan 500 mensen vermoord.

Toen, in augustus 1998 - bij niet meer dan 300 Albanese doden en niet meer dan 150.000 Albanese ontheemden in een situatie van een half jaar burgeroorlog -, werd door de westerse politieke elite, de westerse media en de NAVO van de daken geschreeuwd dat er sprake was van een humanitaire catastrofe. Die tot NAVO-interventie zou noodzaken. In verband met de, toen, niet meer dan 150.000 ontheemden werd toen eveneens voortdurend van de daken geroepen dat er sprake was van etnische zuivering in Kosovo.

Nu, in december 1999 - bij ruim 500 doden onder alle minderheden in Kosovo, maar vooral onder de Serviërs en de zigeuners, en bij ruim 350.000 niet-Albanese ontheemden, in een situatie van zogenaamde vrede onder NAVO-bezetting -, wordt allerminst gerept van een humanitaire catastrofe. Geen enkele maatregel wordt overwogen om aan deze situatie ook maar iets te veranderen. Ten overstaan van de, nu, vrijwel volledige verdrijving van bijna alle niet-Albanese minderheden in Kosovo binnen een half jaar tijd, ten getale van - thans - ruim 350.000 mensen, wordt nu het woord etnische zuivering zelfs niet in de mond genomen.

In het licht van deze koude feiten zijn er slechts twee mogelijkheden.

Of de humanitaire bekommernis bij de NAVO-bombardementen en de daarop volgende NAVO-bezetting van Kosovo vormde slechts een voorwendsel.

Of de westerse politieke elite, de westerse media en de NAVO bestaan uit een bende racisten. Die niet alleen met verschillende maten meten als het gaat om de verschillende bevolkingsgroepen in Kosovo, maar zelfs volstrekt onverschillig staan tegenover het lot van andere bevolkingsgroepen in Kosovo dan de Albanese bevolkingsgroep.

Zij mogen kiezen.

Vooropgesteld dat zij niet kiezen voor het predikaat racist, staat daarmee - zeker nu, achteraf - onomstotelijk vast dat de zogenaamde humanitaire bewogenheid bij de NAVO-bombardementen

op Joegoslavië en de daarop volgende bezetting slechts een voorwendsel vormde.

Behalve politici die in de pas lopen, is er ook een categorie politici die de pas bepalen, die de marsroute uitzetten. Zij zijn het die denken in termen van geo-politieke strategie. Overal en altijd zijn er toonzetters en meelopers. Dat geldt ook voor de westerse politiek.

De toonzetters onder de westerse politici - zij die het politieke spel werkelijk bepalen - en de media-mogols die hun daarbij steunen, hebben onder het westerse publiek op het geëigende moment en ware psychose ontketent van humanitaire beweging.

Een diarrhee van emoties die de westerse wereld overspoelde. Als het ging over het lot van de Albanese bevolkingsgroep.

Een diarrhee van emoties die prompt omsloeg in een volstreekte emotionele constipatie, als het handelde om het lot van de Servische bevolking.

Als men duidelijkheid wil over de vraag welke westerse politici en media-vertegenwoordigers spelbebepalend zijn en welke alleen meelopers, tweederangs politici en journalistieke sufferds die er geen benul van hebben waar het werkelijk over gaat, dan is er een even simpele als onmiskenbare lakmoesproef bij de hand.

Het volstaat dan hun opstelling te bezien in kwesties als de burgeroorlog in Oost-Turkije, de gebeurtenissen in Oost-Timor en de oorlog in Tsjetjenië.

Verkondigen zij, drijvend op de golven van humanitaire emoties, geestdriftig dat het Westen eigenlijk ook daar militair zou moeten optreden, dan zetten zij zich daarmee onmiddellijk als onnozelaars te kijk.

Zij zijn de politieke en journalistieke randfiguren, de non-valeurs die zo naïef zijn om werkelijk te geloven in de nieuwe humanitaire zendingsdrang van het Westen.

Die niet door hebben dat humanitaire drijfveren alleen naar voren dienen te worden geschoven als dat een politiek wenselijk resultaat oplevert en dat het natuurlijk niet zo is dat humanitaire drijfveren de politieke agenda zouden bepalen. Maar zelfs al deze politieke en journalistieke naïevelingen, hoezeer zij ook pretenderen zich politiek te laten leiden door humanitaire bekommernissen, leggen toch in ieder geval zoveel politiek en journalistiek overlevingsinstinct aan de dag - betonen toch allemaal zo'n primair benul voor het politiek correcte en haalbare -, dat zij beseffen waar hun humanitaire emoties in elk geval hun begrenzingen moeten vinden.

Ook zij voegen zich daarom naadloos en zonder tegenstribbelen naar de politiek en journalistiek stilzwijgend geproclameerde ongeschreven wet.

Inhoudende dat in elk geval Servisch humanitair leed geen enkele emotie behoort op te roepen. Dat dit eenvoudig over het hoofd moet worden gezien. Dat het 'not done' is daarover zelfs maar te praten.

Alle gebieden van de voormalige Joegoslavische bondsstaat, waar het Westen zijn tentakels naar heeft uitgestrekt, of die in ieder geval tot de westerse invloedssfeer zijn gaan behoren, zijn inmiddels grondig etnisch gezuiverd.

Kroatië is inmiddels een etnisch vrijwel geheel gezuivere staat. Honderdduizenden Serviërs zijn daar verdreven. Enige jaren geleden werden daar door het Kroatische leger, opgebouwd met Amerikaanse steun, in een bliksemoperatie die werd uitgevoerd met behulp van Amerikaanse militaire adviseurs, de laatste 200.000 Serviërs verdreven uit de Krajina. Kroatië wordt nu gerekend tot de westerse invloedssfeer en beschouwd als een westerse bondgenoot.

Het laatste half jaar van 1999 hebben we de volgende stap in het opbreken van Joegoslavische bondsstaat meegemaakt. Het gewapenderhand bezetten van Kosovo door het Westen. En in een paar maanden tijd is nu ook Kosovo grondig etnisch gezuiverd.

Onder toezicht van de NAVO-bezettingmacht. Ruim 350.000 leden van niet-Albanese minderheden, voornamelijk Serviërs en zigeuners, zijn in hoog tempo uitgedreven.

De enige nog altijd multi-culturele staten op het territorium van de voormalige Joegoslavische bondsstaat van enige omvang is Servië. Waar de zegeningen van de westerse invloedssfeer nog altijd niet hebben kunnen doordringen.

Ruim 850.000 Servische vluchtelingen en talloze leden van andere minderheden - tezamen meer dan een miljoen ontheemden - , onder de zegeningen van de westerse invloedssfeer verdreven uit de rest van het voormalige Joegoslavische territorium, zijn inmiddels opgenomen in Servië.

Een land dat door een combinatie van verwoestende bombardementen en economische sancties door het Westen tot de bedelstaf is gebracht.

Om het lot van deze meer dan een miljoen ontheemden daar bekommert niemand zich in het Westen. Evenmin trouwens als om het lot van de miljoenen mensen die daar al woonden.

Het mag gerust als een fabelachtige prestatie van de propaganda van de westerse politieke elite en hun media-mogels worden geboekstaafd, dat zij erin zijn geslaagd Servië en de Serviërs als de grote etnische zuiveraars van de Balkan neer te zetten.

Terwijl alle staten van het voormalige Joegoslavië inmiddels vrijwel totaal etnisch zijn gezuiverd, behalve juist Servië. Daar komen dan de mini-staatjes Macedonië en Montenegro nog bij als, nog altijd, multi-culturele staatkundige eenheden. In Servië leven alle volkeren nog steeds vreedzaam samen. Waarbij niet-Serviërs meer dan eenderde deel van de bevolking uitmaken.

Diezelfde propaganda is erin geslaagd een cordon van westerse haat rondom Servië te leggen. Van de meer dan 850.000 Servische slachtoffers van de etnische zuiveringen in voormalig Joegoslavië daders makend.

Dit alles getuigt van een vrijwel absolute controle van dit propaganda-apparaat over het geschreven en gesproken woord.

Behalve de uitoefening van de absolute controle over het geschreven en gesproken woord, streven de westerse politie elite en hun media-mogols ook nog naar een totale controle over het recht.

Ten dienste van hun streven om de geschiedenis van de Balkan - catastrofe te schrijven als de uitkomst van Servische barbaarij.

Het recht vormt hierbij een machtig instrument.

Door zijn schijn van onafhankelijkheid en objectiviteit.

Het is les één van de criminologie dat als criminaliteitsonderzoek wordt gericht op één bepaalde bevolkingsgroep, die bevolkingsgroep strijk en zet als de meest criminele te voorschijn zal komen.

Dit als gevolg van het feit dat die bepaalde bevolkingsgroep dan nu eenmaal tot lijdend voorwerp van onderzoek is gemaakt. Decennia lang is zo bijvoorbeeld in Amerika met behulp van dergelijk onderzoek "bewezen" dat de zwarte bevolkingsgroep criminelere zou zijn dan andere bevolkingsgroepen.

Datzelfde gebeurt met betrekking tot het voormalige Joegoslavië.

Daarvoor is, onder Amerikaanse druk - dat staat buiten kijf -, door de Veiligheidsraad het Joegoslavië Tribunaal ingesteld. De rechters hiervan beoordelen alleen die zaken die aangebracht worden door het bureau van de aanklager. Zeg maar het Openbaar Ministerie (OM).

Zo werkt nu eenmaal elk strafrechtelijk rechtscollege.

Het bureau van de aanklager, het "OM" dus, richt zijn onderzoeks- en opsporingsbeleid vrijwel uitsluitend op misdrijven begaan door Serviërs.

Dat is niet primair de schuld van de rechters bij het Tribunaal. Die zijn immers lijdzaam en ondernemen geen eigen initiatief. Zij beperken zich uitsluitend tot de beoordeling van de zaken die de aanklager, het "OM" dus, aan hen voorlegt.

Het opsporings- en vervolgingsbeleid van het Joegoslavië Tribunaal is dus uitsluitend een verantwoordelijkheid van het bureau van de aanklager.

Dat staat zwaar onder Amerikaanse invloed. De geldstromen hiervoor komen uit Amerika en het barst bij dit bureau van de aanklager van de Amerikaanse adviseurs en advocaten.

Dat het bureau van de aanklager, het "OM", bij het Joegoslavië Tribunaal de aandacht van opsporing en vervolging eenzijdig gefixeerd houdt op criminaliteit van de Serviërs, is gemakkelijk aan te tonen.

Er is nog nooit enige Kroaat aangeklaagd voor misdrijven begaan op Kroatisch grondgebied tegen de Servische bevolkingsgroep aldaar. Terwijl er toch honderdduizenden Serviërs met geweld uit Kroatië zijn verdreven.

Toen het Kroatische leger met barbaars geweld, getraind door en met behulp van Amerikaanse militaire adviseurs, ruim 200.000 Serviërs uit de Krajina verdreef, keek de aanklager bij

het Joegoslavië Tribunaal de andere kant op. Tot op de dag van vandaag is nog geen enkele Kroatische functionaris, militair of civiel, hiervoor in staat van beschuldiging gesteld.

Maar bij de burgeroorlog in Kosovo stond de openbare aanklager voortdurend aan de grens te trappelen om een onmiddellijk onderzoek in te stellen naar Servische misdrijven. En om terstond over te gaan tot vervolging van zoveel mogelijk Serviërs.

Nog nooit is enige Albanees aangeklaagd voor de vele daden van UCK-terreur.

Nimmer vermochten deze de interesse van het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië op te wekken. Hoewel grote aantallen Servische burgers als gevolg van deze terreur gedood of gewond zijn en thans honderdduizenden niet-Albanezen als gevolg hiervan uit Kosovo zijn verdreven.

En zo is ruim 80% van degenen die door het Joegoslavië Tribunaal worden vervolgd Serviër.

De opzet van dit alles is zo langzamerhand voor iedereen manifest en onmiskenbaar.

Middels deze manipulatie wordt ook rechtens vastgelegd dat de Serviërs de grote schuldigen zijn van de misdadigheid in het voormalige Joegoslavische territoir.

Het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal maakt er absoluut geen geheim van dat de grote uitdaging die men zich daar gesteld heeft, is een poging om Serviërs veroordeeld te krijgen voor genocide op andere bevolkingsgroepen in voormalig Joegoslavië.

Die aanklacht ziet men dan ook voortdurend terugkomen bij Serviërs, van wie de zaak wordt voorgebracht voor behandeling.

Tot nu toe is het aanklager nog niet gelukt om de rechters van het Joegoslavië Tribunaal daarvoor over de streep te trekken, maar men verwacht daar dat de aanhouder wint.

Een tweede grote uitdaging die de aanklager, in feite dus qua positie een verlengstuk van de Verenigde Staten, zich gesteld heeft, is om de rechters van het Joegoslavië te laten uitspreken dat de militaire verwickelingen waarmee het uiteenvallen van de oorspronkelijke Joegoslavische bondsstaat gepaard ging geen burgeroorlog vormde. Maar dat het hier ging om een oorlog van Servië tegen de nieuw gevormde staten.

Dit maakt het dan mogelijk om Servië, als belangrijkste staat van de resterende Joegoslavische federatie, ook in rechte als agressor te brandmerken.

Slaagt "het OM" erin om de rechters van het Joegoslavië Tribunaal dit te laten uitspreken en zo deze dubbele opzet te realiseren, dan is daarmee ook in rechte vastgelegd dat het Servië is, als onderdeel van de nog resterende Joegoslavische Federatie, dat zich heeft schuldig gemaakt aan agressie tegen en volkerenmoord op de overige volkeren in het voormalige Joegoslavië.

Voor zover er nog analyses zouden bestaan die het zouden wagen om het Westen, en met name ook Amerika, aan te merken als de drijvende kracht bij het uiteenvallen van het voormalige Joegoslavië, is de onwaarachtigheid daarvan dan met behulp van deze rechterlijke uitspraken onomkeerbaar vastgesteld. Omkleed immers met de het kolossale gezag van het recht is dan daarmee voor altijd definitief en onomstotelijk "bewezen" dat het de Serviërs waren, die middels genocide en agressie tegen hun "buurlanden" verantwoordelijk waren voor de catastrofe op de Balkan.

Met betrekking tot de kwestie-Joegoslavië zal, zodra dat bereikt wordt, niet alleen de controle over het geschreven en gesproken woord voor de westerse politieke elite volkomen zijn, maar ook hun controle over het recht.

Niet alleen wordt dan door iedereen gezegd dat de Serviërs de grote misdadigers waren op de Balkan, dat is dan ook nog eens onomstotelijk rechtens vastgelegd.

De ideologische controle van de westerse politieke elite over de geschiedschrijving van het Joegoslavische drama wordt daarmee compleet en absoluut.

Het Joegoslavië Tribunaal vormt op de manier een belangrijk beheersinstrument.

Een absolute controle over het gesproken en geschreven woord en over de categorie van het recht door de westerse politieke elite leidt op die manier tot een volledige controle over het bewustzijn, op de visie van het publiek omtrent het Joegoslavische drama.

En zo slagen westerse politieke elite en de media die zich op hen richten erin om de morele dimensie van het denken, de gevoelens en het mededogen van het publiek inzake het drama-Joegoslavië te manipuleren en te exploiteren.

Golven van emoties sturend in de richting van de slachtoffers van de ene ethnische groep en kille onverschilligheid genererend, of zelfs haat, gericht op de slachtoffers van een andere ethnische identiteit.

Al naar gelang de politieke belangen daarvoor de toon zetten.

En wie zal aan deze absolute controle van de politieke elite en hun media-belangen over het geschreven en gesproken woord en over de categorie van het recht tegenwicht bieden ?

De intelligentsia heeft het publieke domein verlaten en zich teruggetrokken uit het maatschappelijk debat.

De erkende opinietijdschriften houden zich nog uitsluitend bezig met leuterkonterij en oriënteren zich voor het overige op de dominante maatschappelijke analyses. Zo is vrijwel nergens regelmatig een diepere, door niets ingegeven anti-Servische haat aan te treffen, dan in de kolommen van bijvoorbeeld een blad als Vrij Nederland.

Er is een stam van westerse politici, pseudo-historici en

commentatoren, die het bewijs van de nieuw ontloken westerse nobelheid zoeken en vinden in het feit dat wij, westerse landen, ons toch maar belangenloos opwerpen om aan de barbaarsheden die de Balkan-volkeren elkaar aan doen militair paal en perk te stellen.

Dat militair optreden wordt dan voorgesteld als getuigend van een nieuwe geest van humanitaire edelmoedigheid, culminerend in snorkende krantenkoppen als, vet en groot, in Trouw van 31 december 1999: "Voor het eerst oorlog om rechten van de mens".

In deze zienswijze geldt de Balkan als een achterlijk gebied, waar niemand eigenlijk belang bij heeft. Zodat het op zich al een manifestatie vormt van humanitaire bewogenheid dat we ons verwaardigen het ons aan te trekken wat daar gebeurt. Vroeger was dat wel anders, zo heet het dan. Toen lieten we de Balkan-volkeren gewoon in hun eigen sop gaar koken, als ze elkaar weer eens te lijf gingen, in één van de vele Balkan-oorlogen die de laatste 125 jaar gevoerd werden.

De arrogante stompzinnigheid van deze benadering, behept met op niets gestoeld westers dédain en superioriteitsgevoel, springt in het oog.

Eén blik in de historie is voldoende om er kennis van te nemen dat de oorlogen op de Balkan geen lokale achteraf-conflictjes waren, maar dat het keer op keer de supermachten van die tijd waren, die elkaar daar te lijf gingen.

Verre van ons van deze oorlogen niets aan te trekken, waren de westerse mogendheden daar keer op keer in deze Balkan-oorlogen geïnvolveerd. Vaak tot hun nek toe. Als zij niet al de onmiddellijke en directe aanstichters daarvan waren.

Les één van de politiek en van de geschiedenis is dat machtige landen geen oorlogen voeren om gebieden waar zij geen belang bij hebben. En zeker niet keer op keer wéér !

Dat de mogendheden van die tijd, keer op keer, oorlog voerden om de Balkan bewijst dus onomstotelijk het belang van dit gebied.

Zo'n kop "Voor 't eerst oorlog om rechten van de mens" maakt dan extra nieuwsgierig wat mensen die zich met rede en oordeelsvermogen begiftigt achten en met een roerende trouw en regelmaat, dag in dag uit, dit soort schrijfsels produceren dan toch bezielt en van wat voor soort argumenten zij zich dan voor dergelijke onzinnigheden bedienen.

We lezen dan in het Trouw-artikel onder die kop:

"In Kosovo daarentegen voert het Westen oorlog tegen een staat om hem te dwingen in eigen land de mensenrechten van een bedreigde minderheid te eerbiedigen."

Het getuigt van een morele scheelheid die elk zicht op de werkelijkheid wanstaltig verwringt, als je zo iets op papier kunt krijgen.

In de dagelijkse werkelijkheid merken de 350.000 niet-Albanese burgers van Kosovo die van huis en haard zijn verdreven immers niets van die westerse dwang om de mensenrechten aldaar te eerbiedigen. Evenmin trouwens als de nog tienduizenden overgebleven leden van alle niet-Albanese minderheden aldaar. Die geen stap meer kunnen verzetten en dag in dag uit het acute risico lopen om te worden gelyncht. Om maar te zwijgen van de honderden niet-Albanese burgers die het laatste half jaar domweg zijn vermoord. Die merken al helemaal niets meer, laat staan iets van de zegeningen en de mensenrechten die de Westerse oorlog in Kosovo heeft gebracht. Dit alles plaatsvindend onder het toezicht oog van de westerse bezettingsmacht.

Het is een bekend sociologisch verschijnsel dat als wat zich als leden van de intelligentia beschouwt, zich losmaken van oude religieuze banden, dit vaak leidt tot het omarmen van een nieuwe (pseudo-)religie. Zo leverde het zich deconfessionaliserende studentenvolk van Nijmegen in de jaren zestig de meest fanatieke sectarische communisten op.

Hier speelt datzelfde fenomeen.

Van de protestantse religie is Trouw in één moeite door een fanatieke protagonist geworden van de nieuwe mensenrechtenreligie.

En net als de christelijke religie de kruistochten tegen de goddeloze mohammedanen rechtvaardigde, rechtvaardigt de nieuwe mensenrechtenreligie de blinde vernietiging van volkeren die de mensenrechten niet respecteren. Zoals van het Irakese volk en het Servisch volk.

Hun mensenrechten bestaan niet en van hun leed wordt door deze humaniteits-hysterici niet gerept. Dat alles is voor hen opgeschort. Tot zij zich hebben gezuiverd van hun dictators.

En zo heeft Trouw zich getransformeerd tot een spreekbuis voor deze nieuwe geesteszieken van deze tijd.

Het kan ook zijn dat hetgeen in dit opzicht voor alle westerse media geldt, hier voor Trouw als exponent geldt.

Namelijk de kritiek van de filosoof Sloterdijk op het journaal. Al in de 'Kritik der Zynischen Vernunft' (1982) verweet hij journalisten een 'encyclopedische mentaliteit'. Zij geven louter opsommingen van feiten zonder ze in een verband te plaatsen. Wie in het journalistieke beroep verbanden wil leggen en uit alle onderwerpen een groot verhaal wil maken, is ongewenst:

"Een onderwerp is een onderwerp, en méér mag niet van het medium. Een samenhang aanbrengen tussen onderwerpen, ja hoor eens, dat zou neerkomen op ideologie. Eb dus: wie samenhang aanbrengt, vliegt eruit. Wie denkt, kan vertrekken (...). Een journalist is iemand die uit hoofde van zijn beroep gedwongen wordt te vergeten hoe het getal het dat na een en twee komt."

Of het nu uit mensenrechten-ideologische blindheid is, of juist

als gevolg van de angst om tot een samenhangende visie te komen, die zou neerkomen op ideologie-vorming, een feit is dat niet alleen Trouw, maar alle westerse media in de kwestie van de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië vergeten blijken te zijn hoe het getal heet dat na een en twee komt. Na het leed van de Albanezen, dat door de NAVO-oorlog als opgelost wordt verklaard, bestaat er voor hen geen leed meer in Kosovo. En zeker geen leed dat oorzakelijk verband houdt met de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië. Verder tellen geldt hier voor alle media als een volstrekt taboe.

Dat hier niet verder willen tellen dan twee vormt ook voor de media-mogols en de politieke elite die zij als hun ijkpunten beschouwen een test-case. Een test-case voor de mate waarin hun via de media uitgeoefende controle over geesten van het publiek inmiddels als absoluut kan gelden. En of een dergelijke lomp tegen alle stutten van het gezond verstand schoppende zelfcensuur onbeperkt als de heersende opinie in stand kan worden gehouden.

In rapporten van Amnesty International van juni 1998 wordt melding gemaakt van gevechtshandelingen tussen Servische gewapende eenheden en het UCK in het voorjaar van 1998.

Hoewel later uitdrukkelijk bevestiging heeft gevonden dat het UCK gebruik maakte van de tactiek van gefortificeerde dorpen, waarbij dus in feite de burgerbevolking automatisch bij de strijd werd betrokken - bij een dergelijke tactiek wordt het gebruik van de dorpsbevolking als menselijk schild als het ware tot systeem verheven - wordt over een dergelijk systematis handelen van het UCK in strijd met de wetten van het humanitair oorlogsrecht (in strijd met art.....) geenszins veroordeeld of zelfs maar afgekeurd. Uitsluitend worden daarentegen alle slachtoffers die aan Albanese kant vallen, ongeacht of het burgers zijn of UCK-terroristen, in deze Amnesty rapportages systematisch beschreven en veroordeeld als misdrijven en buitengerechtigke terechtingsstellingen.

Door systematisch te weigeren om onderscheid te maken tussen combattanten en non-combattanten als het erom gaat doden als gevolg van de gevechtshandelingen tot voorwerp van haar rapportage te maken, blijkt dat ook Amnesty International het volstrekt niet kan opbrengen om objectiviteit te betrachten en uit te gaan van vanuit humanitair oorlogsrecht passende beoordelingskaders.

In de mate dat Amnesty International zich er niet toe kan zetten om 1) een duidelijke veroordeling uit te spreken van de door het UCK toegepaste standaardtactiek om gebruik te maken van en te opereren vanuit gefortificeerde dorpen als zijnde een tactiek die onmiskenbaar in strijd is met de de regels van het humanitair oorlogsrecht en 2) aan zijn rapportages weigert een vanuit het humanitair oorlogsrecht passend onderscheid tussen combattanten en non-combattanten - d.w.z. tussen UCK-terroristen alsmede hun vrijwillige handlangers en de als non-combattanten te beschouwen burgerbevolking tengrondslag te leggen, waarbij 3) zelfs zo ver wordt gegaan dat alle bij de gevechtshandelingen gedode Albanezen als buitengerchtelijk

worden toegekend. Nergens uit blijkt dat zij zich wilden overgeven, zij renden weg. En het is natuurlijk volstrekt niet zo dat enige regel of beginsel van humanitair oorlogsrecht zou vorderen dat zodra een eerdere combattant zijn wapens zou weggooien, hij daarmee terstond verder als een non-combattant zou moeten worden beschouwd en behandeld. Oorlog voeren is geen spelletje, waarbij je door je wapens op zeker moment weg te gooien automatisch de status van non-combattant verwerft! Bovendien is het maar zeer de vraag of de Servische eenheden gewaar waren - of vanuit hun positie zelfs maar konden zijn - dat deze UCK-terroristen op dat moment ongewapend waren, als dit deel van de rapportage al juist is.

Er zou alleen sprake zijn van een misdrijf naar geldend oorlogsrecht van Servische kant, en wel het misdrijf van disproportioneel geweld, indien zou komen vast te staan dat deze UCK-terroristen de intentie hadden om zich over te geven, deze intentie voor de Servische eenheden duidelijk en ondubbelzinnig zou zijn geweest en bovendien niet voor een valstrik of anderszins gevaar van de zijde van deze mannen te duchten was. Dit staat echter volstrekt niet vast en evenmin levert deze rapportage daarvoor aanwijzingen.

Mitsdien laat wat Amnesty International hier tot een misdrijf bestempelt en als buitengerechtelijke executie aanduidt zich, althans volgens de in de rapportage weergegeven feiten, naar geldend oorlogsrecht onmogelijk als zodanig te betitelen. Deze UCK-terroristen moeten vooralsnog naar geldend oorlogsrecht als gesneuveld bij gevechtshandelingen worden aangemerkt, behoudens te leveren tegenbewijs van gebruik in deze van disproportioneel oorlogsgeweld.

Het geldt dan ook als bijzonder kwalijk dat Amnesty International hier niet alleen haar aureool van onpartijdigheid en onafhankelijkheid te grabbel gooit, maar daarbij ook nog eens een volstrekt verkeerde voorstelling geeft van de regels en van de inhoud van het humanitair oorlogsrecht.

Door bepaalde daden als misdrijven en als schendingen van de mensenrechten te etaleren die dat niet zijn, werkt Amnesty International onvermijdelijk en devaluatie van het begrip mensenrechten in de hand. Het rechtsconcept zelf raakt daardoor aan erosie onderhevig.

Natuurlijk beschikt Amnesty International als "mensenrechten-multinational" over voldoende deskundigheid om te weten wat wel en niet in strijd is met het humanitair oorlogsrecht en anderszins beschikt zij wel over de mogelijkheid om deze deskundigheid in huis te halen.

Dat zij desondanks jegens Servisch optreden in haar rapportages herhaaldelijk als misdadig aanduidt wat naar geldend oorlogsrecht allerminst als zodanig valt aan te merken, zoals in het hierboven weergegeven rapport gebeurt, leidt dan ook onvermijdelijk tot de conclusie dat ook Amnesty International ideologie voor recht laat gelden. Als het erom gaat een bijdrage te leveren aan criminalisering van de Servische autoriteiten, dan wenst Amnesty International zich kennelijk die gelegenheid niet te laten voorbij gaan. En sluit zich klaarblijkelijk maar al te graag aan in het anti-Servische westerse koor. De hand- en spandiensten die zij daarbij levert zijn van cruciale betekenis. Zij bestaan eruit het recht toe te snijden naar anti-Servische snit. Wat misdadig is wordt daarbij niet langer bepaald door objectieve rechtscriteria, maar door wie

het begaan is. Het recht komt zo volledig ten dienste van de anti-Servische ideologie te staan.

Door het recht om te smeden tot louter een anti-Servisch instrument wordt de westerse heerschappij over het recht totaal. Deze handelwijze van Amnesty International gaat ten koste van haar eigen integriteit, hetgeen zij overigens zelf moet weten. Maar erger is: het gaat ook ten koste van het recht zelf, dat door een dergelijke praktijk volledig wordt gecorrumpeerd. En dat trekt diepe sporen in de gemeenschap van staten. Want een recht als horig instrument aan westerse dominantie betekent niets anders dan het grootste onrecht. Amnesty International draagt daarvoor een grote verantwoordelijkheid.

In het licht van deze onmiskenbare ideologische zelfpositionering van Amnesty International als instrument van de anti-Servische westerse coalitie is het ook begrijpelijk dat Amnesty International in al haar rapportages inzake Kosovo voortdurend kwam met hele reeksen van eisen en aanbevelingen aan de Servische autoriteiten en dan tenslotte, voor de vorm, ook nog met wat schamele wensen, gericht tot het UCK. Dit al vanaf het eerste moment dat het UCK met haar gewapende terroristische akties in Kosovo begon.

Want natuurlijk kon Amnesty International er niet aan ontkomen om af en toe ook een paar wandaden van het UCK te rapporteren. Anders zou er te manifest sprake zijn van ongeloofwaardigheid! Zo worden in hetzelfde rapport waaruit hierboven al is geciteerd een aantal gevallen van UCK-terreur tegen leden van de Servische burgerbevolking beschreven:

"Human rights abuses by opposition groups

At the time of writing, in early Juni 1998, Amnesty International was seeking to verify a significant number of recent reports of human rights abuses committed by the KLA. Article 3 common to the four Geneva Conventions of 1949 places obligations on all parties to an armed internal conflict not to carry out "violence to life and person...mutilation, cruel treatment and torture", the taking of hostages and "outrages upon personal dignity".

In the period prior to June the most detailed accounts of abuses by the armed opposition came from Glodjane village, in information compiled by the HLC. Following the police operation in Glodjane and killing of three men described above, the KLA set up checkpoints at the entrances to the village. Three Serbian men, Dragoslav and Mijat Stojanovic and Veselin Stijovic, from the Dubrava hamlet, returned to their houses on 18 April to collect some of their possessions. The Serbs were detained by uniformed men at their houses where they were knocked to the ground and beaten. They were then taken to what they called the KLA headquarters in Glodjane, where they were further beaten with rifle butts and clubs during interrogation. They were released next day. One of them was reportedly treated in hospital for serious injuries to the spleen, stomach and duodenum.

The victims stated that they recognized most of the perpetrators as local people whom they knew. On 12 April two Serb men, Novak Stijovic and Stanisa Radosevic, and the mother of the latter, Rosa Radosevic, went to the village of Pozar near Glodjane to collect the elderly father of Novak Stijovic. They were detained, beaten and questioned by armed ethnic Albanian men, who took them to the so-called KLA headquarters in Glodjane. They were made to retrieve and hand over a hunting rifle from the house of one of them, before being released and allowed to leave in the direction of Decane. Meanwhile, Stanisa's father, Slobodan Radosevic, had stayed behind to look after their farm in Dasinovic village and his family has not had any news from him since. However, on 27 April the Kosovo Albanian language daily Koha Ditore reported that the KLA had executed five abducted Serbs, but did not give their names. According to the pro-government Media Centre in Pristina the bodies of Slobodan Radosevic and that of another missing Serb, Milos Radunovic, had been seen at the side of the road in Dasinovic. Neither of these reports has been independently confirmed."

Dit leidt dan aan het slot van dit rapport tot de volgende aanbevelingen van Amnesty International aan het adres van het UCK:

"To ethnic Albanian armed opposition groups in Kosovo province

- The KLA should ensure that all forces under its control abide by basic humanitarian law principles as set out in Common Article 3 of the Geneva Conventions of 1949 which prohibit the killing of those taking no part in hostilities as well as hostage-taking.

- The KLA should ensure that it cooperates with the ICRC (Rode Kruis), in particular to resolve the fate of prisoners reportedly by its members"

En daarbij blijft het dan. Althans wat betreft de eisen die Amnesty International aan het UCK stelt.

Wat betreft de Servische autoriteiten ligt dat geheel anders. Die worden met een waslijst van eisen van Amnesty International geconfronteerd.

Zo moeten die ervoor zorgen dat "deliberate and indiscriminate attacks on civilians" worden voorkomen. Het UCK mag van Amnesty International kennelijk wél weloverwogen en niet-onderscheidende aanvallen op de Servische burgerbevolking uitvoeren (als daarbij maar geen doden vallen als bepaald in artikel 3 Conventies van Genève).

Zij hebben zich ook te houden aan o.a. the UN Principles on the Effective Prevention and Investigation of Extra-legal, Arbitrary and Summary Executions en the UN Body of Principles for the Protection of All Persons under Any Form of Detention

or Imprsonment. Het UCK hoeft dat kennelijk niet.
Voorts wordt bepaald:

"The authorities should ensure that in situations of armed conflict the relevant prohibitions of international humanitarian law contained in Common Article 3 of the Geneva Conventions of 1949 and in Protocol II Additional to the Geneva Conventions relating to the protection of victims of Non-International Armed Conflicts, shall be applied and all members of the security forces deployed in Kosovo should be made familiar with them."

Hieruit blijkt dat van de Servische autoriteiten niet alleen respectering wordt geëist van artikel 3 van de Geneefse Conventies, maar bovendien ook van het Tweede Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève.

Van het UCK wordt door Amnesty International kennelijk alleen het eerste geëist. Aan Protocol II hoeven zij zich blijkbaar van Amnesty te houden.

En evenmin geldt blijkbaar volgens Amnesty voor het UCK de verplichting om haar terroristische organisatie onderricht te geven in de verplichtingen van Protocol II, want ook dat is kennelijk alleen een verplichting voor de Servische autoriteiten !

Het zijn ook alleen de Servische autoriteiten van wie in het kader van dit rapport instemming met en medewerking aan een onafhankelijk onderzoek naar de beweerde schendingen van de mensenrechten van hun zijde wordt gevorderd, getuige de aanbeveling:

"The authorities should allow independent investigation of recent human rights abuses(..)"

Het UCK hoeft zich echter klaarblijkelijk geenszins te onderwerpen aan een onafhankelijk onderzoek naar hun in dit Amnesty-rapport beschreven schendingen van de mensenrechten, laat staan dat hun de verplichting zou worden gesteld om daaraan mee te werken.

Aan de Servische autoriteiten wordt voorts ook de verplichting gesteld tot het bieden van zekerheid dat de daders van de vermeende Servische mensenrechten-schendingen worden opgespoord en vervolgd.

Bepaald wordt immers:

"The authorities should ensure that criminal investigations and procedures are initiated (...)"

En ook hier zien we weer dat dergelijke eis aan het UCK volledig ontbreekt. Blijkbaar mogen de UCK-misdadigers van Amnesty frank en vrij blijven rondlopen, iets anders valt hier uit het ontbreken van pariteit van eisen niet te concluderen !

Van de Servische autoriteiten wordt door Amnesty International geëist dat zij zich bereid verklaren om volledig mee te werken met het Joegoslavië Tribunaal.

Dienaangaande wordt in dit Amnesty rapport gesteld:

"The authorities should cooperate in full with the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (...)

En ook deze verplichting wordt in geen dele aan het UCK opgelegd.

En tenslotte wordt dan in dit rapport nog van de **Servische autoriteiten** geëist dat in Kosovo voor onbepaalde tijd een ruim detachement van OVSE-waarnemers wordt toegelaten. Over hoe objectief en onafhankelijk die OVSE wel werkt, zal nog een beeld worden gegeven bij een nadere analyse van de werkwijze en verslagen van deze organisatie !

Een en ander komt erop neer dat Amnesty International, door een groot aantal eisen die jegens de **Servische autoriteiten** worden gesteld niet gelijkkelijk ook voor het UCK te laten gelden, als zogenaamd onafhankelijke mensenrechten-organisatie extra hard en openlijk door de mand valt.

Het UCK mag blijkbaar van Amnesty International vrijwel onbelemmerd zijn gang gaan, als het zich maar houdt aan artikel 3 van de Conventies van Genève.

Iets anders laat zich uit de volstreekte onevenwichtigheid van de door Amnesty gestelde eisen niet afleiden !

En daarmee komt dan tevens vast te staan dat Amnesty International kennelijk hoofdzakelijk geïnteresseerd is in haar rol naar de **Servische autoriteiten** toe. Dat er in de rapportages ook nog iets over wandaden van en eisen aan het UCK op papier wordt gezet, is klaarblijkelijk niet meer dan window-dressing. Als relevante en te respecteren factor schakelt Amnesty International zich daarmee uit.

Niet alleen het onderhavige en hier geciteerde en geanalyseerde rapport van Amnesty International over Kosovo kenmerkt zich door deze werkwijze en benadering, maar deze karakteristieken worden teruggevonden in alle Amnesty-rapporten over Kosovo, die dateren van van de laatste anderhalf jaar vóór de aanvang van de regelrechte oorlogs-agressie tegen Joegoslavië. Strijk en zet worden daarin wisselende reeksen van eisen gesteld aan de **Joegoslavische autoriteiten**. Terwijl naar het UCK toe systematisch wordt volstaan met de hierboven in extenso geciteerde eis, bij wijze van een soort vaste standaard-frase. Als er tenminste op zichzelf al enige aanbeveling richting UCK is opgenomen, want in veel Amnesty-rapporten uit die cruciale periode ontbreekt zelfs elke aanbeveling aan het UCK totaal.

En op deze manier levert Amnesty International dan haar tribut aan de door de politieke hoofdstroom gewenste groeiende anti-Servische agressiviteit. Het klimaat zo mede rijp makend voor de latere desastreuze NAVO-oorlog om Kosovo.

Om tegemoet te kunnen komen aan de behoefte aan een duidelijk vijandbeeld, de behoefte aan en simpel en helder antwoord op de schuldvraag en om ook de gepleegde agressie tegen Joegosla-

vië blijvend te kunnen rechtvaardigen, is men na de oorlog tegen Joegoslavië toenemend onguanceerd het beeld gaan inpren- ten dat het de Serviërs waren die verantwoordelijk waren voor iedere toename van geweld in Kosovo in welke fase van de periode voorafgaand aan het losbarsten van de NAVO-agressie dan ook.

Dat beeld is niet alleen zo maar onjuist, het is zo apert bezijden de waarheid dat er zelfs voor de pro-westerse rappor- tages uit die tijd geen ontkomen aan was om aan te geven dat de bron van escalatie van het geweld na een relatief rustiger periode in mei-juni 1998 bij het UCK lag.

Een absolute controle over het gesproken en geschreven woord en over de categorie van het recht door de westerse politieke elite leidt zo tot een volledige controle over het bewustzijn, op de visie van het publiek in deze kwestie. *het J. revolutionaire denken.*

Op deze manier slagen westerse politieke elite en de media die zich op hen richten erin om de morele dimensie van het denken, de gevoelens en het mededogen van het publiek inzake het drama-Joegoslavië te manipuleren en te exploiteren.

Golven van emoties sturend in de richting van de slachtoffers van de ene ethnische groep en kille onverschilligheid genererend, of zelfs haat, gericht op de slachtoffers van een andere ethnische identiteit.

Al naar gelang de politieke belangen daarvoor de toon zetten.

En wie zal aan deze absolute controle van de politieke elite en hun media-belangen over het geschreven en gesproken woord en over de categorie van het recht tegenwicht bieden ?

De intelligentsia heeft het publieke domein verlaten en zich teruggetrokken uit het maatschappelijk debat.

De *erkende* *erkende* opinietijdschriften houden zich nog uitsluitend bezig met leuterkonterij en oriënteren zich voor het overige op de *dominante* *systematische* maatschappelijke analyses. Zo is vrijwel nergens een diepere, door niets ingegeven anti-Servische haat aan te treffen, dan *regelmatig* in de kolommen van bijvoorbeeld een blad als Vrij Nederland.

In rapporten van Amnesty International van juni 1998 wordt melding gemaakt van gevechtshandelingen tussen Servische gewapende eenheden en het UCK in het voorjaar van 1998.

Hoewel later uitdrukkelijk bevestiging heeft gevonden dat het UCK gebruik maakte van de tactiek van gefortificeerde dorpen, waarbij dus in feite de burgerbevolking automatisch bij de strijd werd betrokken - bij een dergelijke tactiek wordt het gebruik van de dorpsbevolking als menselijk schild als het ware tot systeem verheven - wordt over een dergelijk systematies handelen van het UCK in strijd met de wetten van het humanitair oorlogsrecht (in strijd met art.....)geenszins veroordeeld of zelfs maar afgekeurd. Uitsluitend worden daarentegen alle slachtoffers die aan Albanese kant vallen, ongeacht of het burgers zijn of UCK-terroristen, in deze Amnesty rapportages systematisch beschreven en veroordeeld als misdrijven en buitengerechtigke terechtingsstellingen.

Door systematisch te weigeren om onderscheid te maken tussen combattanten en non-combattanten als het erom gaat doden als gevolg van de gevechtshandelingen tot voorwerp van haar rapportage te maken, blijkt dat ook Amnesty International het volstrekt niet kan opbrengen om objectiviteit te betrachten en uit te gaan van vanuit humanitair oorlogsrecht passende beoordelingskaders.

Er is een stam van westerse politici, pseudo-historici en commentatoren, die het bewijs van de nieuw ontloken westerse nobelheid zoeken en vinden in het feit dat wij, westerse landen, ons toch maar belangeloos opwerpen om aan de barbaarsheden die de Balkan-volkeren elkaar aan doen militair paal en perk te stellen.

Dat militair optreden wordt dan voorgesteld als getuigend van een nieuwe geest van humanitaire edelmoedigheid, culminerend

En wie zal aan deze absolute controle van de politieke elite en hun media-belangen over het geschreven en gesproken woord en over de categorie van het recht tegenwicht bieden? De intelligentsia heeft het publieke domein verlaten en zich teruggetrokken uit het maatschappelijk debat. De erkende opinietijdschriften houden zich nog uitsluitend bezig met leuterkonterij en oriënteren zich voor het overige op de dominante maatschappelijke analyses. Zo is vrijwel nergens regelmatig een diepere, door niets ingegeven anti-Servische haat aan te treffen, dan in de kolommen van bijvoorbeeld een blad als Vrij Nederland.

Er is een stam van westerse politici, pseudo-historici en commentatoren, die het bewijs van de nieuw ontloken westerse nobelheid zoeken en vinden in het feit dat wij, westerse landen, ons toch maar belangeloos opwerpen om aan de barbaarsheden die de Balkan-volkeren elkaar aan doen militair paal en perk te stellen.

Dat militair optreden wordt dan voorgesteld als getuigend van een nieuwe geest van humanitaire edelmoedigheid, culminerend in snorkende krantenkoppen als, vet en groot, in Trouw van 31 december 1999: "Voor het eerst oorlog om rechten van de mens".

In deze zienswijze geldt de Balkan als een achterlijk gebied, waar niemand eigenlijk belang bij heeft. Zodat het op zich al een manifestatie vormt van humanitaire bewogenheid dat we ons verwaardigen het ons aan te trekken wat daar gebeurt. Vroeger was dat wel anders, zo heet het dan. Toen lieten we de Balkan-volkeren gewoon in hun eigen sop gaar koken, als ze elkaar weer eens te lijf gingen, in één van de vele Balkan-oorlogen die de laatste 125 jaar gevoerd werden.

De arrogante stompzinnigheid van deze benadering, behept met op niets gestoeld westers dédain en superioriteitsgevoel, springt in het oog.

Eén blik in de historie is voldoende om er kennis van te nemen dat de oorlogen op de Balkan geen lokale achteraf-conflictjes waren, maar dat het keer op keer de supermachten van die tijd waren, die elkaar daar te lijf gingen.

Verre van ons van deze oorlogen niets aan te trekken, waren de westerse mogendheden daar keer op keer in deze Balkan-oorlogen geïnvolveerd. Vaak tot hun nek toe. Als zij niet al de onmiddellijke en directe aanstichters daarvan waren.

Les één van de politiek en van de geschiedenis is dat machtige landen geen oorlogen voeren om gebieden waar zij geen belang bij hebben. En zeker niet keer op keer wéér!

Dat de mogendheden van die tijd, keer op keer, oorlog voerden om de Balkan bewijst dus onomstotelijk het belang van dit gebied.

Zo'n kop "Voor 't eerst oorlog om rechten van de mens" maakt dan extra nieuwsgierig wat mensen die zich met rede en oordeelsvermogen begiftigt achten en met een roerende trouw en regelmaat, dag in dag uit, dit soort schrijfsels produceren

dan toch bezielt en van wat voor soort argumenten zij zich dan voor dergelijke onzinnigheden bedienen.

We lezen dan in het Trouw-artikel onder die kop:

"In Kosovo daarentegen voert het Westen oorlog tegen een staat om hem te dwingen in eigen land de mensenrechten van een bedreigde minderheid te eerbiedigen."

Het getuigt van een morele scheelheid die elk zicht op de werkelijkheid wanstaltig verwringt, als je zo iets op papier kunt krijgen.

In de dagelijkse werkelijkheid merken de 350.000 niet-Albanese burgers van Kosovo die van huis en haard zijn verdreven immers niets van die westerse dwang om de mensenrechten aldaar te eerbiedigen. Evenmin trouwens als de nog tienduizenden overgebleven leden van alle niet-Albanese minderheden aldaar. Die geen stap meer kunnen verzetten en dag in dag uit het acute risico lopen om te worden gelyncht. Om maar te zwijgen van de honderden niet-Albanese burgers die het laatste half jaar domweg zijn vermoord. Die merken al helemaal niets meer, laat staan iets van de zegeningen en de mensenrechten die de Westerse oorlog in Kosovo heeft gebracht. Dit alles plaatsvindend onder het toezicht van de westerse bezettingsmacht.

Het is een bekend sociologisch verschijnsel dat als wat zich als leden van de intelligentsia beschouwt, zich losmaken van oude religieuze banden, dit vaak leidt tot het omarmen van een nieuwe (pseudo-)religie. Zo leverde het zich deconfessionaliserende studentenvolk van Nijmegen in de jaren zestig de meest fanatieke sectarische communisten op.

Hier speelt datzelfde fenomeen. Van de protestantse religie is Trouw in één moeite door een fanatieke protagonist geworden van de nieuwe mensenrechten-religie. En net als de christelijke religie de kruistochten tegen de goddeloze mohammedanen rechtvaardigde, rechtvaardigt de nieuwe mensenrechten-religie de blinde vernietiging van volkeren die de mensenrechten niet respecteren. Zoals van het Irakese volk en het Servisch volk. Hun mensenrechten bestaan niet en van hun leed wordt door deze humaniteits-hysterici niet gerept. Dat alles is voor hen opgeschort. Tot zij zich hebben gezuiverd van hun dictators.

En zo heeft Trouw zich getransformeerd tot een spreekbuis voor deze nieuwe geesteszieken van deze tijd.

Het kan ook zijn dat hetgeen in dit opzicht voor alle westerse media geldt, hier voor Trouw als exponent geldt. Namelijk de kritiek van de filosoof Sloterdijk op het journaal. Al in de 'Kritik der Zynischen Vernunft' (1982) verweet hij journalisten een 'encyclopedische mentaliteit'. Zij geven louter opsommingen van feiten zonder ze in een verband te plaatsen. Wie in het journalistieke beroep

Geen enkele maatregel wordt overwogen om aan deze situatie ook maar iets te veranderen. Ten overstaan van de, nu, vrijwel volledige verdrijving van bijna alle niet-Albanese minderheden in Kosovo binnen een half jaar tijd, ten getale van - thans - ruim 350.000 mensen, wordt nu het woord etnische zuivering zelfs niet in de mond genomen.

In het licht van deze koude feiten zijn er slechts twee mogelijkheden. Of de humanitaire bekommernis bij de NAVO-bombardementen en de daarop volgende NAVO-bezetting van Kosovo vormde slechts een voorwendsel. Of de westerse politieke elite, de westerse media en de NAVO bestaan uit een bende racisten. Die niet alleen met verschillende maten meten als het gaat om de verschillende bevolkingsgroepen in Kosovo, maar zelfs volstrekt onverschillig staan tegenover het lot van andere bevolkingsgroepen in Kosovo dan de Albanese bevolkingsgroep.

Zij mogen kiezen. Vooropgesteld dat zij niet kiezen voor het predikaat racist, staat daarmee - zeker nu, achteraf - onomstotelijk vast dat de zogenaamde humanitaire bewogenheid bij de NAVO-bombardementen op Joegoslavië en de daarop volgende bezetting slechts een voorwendsel vormde.

In rapporten van Amnesty International van juni 1998 wordt melding gemaakt van gevechtshandelingen tussen Servische gewapende eenheden en het UCK in het voorjaar van 1998. Hoewel later uitdrukkelijk bevestiging heeft gevonden dat het UCK gebruik maakte van de taktiek van gefortificeerde dorpen, waarbij dus in feite de burgerbevolking automatisch bij de strijd werd betrokken - bij een dergelijke taktiek wordt het gebruik van de dorpsbevolking als menselijk schild als het ware tot systeem verheven - wordt over een dergelijk systematies handelen van het UCK in strijd met de wetten van het humanitair oorlogsrecht (in strijd met art.....)geenszins veroordeeld of zelfs maar afgekeurd. Uitsluitend worden daarentegen alle slachtoffers die aan Albanese kant vallen, ongeacht of het burgers zijn of UCK-terroristen, in deze Amnesty rapportages systematisch beschreven en veroordeeld als misdrijven en buitengerechtigde terechtstellingen. Door systematisch te weigeren om onderscheid te maken tussen ~~combattanten en non-combattanten~~ als het erom gaat doden als gevolg ~~van de~~ gevechtshandelingen tot voorwerp van haar rapportage te maken, blijkt dat ook Amnesty International het volstrekt niet kan opbrengen om objectiviteit te betrachten en uit te gaan van ~~van~~ humanitair oorlogsrecht passende beoordelingskaders.

In de mate dat Amnesty International zich er niet toe kan zetten om 1) een duidelijke veroordeling uit te spreken van de door het UCK toegepaste standaardtaktiek om gebruik te maken van en te opereren vanuit gefortificeerde dorpen als zijnde

een tactiek die onmiskenbaar in strijd is met de de regels van het humanitair oorlogsrecht en 2) aan zijn rapportages weigert een vanuit het humanitair oorlogsrecht passend onderscheid tussen combattanten en non-combattanten - d.w.z. tussen UCK-terroristen alsmede hun vrijwillige handlangers en de als non-combattanten te beschouwen burgerbevolking tengrondslag te leggen, waarbij 3) zelfs zo ver wordt gegaan dat alle bij de gevechtshandelingen gedode Albanezen als buitengerichtelijk geexecuteerden worden voorgesteld - gesneuvelde UCK-terroristen bestaan in de AI-rapportages eenvoudig niet - maakt deze organisatie zich als "onafhankelijke" organisatie volstrekt ongeloofwaardig en diskwalificeert zij zich als en rapporteur.

Er ontstaan dan rapportages als de volgende, ontleend aan Document Series A-2. Al Index: EUR 70/33/98, Amnesty International June 1998:

"Killing of three men in Glodjane, 24 march 1998

On 24 March police clashed with armed men in the village of Glodjane. Although accounts vary as to exactly how the incident started, it is clear that there was a relatively small-scale incident in wich police and armed men exchanged fire in the hamlet of Dubrava, near Glodjane, at around 10.30am. This was followed by the deployment of police reinforcements in the area. When it became clear that something serious was hapening, many people tried to flee the village and shelter in the neighbouring ones as police started checking houses, one by one, throughout the village. According to testimony taken by the HLC (Humanitarian Law Centre), four unarmed young men, Xh.Z., Gazmend Mehmetaj, Agron Mehmetaj and Him Haradinaj had tried to evacuate the children from the village school, but found them gone. Returning again towards the school, during a lull in the shooting at about 2.30pm, they saw a police vehicle about 100 metres from the school and turned back. They started to run whwn the police opened fire on them without warning, first from positions near the vehicle and then from a helicopter. Gazmend and Agron Mehmetaj and Him Haradinaj were killed. The police reported that two men involved in the fighting had been killed (Him Haradinaj's body was not found until 28 march), and the KLA claimed in an announcement in May that the men were its members. However, the testimony collected by the HLC indicates that the men where unarmed and were extrajudicially executed. To Amnesty International's knowlwgde, no investigations were carried out into the killings."

Naar objectieve maatstaven en rekening houdend met de regels van het humanitair oorlogsrecht is hier van enig misdadig optreden geen sprake, althans zeker niet prima facie. Uit het verslag blijkt van een gewapend treffen tussen UCK-terroristen en Joegoslavische eenheden. Er daarbij tenminste vier uur over een weer geschoten. Plotseling komen er vir mannen te voorschijn die beginnen te rennen en die vervolgens worden neergeschoten. Zij blijken tot de UCK-terroristen te behoren. Dat zij ongewapend zouden zijn geweest op het moent dat zij werden neergeschoten, kan geen doorslaggevend gewicht

misdadig is wordt daarbij niet langer bepaald door objectieve rechtscriteria, maar door wie het begaan is. Het recht komt zo volledig ten dienste van de anti-Servische ideologie te staan. Door het recht om te smeden tot louter een anti-Servisch instrument wordt de westerse heerschappij over het recht totaal. Deze handelwijze van Amnesty International gaat ten koste van haar eigen integriteit, hetgeen zij overigens zelf moet weten. Maar erger is: het gaat ook ten koste van het recht zelf, dat door een dergelijke praktijk volledig wordt gecorrumpeerd. En dat trekt diepe sporen in de gemeenschap van staten. Want een recht als horig instrument aan westerse dominantie betekent niets anders dan het grootste onrecht. Amnesty International draagt daarvoor een grote verantwoordelijkheid.

In het licht van deze onmiskenbare ideologische zelfpositionering van Amnesty International als instrument van de anti-Servische westerse coalitie is het ook begrijpelijk dat Amnesty International in al haar rapportages inzake Kosovo voortdurend kwam met hele reeksen van eisen en aanbevelingen aan de Servische autoriteiten en dan tenslotte, voor de vorm, ook nog met wat scchamele wensen, gericht tot het UCK. Dit al vanaf het eerste moment dat het UCK met haar gewapende terroristische akties in Kosovo begon. Want natuurlijk kon Amnesty International er niet aan ontkomen om af en toe ook een paar wandaden van het UCK te rapporteren. Anders zou er te manifest sprake zijn van ongeloofwaardigheid! Zo worden in hetzelfde rapport waaruit hierboven al is geciteerd een aantal gevallen van UCK-terreur tegen leden van de Servische burgerbevolking beschreven:

"Human rights abuses by opposition groups

At the time of writing, in early Jubni 1998, Amnsty International was seeking to verify a significant number of recent reports of human rights abuses committed by the KLA. Article 3 common tot the four Geneva Conventions of 1949 places obligations on all parties to an armed internal conflict not to carry out "violence to life and person...mutilation, cruel treatment and toture", the taking of hostages and "outrages upon personal dignity". In the period prior to June the most detailed accounts of abuses by the armed opposition came from Glodjae village, in information compiled by the HLC. Following, he police operation in Glodjane and killing of three men described above, the KLA set up checkpoint at the entrances to the village. Three Serbian men, Dragoslav and Mijat Stojanovic and Veselin Stijovic, from the Dubrava hamlet, returned to their hous on 18 April to collect some of their possessions. The Serbs were detained by uniformed men at their houses where they were knocked to the ground and beaten. They were then taken to what they called the KLA headquarters in Glodjane, where tey were further beaten with rifle butts and clubs during interrogation. They were released next day. One of them was reportedly treated in hospital for serious injuries to tje spleen, stomach and duodenum. The victims stated that they recognized most of the perpetrators as local people whom they knew.

worden toegekend. Nergens uit blijkt dat zij zich wilden overgeven, zij renden weg. En het is natuurlijk volstrekt niet zo dat enige regel of beginsel van humanitair oorlogsrecht zou vorderen dat zodra een eerdere combattant zijn wapens zou weggooien, hij daarmee terstond verder als een non-combattant zou moeten worden beschouwd en behandeld. Oorlog voeren is geen spelletje, waarbij je door je wapens op zeker moment weg te gooien automatisch de status van non-combattant verwerft! Bovendien is het maar zeer de vraag of de Servische eenheden gewaar waren - of vanuit hun positie zelfs maar konden zijn - dat deze UCK-terroristen op dat moment ongewapend waren, als dit deel van de rapportage al juist is.

Er zou alleen sprake zijn van een misdrijf naar geldend oorlogsrecht van Servische kant, en wel het misdrijf van disproportioneel geweld, indien zou komen vast te staan dat deze UCK-terroristen de intentie hadden om zich over te geven, deze intentie voor de Servische eenheden duidelijk en ondubbelzinnig zou zijn geweest en bovendien niet voor een valstrik of anderszins gevaar van de zijde van deze mannen te duchten was. Dit staat echter volstrekt niet vast en evenmin levert deze rapportage daarvoor aanwijzingen.

Mitsdien laat wat Amnesty International hier tot een misdrijf bestempelt en als buitengerechtelijke executie aanduidt zich, althans volgens de in de rapportage weergegeven feiten, naar geldend oorlogsrecht onmogelijk als zodanig te betitelen. Deze UCK-terroristen moeten vooralsnog naar geldend oorlogsrecht als gesneuveld bij gevechtshandelingen worden aangemerkt, behoudens tre leveren tegenbewijs van gebruik in deze van disproportioneel oorlogsgeweld.

Het geldt dan ook als bijzonder kwalijk dat Amnesty International hier niet alleen haar aureool van onpartijdigheid en onafhankelijkheid te grabbel gooit, maar daarbij ook nog eens een volstrekt verkeerde voorstelling geeft van de regels en van de inhoud van het humanitair oorlogsrecht.

Door bepaalde daden als misdrijven en als schendingen van de mensenrechten te etaleren die dat niet zijn, werkt Amnesty International onvermijdelijk en devaluatie van het begrip mensenrechten in de hand. Het rechtsconcept zelf raakt daardoor aan erosie onderhevig.

Natuurlijk beschikt Amnesty International als "mensenrechten-multinational" over voldoende deskundigheid om te weten wat wel en niet in strijd is met het humanitair oorlogsrecht en anders beschikt zij wel over de mogelijkheid om deze deskundigheid in huis te halen.

Dat zij desondanks jegens Servisch optreden in haar rapportages herhaaldelijk als misdadig aanduidt wat naar geldend oorlogsrecht allerminst als zodanig valt aan te merken, zoals in het hierboven weergegeven rapport gebeurt, leidt dan ook onvermijdelijk tot de conclusie dat ook Amnesty International ideologie voor recht laat gelden. Als het erom gaat een bijdrage te leveren aan criminalisering van de Servische autoriteiten, dan wenst Amnesty International zich kennelijk die gelegenheid niet te laten voorbij gaan. En sluit zich klaarblijkelijk maar al te graag aan in het anti-Servische westerse koor. De hand- en spandiensten die zij daarbij levert zijn van cruciale betekenis. Zij bestaan eruit het recht toe te snijden naar anti-Servische snit. Wat

Dat beeld is niet alleen zo maar onjuist, het is zo apert bezijden de waarheid dat er zelfs voor de pro-westerse rapportages uit die tijd geen ontkomen aan was om aan te geven dat de bron van escalatie van het geweld na een relatief rustiger periode in mei-juni 1998 bij het UCK lag.

Zo wordt in het report of the Secretary-General prepared pursuant to security council resolution 1160 (1998) van 5 augustus 1998 onomwonden gesteld:

"16. The continuing infiltration from outside the borders of the Federal Republic of Yugoslavia is a source of continuing widespread concern."

Die toenemende infiltraties van wapens en UCK-terreuraanvallen vormden een flagrante schending van alle inmiddels aangenomen Veiligheidsraads-resoluties. Uiteraard was er voor de Joegoslavische autoriteiten geen ontkomen aan om op deze escalatie van UCK-geweld te responderen. Het rapport van de Secretaris-Generaal van 5 augustus 1998 vermeldt dan ook:

"I must therefore report that, as the Security Council is already aware, the situation in Kosovo continues to deteriorate. Increased heavy fighting between the security forces of the Federal Republic of Yugoslavia and the so-called Kosovo Liberation Army (KLA) has been reported from several areas in Kosovo."

Dit leidde ertoe dat:

"The numbers of civilian and military casualties are at their highest point since the outbreak of the conflict."

En:

"The attitudes of the two sides appear to be hardening with every day of fighting. There is no progress on renewal of dialogue."

Het vervolg van dit citaat geeft dan aan waar deze toevloed van wapens en hernieuwde terroristische aktie van het UCK toe leidt:

"Most disturbing are reports of increased tensions along the border between the Federal Republic of Yugoslavia and Albania.

(...) However, with the increasing militarization of the border region and the escalation of the tensions in Kosovo, destabilization of the Albanian border region is possible."

En verderop in dit rapport:

"Numerous armed clashes were reported from the regions of Kosovo bordering Albania.

(...)

3. Meanwhile, the OSCE presence (mission) in Albania has reported a number of serious armed clashes inside Kosovo, close to the border with Albania, with the number of such incidents increasing after 15 July. OSCE observers witnessed stepped-up military activities in the Decani area. Increased cross-border transit of KLA-troops as well as shipments of arms and ammunition were recorded, as was a flare-up of the fighting on the border region on 18 July.

(...)

5. The continued violence in Kosovo has reinforced overall militancy among ethnic Albanians on both sides of the border. KLA transborder activities have become increasingly overt. Regular movement of KLA arms/ammunition and manpower has been observed by OSCE across known refugee routes."

Wat er gebeurde is dus volstrekt duidelijk.

Dit rapport van de Secretaris-Generaal van de VN bevestigt onmiskenbaar dat het UCK misbruik maakte van de afname van militaire activiteiten gedurende het vroege voorjaar van 1998 - dit als gevolg van de zware westerse druk -, om zich te hergroeperen en herbewapenen en daarna nieuwe offensieven te ontplooiën. Daarbij werd de grensregio met Albanië in hoge mate gemilitariseerd.

Met als gevolg dat die westerse krachten die op een interventie in Kosovo koersten een argument toegespeeld kregen om aan te voeren dat de stabiliteit en de veiligheid in de regio in het gedrang dreigden te komen door de gevechtshandelingen in Kosovo. Zo werden nieuwe bouwstenen aangedragen voor een alibi voor interventie.

Inmiddels werd, gevoed door de OVSE, andere westerse waarnemers en politici, in de westerse media een beeld gegeven alsof het Joegoslavië was dat primair verantwoordelijk was voor de geweldsescalatie en dat hier niets anders aan de orde was dan een verheviging van terreur van het Joegoslavische leger en politie-eenheden tegen de Albanese burgerbevolking. Volkomen ten onrechte, want het was - zo blijkt ook uit dit UN-rapport - onmiskenbaar het UCK dat doelbewust tot escalatie van de strijd overging.

Dit bovendien geheel in strijd met de resolutie van de Veiligheidsraad.

Dat deze escalatie van de gevechten in Kosovo geheel voor rekening van het UCK kwam, wordt nog eens uitdrukkelijk bevestigd in het onderhavige rapport van de Secretaris-Generaal van de VN:

"1. The period between the 16 June meeting between President Milosevic of the Federal Republic of Yugoslavia and President Yeltsin of the Russian Federation and the end of the month was marked by a drop in the number of combat operations in Kosovo. (...)

2. Shortly thereafter the KLA became more active, moving on from defensive actions to sporadic attacks on the Yugoslav security forces. (...)"

En:

"Since mid-June, there has been further escalation of the conflict in Kosovo, with the hostilities spreading to engulf the entire south-western part of the province. By mid-July, the crisis had reached new levels of intensity. As the fighting drew nearer Pristina, the "Kosovo Liberation Army" (KLA) removed any ambiguity as to its intention to bring the province under its control."

In een openlijke en flagrante schending van alle relevante Veiligheidsraads-resoluties over Kosovo ging het UCK dus over tot hervatting en intensivering van de gevechteskandelingen in een onverhulde poging om Kosovo gewapenderhand onder zijn controle te brengen.

Niettemin werd dit in de westerse media 180 graden omgedraaid en werd het voorgesteld alsof het de Joegoslavische autoriteiten waren die verantwoordelijk waren voor de escalatie van het geweld. Waarbij het larmoyante beeld werd gehanteerd dat de Servische barbaren zich uit pure ethnische zuiverings-lust op de onschuldige Albanese burgerbevolking storten.

Een geduldig en gestaag bouwen van deze aperte vervalsing van de werkelijkheid had de westerse wereld al eerder in staat gesteld om het sanctie-regime van de EU tegen Joegoslavië te versterken. In het onderhavige VN-rapport wordt daar aldus melding van gemaakt:

"The string of measures adopted with the purpose of bringing more pressure to bear on the Belgrade authorities includes the 8 June European Union decision (which went into force on 23 June) to freeze within the boundaries of the European Union all the fixed assets and financial resources of both the Federal Republic of Yugoslavia and Serbia, and the 29 June resolution of the Council of Ministers banning all flights by JAT airlines as well as other Yugoslav carriers to EU destinations."

En zo werd Joegoslavië door het westen gestraft met "gelegaliseerde" verduistering van zijn eigendommen voor een doelgerichte escalatie van het geweld door het UCK, met als dor dit VN-rapport bevestigd doel een gewelddadige verovering van Kosovo.

Objectieve waarneming laat daarbij geen ruimte voor andere uiteindelijke conclusie dan dat de UCK-provokaties het Westen maar al te zeer van pas kwamen om agressieve bedoelingen jegens Joegoslavië verder gestalte te kunnen geven.

De verantwoordelijkheid voor elk geweld en voor iedere geweldstoename in Kosovo werd daarbij door het Westen onveranderlijk onmiddellijk voor rekening gebracht van de Joegoslavische autoriteiten en terstond aangegrepen voor een bezinning op verdere stappen tegen Joegoslavië. ^R

Het rapport van de Secretaris-Generaal bevat voorts een verslag van de technical assessment mission van de OVSE van diens missie naar Joegoslavië van 14 tot 22 juli 1998.

In dat rapport wordt ook het standpunt van de Joegoslavische regering opgenomen:

"Federal Government Minister Jovanovic, like other government representatives, emphasized the official view that the Kosovo problem was one of separatism and terrorism, and not of national and minority rights. The Government of the Federal Republic of Yugoslavia needed to defend the interests of all residents of Kosovo. The situation could be resolved only through direct dialogue between the parties on a series of confidence-building measures and forms of self-governance for the province, including different forms of autonomy. The outcome must respect the territorial integrity of Serbia and the Federal Republic of Yugoslavia and the rights of all nationalities and minorities, according to European standards.(...) He called for European countries to stop what he claimed was the provision of assistance to Albanian extremists in Kosovo from groups based on their territory."

En van de Servische autoriteiten *in plucko - Kosovo:*

"The representatives of the local Serb authorities insisted that the Serb security forces only responded to attacks made on them by the so-called Kosovo Liberation Army (KLA). They claimed that the continuing presence of Serbian special units in the province was only necessary because of KLA attacks. They also denied that the Serbs had used disproportionate force on their engagements with the KLA. They handed the mission lists of names of 30 Albanians and 14 Serbs who they said had been killed by the KLA, together with a list of 111 Serbs, Albanians and other minority nationals who they claimed had been kidnapped since the beginning of the year. They said they were ready to continue the dialogue which had begun with the meeting between President Milosevic and Mr. Rugova on 15 MAY. But the Albanian side had failed to appear for the scheduled meetings since 22 May."

Dat het onomstotelijk het UCK was dat expliciet weigerde te onderhandelen en doelgericht de strategie hanteerde om het Westen middels geweldstoepassing en geweldsescalatie steeds dichterbij militaire interventie te brengen, blijkt evenzeer duidelijk uit het onderhavige VN-rapport:

"14. The emergence on the Kosovar Albanian political scene of the KLA, as a force commanding considerable influence throughout the Albanian community, has introduced a new element into the idea of negotiations. Representatives of the KLA believe that the political parties should accept the existence and importance of the armed organization and that none of the parties represent the KLA. Neither do they recognize the leadership of Ibrahim Rugova. The KLA further rules out the possibility of declaring a ceasefire should the talks resume without them being accepted as one of the negotiating parties."

Dat van een staakt-het-vuren van de kant van het UCK vooralsnog een sprake kon zijn, onderstreepte het UCK dan vervolgens met zijn gewelds-offensief, in strijd met de relevante resoluties van de Veiligheidsraad, dat elders in dit VN-rapport wordt beschreven.

De OVSE-missie benadrukt daarop in zijn verslag dat bij dit VN-rapport is gevoegd, wat daarbij de opzet van de vertegenwoordigers van de UCK-terroristen was:

"They stressed the importance of international involvement in the process, into which they said the KLA needed to be brought."

Deze internationale rapportages bevestigen dus overduidelijk dat de strategie van het UCK was: doorgaan met het geweld, in weerwil van de resoluties van de Veiligheidsraad over Kosovo, totdat het Westen militair zou ingrijpen.

Daarbij moet het het UCK al spoedig duidelijk zijn geworden - als deze terreur-organisatie daarvan geen signalen hebben bereikt, dan wel op grond van herhaalde ervaring - dat met schending zijnerzijds van het geweldsverbod van de Veiligheidsraads-resoluties voor het UCK steeds opnieuw een forse beloning binnen te halen viel. Want steeds weer werd de schuld aan dat geweld door Westerse vertegenwoordigers dan onmiddellijk op rekening van de Joegoslavische autoriteiten gezet en werd militaire interventie van het Westen in Kosovo daarmee een stap dichterbij gebracht.

Zich - zonder dat deze terreur-organisatie daarbij door het Westen een strobreed in de weg werd gelegd - vooral niets aantrekken van het geweldsverbod dat het UCK in alle relevante Veiligheidsraads-resoluties werd opgelegd, bleek zo een probaat middel om het hierboven omschreven UCK-doel van "international involvement in the process" met rasse schreden dichterbij te brengen.

Nadat de NAVO-agressie tegen Joegoslavië een feit was geworden - met duizenden doden en duizenden gewonden in Servië als gevolg van de bombardementen en met de economische verwoesting van dat land door het aanrichten van een schade van meer dan 100 miljard gulden aan de economie en infrastructuur als uiteindelijk resultaat - wordt gepoogd om, ter rechtvaardiging van deze NAVO- orgie van vernietiging, achteraf een beeldvorming in stand te houden van een buitengewoon ernstige en catastrofale humanitaire situatie in Kosovo, die een dergelijke verwoestend ingrijpen zou rechtvaardigen en daarvoor als een geëigend en evenredig middel zou kunnen gelden.

Daarom is het goed om de feiten te laten spreken, zoals zij vaststaan omtrent de humanitaire situatie in Kosovo halverwege het jaar 1998. Verderop zal nog naar de feiten en cijfers op dit vlak worden gekeken aan de vooravond van het losbarsten van de NAVO-agressie.

Volgens de opgave van het UCK zelf waren er toen, d.w.z. eind juli 1998, ongeveer 300 Albanezen gedood en 150.000 ontheemden in Kosovo zelf. Dit vanaf het begin van 1998, dus zeg maar het moment dat de gewelddadigheden in Kosovo feitelijk begonnen.

Dit valt te ontlenen aan het OVSE-rapport van de ^{dit} Technical Assessment Mission aan Joegoslavië, van 14 tot 22 juli 1998 ^{gebruik}

"The Kosovo Albanians told the mission that some 300 Albanians had been killed, and 150.000 displaced, since the beginning of the year."

Aangezien het UCK er in elk geval geen belang bij had om de OVSE-missie te voorzien van een onderschatting van het aantal gedode Albanezen, mogen we aannemen dat het werkelijke aantal gedurende de eerste helft van 1998 in elk geval niet hoger heeft gelegen. Waarschijnlijk zelfs zeer aanzienlijk lager. Daarbij komt nog dat het UCK bij het geven van het aantal gedode Albanezen geen onderscheid maakt tussen combattanten (tijdens de gevechtengesneuvelde UCK-terroristen en hun helpers en handlangers) en non-combattante Albanese burgers. Ook de westerse waarnemers en de westerse media maakten, in navolging van het UCK, nimmer enig onderscheid tussen gesneuvelde (tot het UCK behorende) combattante Albanezen en non-comabattante leden van de Albanese burgerbevolking. Elke dode Albanees werd in de westerse rapportages en de westerse media altijd automatisch voorgesteld als deel uitmakend van de onschuldige Albanese burgerbevolking. Van gedode UCK-strijders werd in de officiële westerse rapportages en in de westerse media vrijwel nimmer gerept.

De conclusie op basis van deze feiten kan geen andere zijn dan dat het werkelijke aantal onschuldige Albanese burgers als gevolg van de burgeroorlog in Kosovo gedurende de eerste helft van 1998 in ieder geval ^{niet} aanzienlijk minder dan 300 heeft bedragen.

Evenzo geldt dat het UCK er natuurlijk evenmin belang bij had om het aantal intern ontheemde Albanese Kosovaren lager voor te stellen dan in werkelijkheid het geval was. Voor het eerste half jaar van 1998 noemt het UCK daarvoor dus een aantal van 150.000. Het onderhavige rapport van de OVSE-missie geeft daarop als commentaar:

"The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) said it had identified the whereabouts of some 57.000 internally displaced persons in the province but believed the total number was over 100.000."

Hieruit zou afgeleid kunnen worden dat het werkelijke aantal ontheemden als gevolg van de burgeroorlog in Kosovo na een half jaar van gevechten ergens tussen de 100.000 en 150.000 zal hebben gelegen. Waarbij dan nog wel in overweging moet worden genomen dat een grot aantal hiervan zich ophield in de onmiddellijke omgeving van hun woonplaatsen om daar het einde van de gevechtshandelingen af te wachten, zoals nog door latere rapportages werd bevestigd.

Zonder dergelijke gegevens en getallen te bagatelliseren, dient te worden vastgesteld dat een dergelijke uitkomst voor een burgeroorlog onmogelijk als bepaald extreem kan worden aangemerkt.

Niettemin werd ook toen al gerept van een humanitaire catastrofe.

Hoewel er dus blijkt uit dit VN-rapport volgens cijfers van het UCK zelf gedurende het eerste half jaar van 1998 in totaal niet meer dan 300 Albanezen waren gedood - waarbij dan aangenomen moet worden dat het werkelijke aantal burgerslachtoffers aanmerkelijk daaronder lag - en volgens het UCK zelf het aantal ontheemden niet meer dan 150.000 bedroeg - en ook hier kan het werkelijke aantal alleen maar lager hebben gelegen - wordt in de latere propaganda niet geschroomd om dit beeld op een afschuwelijke wijze te vervalsen. Zo schreef de gepatenteerde oorlogshitser van het Inter Kerkelijk Vredesberaad Mient Jan Faber, die doorlopend aan de anti-Servische diarrhee is, op 23 januari 1999 in Hervormd Nederland:

"De Serviërs sloegen vervolgens, in februari 1998 genadeloos toe. In elke Albanees werd een terrorist gezien en het beste was hen met huid en haar van de bodem te laten verdwijnen. De strategie van de verschroeiende aarde werd van stal gehaald en in augustus werden 495 dorpen vernietigd, geplunderd en in brand gestoken, terwijl de Albanese bevolking, voorzover ze het er levend van afbracht, de bergen werd ingejaagd waar haar een ijskoude hongerwinter te wachten stond."

Als dat kon bijdragen tot oorlog tegen Joegoslavië, dan schroomde deze vredespotentaat niet voor een historische vervalsing meer of minder en stonden de media in de rij om zijn oorlogspraat op te vangen en te verspreiden. Want wat is nou mooier dan een "vredes"-man, die voor diezelfde oorlog pleit, waar je als media-mogol zelf ook zo naar uitziet ?

Hij vormt overigens maar één lid in het alles overstemmende koor van vervalsers van de historie, dat slechts één tweeledig doel voor ogen heeft: toen - de geesten rijp maken voor NAVO-agressie tegen Joegoslavië door de Joegoslavische autoriteiten zo zwaar mogelijk te criminaliseren; en nu - pogen de middels de NAVO-agressie aangerichte catastrofe in Joegoslavië en Kosovo te blijven rechtvaardigen.

Zo schreef bijvoorbeeld de NRC op 5 februari 1999, toen de dreiging met NAVO-agressie weer eens een nieuw hoogtepunt had bereikt:

"In februari vorig jaar besloot Belgrado dit rafellegerkje (van het UCK) onschadelijk te maken. Die campagne introduceerde het geweld op grote schaal in Kosovo: dorpen werden platgebombardeerd, honderdduizenden mensen sloegen op de vlucht en tweeduizend burgers kwamen om het leven."

"Zo'n leugen-campagne moet nu wel kunnen", is kennelijk de overheersende gedachte geweest in kringen van westerse politici en media, na weer een tijdvak van anti-Servische criminalisering. Waarbij niet uit te sluiten is dat men, hardgrondig in de eigen voorstelling van zaken is gaan geloven. Of meent dat voor "de goede zaak", namelijk het de

NAVORLOOP VAN
74P)

Serven een lesje leren, een dergelijk compromis met de waarheid wel geoorloofd is. Of men elkaar eenvoudig napraat, uit gemakzucht of om er in de anti-Servische hype gewoon "bij te horen". Of een combinatie van al deze factoren. In ieder geval is de uitkomst dat het Westen hier nog roomser is dan de Paus. En met cijfers smijt waarbij zelfs claims van het UCK van de aantallen Albanese slachtoffers, zoals opgegeven aan de VN-autoriteiten, eenvoudig verbleken.

En ook hier ziet men weer dat bovenzinnelijke gebeuren, dat pure wonder. Dat zich alleen voltrekt waar westerse media en politici toeschouwen: UCK-terroristen zijn onsterfelijk ! Of althans boven-natuurlijke wezens. Die op wonderbaarlijke wijze transformeren in onschuldige Albanese burgers, zodra zij in de strijd de laatste adem uitblazen. En zodoende heeft nog nooit een westerse waarnemer een dode UCK-terrorist kunnen zien en daar melding van kunnen maken. Een haast mystiek feit !

Hoe schaamteloos men, apert in strijd met historische feiten, maar wat aanleutert als het maar het gewenste doel kan dienen, namelijk de Serviërs criminaliseren, blijkt ook uit het volgende citaat uit de zich als een "kwaliteits-krant" beschouwende NRC. Na in een artikel van 6 januari 1999 te hebben vastgesteld dat Clingendael in 1985 een studie had uitgegeven van Broekmeijer over de economische en morele crisis in de Federale Republiek Joegoslavië, wordt daarin gesteld:

na 6 juni 1999
 "Schrijver dezes spreekt de hoop uit', zo eindigde Broekmeijer zijn als gewoonlijk doorwrochte studie, dat noodzaak van democratisering van het land en nationale verzoening in plaats van een voortwoekerende burgeroorlog 'snel en bloedeloos zullen komen. Het volk heeft al genoeg geleden.' \die hoop werd niet bewaarheid. Twee jaar later kwam in Servië Slobodan Milosevic aan de macht en nog weer twee jaar later begon in Kosovo de wanorde van een nationalistische burgeroorlog."

Zonder dat iemand het in de gaten had, blijkt nu plotseling de burgeroorlog in Kosovo dus al in 1989 te zijn begonnen ! De boodschap is in elk geval duidelijk: de Serviërs zijn minstens al een eeuwigheid bezig met hun beestachtigheden in Kosovo !

Gelet op de zeer gematigde aantallen slachtoffers als door het UCK zelf gemeld, is het dan de vraag hoe de NAVO-interventie zelf, die geleid heeft tot duizenden doden en gewonden en tot een materiële vernietiging van meer dan 100 miljard gulden, moet worden betiteld. En de situatie die in Kosovo is ontstaan na deze alles verwoestende NAVO-agressie, nu de NAVO het daar in feite voor het zeggen heeft.

Waarbij alleen al tussen juni en december 1999 meer dan 500 burgers zijn vermoord en meer dan 250.000 burgers van alle nationale minderheden zijn verdreven. Zodat een vrijwel volledig etnisch gezuiverd Kosovo is ontstaan. Waarin letterlijk niemand die behoort tot enige minderheid zijn leven ook maar een moment zeker is.

Wat is die situatie dan ? Een humanitaire super-catastrofe ? In dergelijke termen wordt door de westerse waarnemers, politici en media hierover echter allerm minst gepraat. Integendeel, de belangrijkste conclusie die door dit westerse cluster getrokken wordt, is dat de humanitaire situatie enorm verbeterd is.

Als de gevolgen in termen van menselijk leed niet zo afschuwelijk waren, zou men en dergelijke openlijke stompzinnigheid alleen als hilarisch kunnen betitelen !

Als gevolg van het weer oplaaien van de gevechten door de doelgerichte escalatie van de zijde van het UCK, nam de humanitaire ontwrichting in Kosovo in de tweede helft van 1998 scherp toe.

Vanzelfsprekend was dit koren op de molen van die westerse krachten die koersten op een verdergaand ingrijpen in Joegoslavië. Steeds openlijker werd bedreigd met NAVO-bombardementen op Joegoslavië.

Eind september 1998 werd resolutie 1199 door de Veiligheidsraad aangenomen, waarin een vergaande terugtrekking van de Joegoslavische leger- en politie-eenheden uit Kosovo werd geëist, het inachtnemen van een bestand, de terugkeer van de vluchtelingen en onderhandelingen met de Albanezen over de toekomst van Kosovo.

Op 12 oktober 1998 gaf de NAVO een activation order uit, inhoudende dat de NAVO zonder verdere toetstemming van de NAVO-partners tot bombardementen op Joegoslavië zo mogen overgaan, tenzij de Amerikaanse gezant Holbrooke in Belgrado alsnog een doorbraak zou bereiken.

De volgende dag stemde de joegoslavische autoriteiten in met de stationering van 2000 OVSE-waarnemers, die in Kosovo zouden meten toezien op de naleving van resolutie 1199. Desondanks bleef de NAVO de oorlogstrom roeren en handhaafde de activation order.

Op 13 oktober 1998 maakte het UCK daarop bekend dat het weigerde in te stemmen met het onder de dreiging van acuut NAVO-geweld afgedwongen Holbrooke-Milosevic akkoord en riep het op tot luchtaanvalen op Joegoslavië. "Elke oplossing die niet voorziet in onafhankelijkheid is onaanvaardbaar", aldus deze UCK-verklaring.

Dat was nou niet bepaald in de geest van het akkoord, waarvan de drie allereerste en belangrijkste basisprincipes - in totaal 11 in getal - luiden:

1. Regeling van de problemen via dialoog
2. Geweld en terrorisme moeten onmiddellijk worden beëindigd
3. Iedere oplossing moet de territoriale integriteit, de soevereiniteit en de internationaal erkende grenzen van Joegoslavië erkennen.

Het UCK maakte dus terstond al duidelijk het Holbrooke-Milosevic akkoord volstrekt niet te erkennen.

Op 16 oktober 1998 werd het NAVO-ultimatum aan Joewgoslavië met 10 dagen verlengd. De NAVO dwong af dat zij verkenningsvluchten boven Kosovo zou mogen houden.

Op 19 oktober 1998 berichtte de NRC onder de schreeuwerige kop "Servische politie rukt uit in Kosovo - Belgrado riskeert NAVO-luchtaanval:

"Belgrado, 19 okt. In Kosovo is een colonne tanks, pantserwagens en vrachtwagens van de Servische politie uitgerukt, kennelijk op weg naar een gebied waar de afgelopen dagen door het Kosovo Bevrijdingsleger drie Servische politiemannen zijn gedood. Het Servische bewind loopt met de politie-actie het risico door de NAVO met bombardementen op de vingers te worden getikt. De NAVO eist - op straffe van luchtacties - dat Belgrado de eisen van de VN in de Kosovo-crisis nakomt. Een van die eisen is het staken van geweld. (...) De Serviërs hebben naar aanleiding van de doo van de drie politiemannen de "terroristen van het Kosovo Bevrijdingsleger (UCK) beschuldigd van pogingen het akkoord tussen de Amerikaanse gezant Holbrooke en de Joegoslavische president Slobodan Milosevic te torperden, door de Servische politie met aanvallen te provoceren. (...) Volgens de Serviërs hebben UCK-strijders in vijf dagen veertig aanvallen op de politie gepleegd, waarbij vier doden en twaalf gewonden zijn gevallen. De Servische prefect van Kosovo, Veljko Odalovic, zei gisteren dat die aanvallen "bewijzen wat de internationale gemeenschap nog niet wil erkennen, namelijk dat de terroristische benden vijandig staan tegenover elke politieke regeling van de problemen in Kosovo."

Van een ontkennen of erkennen kan hier geen sprake zijn. Het UCK had immers direkt al laten weten het Holbrooke-Milosevic akkoord niet te erkennen!

En natuurlijk ging het daarna weer onverdroten door met de strategie van vanouds: het plegen van gewelddaden. Waar het door het Westen nimmer op aangekeken wordt. Het tegengeweld dat dit van Servische zijde uitlokt, geeft dan vervolgens het Westen weer de gelegenheid om een keel op te zetten van jawelste. Zo het toepassen van westers geweld dichterbij brengend.

Koen Koch schreef daarover in Trouw van 24 oktober 1998:

"Deze week werd ik op mijn wenken bediend, hoewel ik het liever andersom had gehad. Zoals ik eerder voorspelde, probeerde het UCK door aanvallen op Servische posities alsnog NAVO-luchtaanvallen uit te lokken, en besloot Nederland waarnemers ter beschikking van de OVSE te stellen. Ook al was de fundamentele voorwaarde daarvoor, instemming van alle partijen met het bereikte akkoord, afwezig, zoals door de gewelddadige acties van het UCK nog eens onderstreept werd. (...) De OVSE-missie gaat dus toezien op de naleving van een akkoord dat één van de conflictpartijen eigenlijk ten principale verwerpt. Dat is vragen om moei;lijkheden en Nederland toont zich royaal

bereid om in die moeilijkheden te delen. Wij zijn bereid honderd waarnemers te zenden, evenveel als de Verenigde Staten."

Op 24 oktober 1998 stelde de NAVO de Joegoslavische autoriteiten een nieuw ultimatum. Joegoslavië moest alle legereenheden terugtrekken uit Kosovo, ook alle tanks en zware wapens moesten weg en het staakt-het-vuren moest stipt worden nageleefd.

Duidelijk is waar inwilliging van zo'n serie ultimatieve eisen toe zouden leiden. Namelijk het overdragen van Kosovo aan het UCK. Nochtans voegde een NAVO-vertegenwoordiger eraan toe dat Joegoslavië geen keus had.

Op 27 oktober meldde de westerse pers massale terugtrekking van Joegoslavische leger- en politieeenheden. De NAVO besloot daarop niet over te gaan tot bombardementen op Joegoslavië.

Op 10 november 1998 meldde de NRC onder de kop "Serviërs vermoord - vrees voor nieuw geweld in Kosovo":

"Pristina, 10 nov. In Kosovo neemt het gevaar van een escalatie van het geweld weer toe nu de Servische politie heeft gedreigd intensiever te gaan patrouilleren. Dat besluit is een reactie op de moord op twee Servische politiemannen. De twee werden vrijdag ontvoerd toen ze patrouilleerden in de buurt van Malisevo in Centraal-Kosovo. Gisteren werden hun lijken gevonden niet ver van de plaats waar ze waren verdwenen. De twee bleken van dichtbij te zijn doodgeschoten. Hun lichamen vertoonden sporen van marteling.

(...)

De strijders van het UCK hebben de afgelopen weken het terrein bezet, dat dor de Servische politie en het Joegoslavische leger is ontruimd op grond van het akkoord van Milosevic en Holbroke. Het UCK patrouilleert er en doet, volgens een waarnemer ter plaatse, "alsof het de baas is". Daar komt bij dat het UCK gen partij is in het akkoord en de bepalingen van het bestand dus simpelweg kan negeren. (...) Gisteren hield het UCK met veel uiterlijk vertoon een militaire plechtigheid in de regio Drenica, ter gelegenheid van de samenvoeging van vijf eenheden tot één bataljon. Daarbij werden vijftienhonderd strijders van het UCK opgetrommeld.

Op 13 november 1998 meldde Trouw:

"Volgens het Albanese Informatiecentrum dreigen de Serviërs gijzelaars te doden als twee Serviërs die kennelijk zijn ontvoerd door guerrillastrijders van het Kosovo Bevrijdingsleger (UCK) niet worden vrijgelaten.

(...)

Met automatische geweren bewapende Serviërs proberen de vrijlating te bewerkstelligen van twee andere Serviërs die woensdag vermist raakten in de regio Drenica in Midden-Kosovo.

(...)

Het hofd van de Organisatie voor veiligheid en samenwerking in Europa (OVES), Bronislaw Geremek, toonde

zich gisteren bezorgd over de verslechterde veiligheidssituatie in Kosovo."

Op 21 november 198 berichtte Trouw onder de kop "UCK doodt Serviërs:

"Bij een aanval van het Albanese Kosovo Bevrijdingsleger UCK zijn gisteren twee Servische politieagenten omgekomen en vier gewond geraakt. De rebellen vielen het dorpje Prilep aan, in de buurt van het UCK-bolwerk Decani in het westen van de Servische provincie."

En op diezelfde dag schreef Koen Koch in Trouw:

"De schaatsmatrathon van Venoord staat al weer op het programma. In Kosovo zal het dus wel echt winter zijn. Merkwaardig genoeg horen we daar weinig over. Toen er nog gedelibereerd werd over luchtaanvallen, kon je steeds horen over de nadere gruwelen van de komende winter. Wwe zagen Kosovaren in het bos onder wankelende tentzeiltjes bivakkeren en de boodschap was dat er snel ingegrepen moest worden om een humanitaire ramp te voorkomen. Ik wil graag zien hoe het hen nu vergaat. Zitten zij weer behaaglijk in hun huizen, of zwerven zij nog rond? Is de hulpverlening goed op gang gekomen of niet? Het volstrekt ontbreken van dergelijke informatie brengt me ertoe te vermoeden dat de door de politici zo benadrukte zorg om de Kosovaarse vluchtelingen slechts een alibi was in hun confrontatie met Milosevic. Nu die strijd weer voor even gestreden is, zijn wse ook de Kosovaren vergeten. Zelfs de gedachte aan zo iets moois als een actie "Help de Kosovaren de winter door" is niet geopperd."

Op 24 november schreef het SP-Kamerlid Van Bommel in de NRC:

In zijn bijdrage laat Hoekema ook de kernproblemen onbesproken. Zo ontbreekt het aan een politiek akkoord tussen Milosevic en de thnische Albanenzen, die hopeloos verdeeld zijn. Een deel van de Albanenzen wil onder leiding van hun leider Rugova aan de onderhandelingstafel gaan zitten om resultaten te boeken, terwijl krachten binnen het Kosovo Bevrijdingsleger kiezen voor de gewelddadige weg naar een onafhankelijk Kosovo. \de internationale gemeenschap wil echter niet verder gaan dan beperkte autonomie. De strijders van het bevrijdigsleger hebben er dus belang bij om het conflict te laten escaleren, waardoor de NAVO zich alsnog genoodzaakt ziet om luchtaanvallen op Servië uit te voeren. Het provoceren van de Servische politie, zoals nu gebeurt, is een eerste stap in die richting."

Op 2 december 1998 berichtte de NRC onder de kop " "Missie in lente gevaarlijk - OVSE heeft twijfel over Milosevic":

"Oslo, 2 dec. De OVSE (organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) heeft gisteren bij monde van haar verttrekkende voorzitter, Bronislaw Geremek, twijfel geuit

over de mate van eerlijkheid van de Joegoslavische president Milosevic inzake Kosovo.

"Ik weet niet in welke mate Milosevic zich gebonden voelt aan het akkoord (over Kosovo) dat hij heeft ondertekend", aldus Geremek.

(...)

Volgens OVSE-diplomaten wordt de twijfel aan de eerlijkheid van Belgrado in de crisis gevoed door een weigering van Milosevic om de resterende politiemacht in Kosovo opdracht te geven een belangrijke steunpost in Kosovo op te geven. Die steunpost ligt bij Malisevo in Centraal-Kosovo, een bolwerk van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK."

De OVSE is kenelijk van mening dat Milosevic niet zo moeilijk moest doen enook het aangrenzende gebied maar gelijk gewoon zou moeten overdragen aan het UCK . Want voor iedereen is duidelijk dat dit de konsekwentie zou zijn van het prijsgeven van dit steunpunt.

Op 5 december meldde Trouw dat Rugova had opgeroepen tot internationale militaire interventie.

"Zijn oproep volgde op de moord donderdag op acht Albanese strijders, die werden doodgeschoten door Joegoslavische grenswachters",

aldus vervolgt Trouw.

En zo wordt ons opnieuw een blik gegund op de wondere denkwereld van de westerse media en politici. Die een gevecht met terroristen die geen enkel akkoord erkennen en gewoon dorgaan met terroristische akties aanduiden als een moordpartij.

Want de NRC wist onder de alarmerende Kop "Vredesproces Kosovo onder druk al een dag eerder, op 4 december 1998, te melden:

"Volgens het Joegoslavische persbureau Tanjug trachtten giisteren negen "terroristen" bij Gorozup in het zuidwesten van Albanië de grens over te komen. Ze stuitten op een Joegoslavische legereenheid, die -aldus Tanjug - "energiek reageerde en acht terroristen liquiderde". Zelf zouden de Joegoslaven gen verliezen hebben geleden. Tanjug meldde niet of het bij de slachtoffers om Albanese staatsburgers ging of om Kosovaren.

Het incident zet het vredesproces in Kosovo, en het in oktober afgesproken bestand, onder zware druk."

Met andere woorden: als het Joegoslavische leger zich reactief opstelt tegenover terroristische provocaties en indringers, dan zijn het de Joegoslavische autoriteiten die het bestand schenden ! Blijkbaar eisten de westerse politici, waarnemers en media dat de grenswachten vers aankomende terroristen handenschuddend en met koffie tegemoet zou treden.

Ook hier geldt dus weer - zoals voortdurend -dat het UCK door de OVSE-waarnemers geen strobreed in de weg wordt gelegd bij welke aktie dan ook om zijn posities te consolideren of het bezette gebied verder te vergroten. Zodra echter het

Joegoslavische leger ook maar vin verroert om zich daartegen te verweren, is het westerse gekrijs niet van de lucht. Niet alleen krijgt de OVSE enige veroordeling van de ondanks het bestand door het UCK stelselmatig doorgevoerde gebiedsbezettingen van grote delen van Kosovo niet uit de strot, het is zelfs zonneklaar de OVSE daar ook niets op tegen heeft.

Dit betekent dat de OVSE en diens grote "stok achter de deur", de NAVO, zich daarmee voor elke objectieve waarnemer als handlangers van het UCK diskwalificeerden.

Op 9 december 1999 maakte de NRC gewag van een nieuw plan-Hill over de toekomst van Kosovo, waarin er in voorzien was dat de Joegoslavische soevereiniteit over het gebied ook op de lange duur in stand zou blijven. Dit plan werd onmiddellijk door de Albanezen afgeschoten in de mest krasse bewoordingen:

"De nieuwe versie werd direct door de Albanezen afgewezen als "totaal onaanvaardbaar", zoals chef-onderhandelaar Fehmi Agani het uitdrukte. "Het kan zelfs niet dienen als basis voor onderhandelingen". De Albanezen, zo bleek de afgelopen dagen, heben nu hun bekomst van Christopher Hill. Hun "premier" in ballingschap, Bujar Bukoshi, zei vorige week dat Hil "de Albanezen benadert zoals zijn voorvaderen de Amerikaanse indianen" en Adem Demaci, de politieke vertegenwoordiger van het UCK, vond dat Hill moet worden vervangen: hij begrijpt de Albanese problemen niet en schurkt tegen de Serviërs aan. "Het State Department moet beter gekwalificeerde mensen sturen."

Dit artikel vangt aan met de bewoordingen:

"De Amerikaanse bemiddelaar Christopher Hill - ambassadeur van de VS in Macedonië - pendelt onafgebroken heen en weer tussen Belgrado en Kosovo, in zijn poging de Servische autoriteiten en de vertegenwoordigers van de Albanese gemeenschap in Kosovo rond de tafel te krijgen. De Tijd dringt: het winterweer maakt een grootschalige opleving van de oorlog onmogelijk, maar het aantal geweldsincidenten neemt snel toe en beide partijen maken er geen enkel geheim van -winter of geen winter- het bestand het bestand te laten als de tegenpartij niet ophoudt met haar provocaties. De Serviërs kondigden begin deze week een nieuw groot politieoffensief tegen de guerrillastrijders van het UCK aan als nog meer Serviërs in UCK-akties worden ontvoerd of vermoord. Het UCK dreigt eveneens met akties nadat vorige week op een dag acht van zijn leden bij een infiltratiepoging vanuit Albanië waren doodgeschoten. UCK-vertegenwoordiger Adem Demaci zei gisteren nog eens dat het verzetsleger het lopende bestand - resultaat van het akkoord tussen bemiddelaar Richard Holbrooke en de Joegoslavische leider Slobodan Milosevic van 13 oktober - "natuurlijk" gebruikt om zich te hergroeperen, te bewapenen en voor te bereiden op de veldslagen die ongetwijfeld gaan komen."

En sluit met deze passage:

"Zo is van het optimisme van twee weken geleden niets meer over en dreigt de missie van Hill dramatisch te mislukken. En dat kan maar één ding betekenen: het bestand loopt gevaar. Het UCK is, in de woorden van een Amerikaanse diplomaat de afgelopen weken "meaner and leaner" geworden. Het heeft de bestandspauze gebruikt om zich een betere organisatie en een duidelijker structuur aan te meten, het heeft geleerd van de nederlagen, het voelt zich verre van verslagen en het beschikt over veel vechtlust. Wat het UCK betreft staat alleen het winterweer een hervatting van de strijd nog in de weg."

Op 16 december 1999 publiceerde de NRC een artikel onder de kop: "Partijen in Kosovo spelen met dynamiet", aanvangende met de bewoordingen:

"Belgrado, 16 dec. De Amerikaanse gezant Richard Holbrooke heeft gisteren de Servische autoriteiten en de Albanese gemeenschap in Kosovo gewaarschuwd dat ze "met dynamiet spelen". Holbrooke, die maandag opdracht kreeg te proberen het vastgelopen vredesproces in Kosovo uit het slop te halen, sprak gisteren met de Albanen en later met de Joegoslavische president Milosevic."

Hieruit blijkt allereerst dat de Albanese separatisten en terroristen op hun wenken bediend zijn. Hill is inmiddels de laan uit gestuurd, zoals zij dat eisten en vervangen door Holbrooke als "vredesonderhandelaar".

Deze Holbrooke zet onmiddellijk de juiste toon. Door het bezigen van het beeld dat beide partijen met dynamiet zouden spelen, wordt enerzijds de indruk gewekt dat beide partijen even schuldig zouden zijn aan de bestandsschendingen. Hetgeen het UCK goed uitkomt, aangezien dit de voortdurende provocaties van deze terreur-organisatie verhult. Terwijl anderzijds hiermee de suggestie wordt gegeven dat als het mis gaat, de gevolgen voor beide partijen gelijkelijk desastreus zouden zijn. Ook die suggestie komt het UCK maar al te goed uit, want dit camoufleert dat het UCK nu juist de opzet heeft om het dynamiet tot ontploffing te laten komen. Want dit kan niets anders betekenen dan NAVO-bombardementen, en het is immers al tijden de strategie om de NAVO-bombardementen uit te lokken, zoals al in het eerder geciteerde VN-rapport tot uitdrukking wordt gebracht.

In dit NRC-artikel wordt voorts vermeld:

"Een aanvullende complicatie is de snelle toename van het aantal gewelddadige incidenten in Kosovo. Maandag doodden Joegoslavische grenswachten 31 Albanese UCK-infiltranten, die trachtten wapens en munitie naar Kosovo te smokkelen. Gisteren stelden internationale waarnemers vast dat ze deel uitmaakten van een groep van 140 wapensmokkelaars van het UCK, die op de grenswachten stuitte. Toen die schoten keerde e groep om om naar Albanië terug te keren. Daarbij raakten de UCK-strijders evenwel ingesloten en ontspon zich een urenlang vuurgevecht. Later schoot een gemaskerde

man in de stad Pec zes Servische burgers dood in wat mogelijk een wraakactie was.

Holbrooke zei dat het geweld het bestand onder druk zet en dat dit de noodzaak onderstreept om haast te maken met het overleg over een regeling.

(...)

Milosevic liet na het gesprek met Hoolbrooke weten dat de Serviërs "het terrorisme" - het UCK - blijven bestrijden."

Voor elke objectieve waarnemer is glashelder wat zich hier voltrekt. Het UCK probeert dat het een lieve lust is, daarbij de ene bestandsschending na de andere begaand. Zonder dat dit de OVSE, de NAVO of welke westerse macht of kracht dan ook, ook maar enige veroordeling of waarschuwing ontlokt. Zodra er dan een reactie komt van de Joegoslavische eenheden, wordt door westerse vertegenwoordigers onmiddellijk geroepen dat "het bestand in gevaar wordt gebracht".

Veelzeggend omtrent de positie van de westerse media is ook het taalgebruik. Konsekvent houden zij eraan vast het UCK aan te duiden als "bevrijdingsleger" en de leden daarvan als "vrijheidsstrijders" of "guerrillastrijders". Terwijl er ook voor hen geen ontkomen aan is om de voortdurende stroom van terroristische akties, aanslagen en moordpartijen op onschuldige burgers van dit UCK te vermelden, kunnen zij het woord "terroristen" in dit verband niet uit hun strot krijgen. Zo ook hier weer in de NRC. Nadat men eerst heeft moeten berichten dat het UCK in koelen bloede zes onschuldige Servische burgers heeft vermoord, kan men het toch niet laten om de betiteling van terrorisme in dit verband tussen aanhalingstekens te zetten.

Op 23 december 1998 berichtte de NRC over verdere versterking van de directe betrekkingen van de Amerikanen met het UCK. Een foto geeft een besneeuwd dorp in Kosovo weer, met een erewacht van zwaarbewapende UCK-terroristen. Met als onderschift:

"DRAGOBILJ - Soldaten van het Kosovo Bevrijdingsleger houde de wacht in het dorp Dragobilj terwijl in een van de huizen een hoge Amerikaanse functionaris, Lawrence Rossin, praat met leden van de generale staf van het UCK. Het was voor het eerst dat een diplomaat de top van het Bevrijdingsleger ontmoette (Foto AP)."

Op 28 december 1998 meldde de NRC onder de kop: "OVSE dreigt missie op te geven - felle strijd luwt in Kosovo na bestand:

"Bij de gevechten tussen Servische strijdkrachten en Albanese opstandelingen zijn de afgelopen vier dagen ten minste 16 mensen gedood. Gisteren werden bij de geveschten artillerie, mortieren en machinegeweren ingezet. Het waren de zwaarste gevechten sinds het bestand dat in oktober van kracht werd.

(...)

De huidige OVSE-voorzitter, de Poolse minister van Buitenlandse Zaken, Bronislaw Geremek, verklaarde dat geen van beide partijen zich de afgelopen dagen aan het akkoord hield. "In strijd met de in oktober gemaakte afspraken

zijn Servische strijdkrachten Kosovo weer binnengetrokken en hebben daar repressieve akties uitgevoerd", aldus Geremek in Warschau."

Vertaald in feitelijke termen betekent dit jargon dat voor de Servische autoriteiten de voortdurende schendingen door het UCK van een van de belangrijkste voorwaarden van het Holbrooke-Milosevic akkoord, namelijk een bestand, niet langer aanvaardbaar was. Het UCK had daarvan, met medeweten van de OVSE-waarnemers maar zonder dat dit ooit tot enig protest van die kant leidde, zwaar misbruik gemaakt door grote gebieden van Kosovo onder zijn gezag te stellen en werkte onder dekking van het bestand koortsachtig verder aan de versterking van zijn positie. Voor de Joegoslavische autoriteiten gold dit niet langer als acceptabel. Als antwoord op de militairisering en bezetting van hele gebieden door het UCK, begonnen zij op hun beurt weer wapens en menschen over te brengen naar deze door het UCK onder de dekmantel van het bestand bezette gebieden. De daarop volgende gevechten leverden als vanouds in het Westen onmiddellijk zo'n keel op tegen deze "Servische bestandsschendingen".

Overigens voegde Geremek in dit NRC-citaat daar wel aan toe:

"Tegelijkertijd zijn er terroristische activiteiten begaan door Albanese militaire groeperingen in Kosovo. Als het bloedvergieten en het geweld escaleert zal de OVSE de vorm van haar activiteit heroverwegen".

Op 30 december 1998 meldde de NRC:

"PRISTINA, 30 dec. Vijf ethnische Albanezen zijn gisteren bij gewelddadigheden in het noorden van Kosovo omgekomen, ondanks het staakt-het-vuren dat de strijdende partijen zondag sloten na enkele dagen van hevige gevechten.

(...)

De Joegoslavische regering zei dat permanente vrede in de Servische provincie onmogelijk is zonder internationale veroordeling van het "terrorisme"."

Uit de voorgeschiedenis is duidelijk dat de Joegoslavische autoriteiten daarin volkomen gelijk hadden.

Maar, in plaats daarvan, zo vervolgt dit NRC-artikel:

"De secretaris-generaal van de NAVO, Javier Solana, waarschuwde gisteren zowel de Servische veiligheidstroepen als de Albanese vrijheidsstrijders van het UCK. "De Navo is nog steeds bereid om in te grijpen als de situatie dat vereist", aldus Solana.

Dus weer zo'n waarschuwing zogenaamd naar twee kanten. Die door het UCK met vreugde en tevredenheid zal zijn begroet. En met het voornemen om de provokaties en gevechten nog verder op te voeren om toch maar zo gauw mogelijk dat NAVO-ingrijpen binnen te kunnen halen !

Op 8 januari 1999 berichtte de NRC:

"PRISTINA, 8 Jan. Honderden boze Serviërs blokkeren sinds gisteren alle wegen van en naar Pristina, de hoofdstad van Kosovo, in een actie die de spanning in het gebied verder heeft opgedreven."

En ook hier is het dus weer het bekende verhaal. Het UCK onderneemt terroristische actie en als dan vervolgens de Serviërs reageren, worden niet de terreurdaden en provocaties van het UCK aangewezen als bron van de daaruit voortvloeiende spanningen, maar de Servische reactie. Want verderop in dit artikel blijkt waar dit een reactie op was:

"De bewapende Serviërs protesteren met hun actie tegen de moord, woensdag, op een 34-jarige Serviër die als bewaker bij een elektriciteitscentrale werkte. De man werd gedood bij een aanval van het Kosovo Bevrijdingsleger."

Het ging hier om de druppel van terreur, die de emmer deed overlopen:

"De Serviërs eisen dat dat de Joegoslavische president Milosevic en de Servische president Milutinovic naar Kosovo komen. Met de komst van andere gezagsdragers nemen ze geen genoegen. "Terroristen vermoorden ons op ons werk, vermoorden onze kinderen in cafés", aldus de woordvoerder. De Serviërs eisen garanties voor hun bescherming tegen aanvallen van "Albanese terroristen" en voelen zich door de politieke leiders - met name Slobodan Milosevic - in de steek gelaten. De woordvoerder zei dat asi er binnen twee of drie weken geen garanties komen, alle Serviërs Kosovo en masse zullen verlaten."

Op 11 januari 1999 berichtte de NRC onder de kop "Servisch machtsvertoon - Spanningen in Noorden van Kosovo":

"BELGRADO, 11 jan. Joegoslavische legereenheden zijn dit weekeind opgerukt naar het gebergte in het noorden van Kosovo. Los van enkele schermutselingen kwam het niet tot een grootschalige confrontatie, maar de situatie is gespannen. Het Servische machtsvertoon is een reactie op de ontvoering van acht Servische soldaten, vrijdag bij de stad Kosova Mitrovica, door het Kosovo Bevrijdingsleger UCK. De achty worden gevangen gehouden in het Podujevo-gebergte, een UCK-bolwerk. (...) Knut Vollebaek, de nieuwe voorzitter van de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) die op rondreis is door de regio, riep gisteren het UCK op de gijzelaars vrij te laten, maar noemde de Servische reactie "buiten proportie".

Zoals de weergave van de feiten hierboven, ontleend aan bepaald niet Servië-vriendelijke westerse bronnen, duidelijk aantoonde ging het hier niet om een incidentele UCK-provocatie, maar vormde deze ontvoering onderdeel van een maandenlange strategie van bestandsschendingen, gebiedsbezettingen en terreurdaden. Met als uiteindelijk doel militair ingrijpen van de NAVO te bewerkstelligen.

Begin januari bracht het UCK het dus zo ver dat de Joegoslavische autoriteiten zich gedwongen zagen weer tot opbouw van troepen in Kosovo over te gaan.

En de OVES was er vervolgens als de kippen bij om niet het UCK te blameren voor deze zorgvuldig uitgekende strategie van provocatie, maar om uitsluitend de Joegoslavische autoriteiten te beschuldigen van een "buitenproportionele reactie".

Op 12 januari 1999 meldde Het Parool:

"De Servische president Slobodan Milosevic heeft een ultimatum gesteld voor de vrijlating van acht Joegoslavische soldaten, die sinds vrijdag gevangen worden gehouden door het Albanese Bevrijdingsleger UCK"

(...)

Journalisten zagen zaterdag vijftig Servische tanks en pantserwagens langs de weg van Pristina naar Podujevo, de lopen op het Podujevo-gebergte gericht, een deel ervan onder hooi gecamoufleerd. Gistermiddag namen de tanks Lapastica en Gorna Lapastica onder vuur, bergdorpjes onder controle van het UCK. Volgens Servische bronnen was dit een vergelding voor een Albanese aanval op politiemensen, die bij het naburige dorpje Perane Servische vluchtelingen naar hun huizen terugbrachten."

(...)

De spanning in Kosovo loopt weer op sinds onbekenden dinsdag een handgranaat gooiden naar het Servische café 'Cool' in de hoofdstad Pristina. Boze Serviërs sloopten daarop enkele Albanese café's."

De NRC van 14 januari 1999 doet dan onder de kop "UCK draait het Westen de duimschroeven aan" verslag van een moeizame poging van de OVSE om de acht ontvoerde Joegoslavische militairen vrij te krijgen. Het UCK maakt hier een show en een propagandastunt van. Het laat alle hoge westerse vertegenwoordigers en tientallen journalisten daarvoor komen naar zijn hoofdkwartier. Dat is gevestigd in gebied dat door het UCK, onder schending van het bestand, in bezit is genomen. Het NRC-artikel beschrijft de aankomst van de stoet aldus:

"Ruim een uur te laat komen ze aan bij het hoofdkwartier van het UCK in het dorp Likovac. De UCK-top wil per se internationale vertegenwoordigers en - daar was speciaal om gevraagd - zoveel mogelijk journalisten op deze plek. Het hoofdkwartier is een nieuw gebouw tussen verwoeste en platgebrande huizen. In oktober, na het akkoord tussen de Amerikaanse diplomaat Holbrooke en de Joegoslavische president Milosevic, trokken de Servische politie-eenheden zich terug uit dit gebied, het UCK nam hun stellingen over. Zo'n veertig journalisten staan klaar om het nieuws te verslaan over de Servische militairen die vrijkomen."

En natuurlijk komt er ook hier in dit artikel geen woord van veroordeling aan te pas dat niet alleen deze kidnapping, maar ook het in bezit nemen van het gebied dat de Joegoslavische eenheden onder druk van het Holbrooke-Milosevic akkoord moesten ontruimen evenzovele ontoelaatbare bestandsschendingen vormden.

Op 16 januari 1999 publiceerde de NRC een interview met het hoofd van de OVSE-missie van waarnemers in Kosovo, waarin o.m. de volgende vragen werden gesteld:

"Volgens OVSE-waarnemers gebruikt het UCK deze wapenstilstand om zich beter te organiseren"

'Dat hoor ik ook, het zal wel. En feit is dat deze militairen door een andere eenheid gevangen zijn genomen dan de eenheid waarmee wij onderhandelden, misschien wijst dat op een betere organisatie. Maar wie het UCK leidt? Ik heb er nog steeds geen idee van. Wij weten niet wie wat vertegenwoordigt, er lopen mensen in uniform die geen militairen zijn, ze geven rangen en titels op die ons niks zeggen.'

'Volgens OVSE-waarnemers in uw hoofdkwartier veroorzaken de Albanezen de laatste weken meer problemen dan de Serviërs.'

'Wij hebben met beide partijen zeer serieuze problemen.(...)'"

Twee dingen vallen hierbij op.

In de eerste plaats komt in deze vraagstelling feiten tot uitdrukking waarvan veldwaarnemers van de OVSE al eerder in de publiciteit hadden gerept. Namelijk dat het UCK was dat voortdurend uit was op provocaties en bestandsschendingen en dat deze organisatie zich verder op grote schaal schuldig maakte aan het militair bezetten van gebieden waaruit de Joegoslavische eenheden zich onder westerse druk hadden teruggetrokken.

En op de tweede plaats maakt Walker hier duidelijk dat de OVSE zich niet druk maakt over het feit dat het UCK het bestand misbruikt om zijn posities te versterken.

Daarbij is het natuurlijk een leugen dat de OVSE er nog steeds geen idee van had wie het UCK leidde en wie daarin wat vertegenwoordigde.

Dat blijkt alleen al uit het feit dat men koud enkele weken later feilloos bleek te weten wie men als UCK-vertegenwoordigers naar de zgn. Rambouillet-besprekingen moest halen! Dit antwoord van Walker over de onbekendheid met de UCK-structuur diende klaarblijkelijk een strategisch doel. Want niemand kan immers van je vergen dat je krachtige eisen stelt aan een organisatie die je niet kent en waarvan je niet weet hoe die in elkaar zit en bij wie je met die eisen moet zijn! Met dit antwoord schiep Walker dus ruimte voor de OVSE om verder te gaan met de politiek van niet-optreden tegen het UCK. De OVSE verschafte zich zo een blijvend alibi om het UCK ongestoord zijn gang te kunnen laten gaan.

Inmiddels meldde de NRC op 16 januari 1999 onder de kop "OVSE-waarnemer en tolk gewond - Gevechten laaien weer op in Kosovo":

"PRISTINA, 16 Jan. Het zuiden van de opstandige Joegoslavische provincie Kosovo is gisteren het toneel geweest van felle gevechten tussen Albanese rebellen en Servische eenheden. Elders in Kosovo werden een

ongewapende Britse waarnemer en zijn tolk dor schoten gewond.

De NAVO-opperbevelhebber voor Europa, Clark, warschuwde eerder op de dag dat het staakt-het-vuren mogelijk binnen niet al te lange tijd instort.

(...)

Volgens de Servische politie kwamen bij de zware strijd rond Stimlje in het zuiden van Kosovo zeker vijftien strijders van het Kosovo Bevrijdingsleger (UCK) om het leven. De etnische Albanen zelf spreken over zes doden in de strijd rond het UCK-bolwerk 30 kilometer van Pristina. Drie dorpen bij Stimlje werden met mortieren en andere zware wapens beschoten, berichtte het Albanese Kosovo Informatiecentrum. Er zijn ook meldingen over de inzet van tanks.

(...)

Opperbevelhebber Clark toonde zich zeer bezorgd over het conflict op de Balkan. Clark, op troepenbezoek in het naburige Bosnië, wees op de voorbereidingen die beide partijen treffen om weer te kunnen vechten."

Wie verantwoordelijk waren voor het gewond raken van deze OVSE-funktionarissen vermeldt de NRC niet en werd ook niet officieel door de OVSE bekend gemaakt. Uit andere bronnen is echter duidelijk geworden dat het UCK daaraan schuldig was. Waren het echter de Serviërs geweest, dan zou de beer los zijn geweest. Nu betrof het echter het UCK en achtte men het blijkbaar beter over de oorzaak en schuldvraag te zwijgen !

Dit NRC-artikel vermeldt voorts:

"In Macedonië zullen achttienhonderd NAVO-militairen klaar staan om de OVSE-waarnemers te evacueren als dat nodig is. De Joegoslavische president Milosevic heeft al een paar keer gezegd dat hij zo'n actie zal beschouwen als en buitenlandse interventie die hij niet zal tolereren. "Milosevic zegt zoveel", aldus Walker. "Als hij deze mensen zal beletten hun werk te doen, raakt hij daarmee de hele NAVO. Dat zou dan een zeer serieuze zaak zijn."

Hieruit blijkt dat ten eerste, zonder dat daarover ooit met de Joegoslavische autoriteiten was gesproken en zonder dat dit op welke manier ook deel uitmaakte van het Holbrooke-Milosevic akkoord, de OVSE het recht opeiste om middels de NAVO op Joegoslavisch grondgebied te mogen interveniëren. Terwijl in alle Veiligheidsraads-resoluties en trouwens ook in het Holbrooke-Milosevis akkoord de onschendbaarheid van het Joegoslavisch grondgebied voortdurend was bevestigd.

En ten tweede blijkt hieruit dat de OVSE hier dreigt met de NAVO. Dit bevestigt eens te meer dat OVSE en NAVO hier opereren als een eenheid en als een onverbreekelijk cluster. Dat betekent dat de voortdurende dreiging van de NAVO jegens Joegoslavië met militair ingrijpen evenzeer de OVSE moet worden toegerekend.

Op 18 januari 1999 berichtte Het Parool onder de kop "Serviërs hervatten aanval - Waarnemers Kosovo machteloos":

Washington/Racak - De waarnemingsmissie van de OVSE in Kosovo lijkt na een bloedbad onder Albanese burgers op losse schroeven te staan.(..) Eenheden van de Servische politie hervatten vanochtend hun aanval op het dorp Racak in Zuid-Kosovo. Zij plaatsten pantserwagens op de heuvels rondom het dorp en vuurden met mortieren en machinegeweren.(..) Zaterdag werden in Racak, dertig kilometer ten zuidwesten van de Kosovaarse hoofdstad Pristina, de lijke gevonden van 45 Albanese burgers die door Servische eenheden zijn geëxecuteerd. Sommigen waren voor hun executie gemarteld, zo zei het hoofd van de waarnemersmissie Walker, onder wie een jonge vrouw en een kind. Het merendeel van de slachtoffers was van dichtbij in het hoofd geschoten. Bij sommige slachtoffers waren de ogen uitgestoken."

(...)

De Amerikaanse regering heeft de Joegoslavische president Milosevic bedreigd met bombardementen als het staakt-het-vuren in Kosovo niet wordt nageleefd. De twee hoogste NAVO-generaals vertrokken vandaag naar Belgrado met een waarschuwing dat er nog altijd 700 vliegtuigen klaarstaan om luchtaanvallen uit te voeren op Servische stellingen in Kosovo. De NAVO houdt Milosevic persoonlijk verantwoordelijk voor de recente oorlogsmisdaden in Kosovo. De NAVO-raad eist dat Joegoslavië de extra troepen terugtrekt die het in weerwil van het bestandsakkoord van vorig jaar oktober naar Kosovo heeft gestuurd. Ook moeten de schuldigen van de recente moordpartij worden berecht en moet het Oorlogstribunaal een onderzoek kunnen instellen. Hoofdaanklaagster Louise Arbour probeerde vanochtend om vanuit Macedonië naar Kosovo te komen. Servië heeft haar bij eerdere onderzoekspogingen telkens de toegang geweigerd."

Uit latere publicaties blijkt dat wat er werkelijk in Racak heeft plaatsgevonden op zijn minst omstreden is.

In elk geval moet Walker als hoofd van de OVSE-missie zich zeer wel bewust zijn geweest van de impact die zijn onmiddellijke beschuldiging, nog vóór enig onderzoek had plaatsgevonden, dat het de Serviërs waren geweest die zich hier schuldig hadden gemaakt aan een serie beestachtige moorden, zou hebben en dat de westerse politieke elite dit zo ongeveer zou aangrijpen als een excuus voor oorlog tegen Joegoslavië.

Het feit dat hij niettemin terstond, zonder enig forensisch onderzoek of wat voor onderzoek dan ook af te wachten, tot een dergelijke beschuldiging overging, kan niets anders betekenen dat ook de OVSE-top uit was op een verdere escalatie.

Daarbij dient er rekenschap van te worden gegeven dat in de geschiedenis van de Westerse militaire interventies in Joegoslavië onmiskenbaar sprake is van een patroon. Steds opnieuw was er in een situatie van hoogoplopende spanning sprake van dat één van de conflictpartijen erg graag een NAVO-ingrijpen wilde. Waarbij dan strijk en zet op een beslissend moment een "Servische massamoord" ten tonele werd gevoerd. Waarna het NAVO-geweld dan van start ging.

In Bosnië is dat een aantal malen het geval geweest. En steeds weer bleek het daarop losbarstende NAVO-geweld te leiden tot belangrijke keerpunten in de strijd.

En in geen van de gevallen is de "Servische massamoord" die vervolgens door de NAVO als de spreekwoordelijke druppel werd gehanteerd onomstreden. Al proberen de westerse politieke elite en de westerse media het wel zo voor te stellen.

En ook hier is dan op zo'n cruciaal spanningsmoment weer sprake van zo'n "Servische massamoord". Precies op het moment dat dit het UCK bij zijn streven om een militaire interventie uit te lokken het beste uitkomt, wordt het Racak-drama gepresenteerd.

In dit verband is het nuttig opnieuw te citeren uit het interview dat de NRC op 11 november 1998 publiceerde met Veton Surroi, de hoofdredacteur van de Albanees-Kosovaarse krant Koha Ditore:

"Niet alleen Serviërs, ook Albanezen in Kosovo liegen wat af. Dat geldt ook voor journalisten. Gruweldaden worden stelselmatig overdreven. De wereld reageert immers net als in Bosnië alleen op bloedige beelden, zo denkt men."

'Ik ben me niet van stelselmatig liegen bewust.'

'Journalisten van uw eigen 'Koha Ditore' zaten anders deze zomer hardop te filosoferen over hoe nuttig massamoorden zijn voor de Albanese zaak.'

'De wortel van het probleem is dat de wereld alleen op geweld reageert. In Kosovo volgden we negen jaar de pacifistische lijn. Diplomaten mompelden tegen ons dat het een afschuwelijke situatie was en deden niets. Dan branden de Serviërs eind februari twee dorpjes plat met inwoners en al. De week daarop ligt er een resolutie van de Veiligheidsraad over Kosovo. Kunnen we een andere conclusie trekken dan dat geweld de enige weg is om iets te bereiken? In Kosovo zeggen veel mensen nu tegen elkaar: als we dit bereikt hebben met zoveel geweld, hoeveel zullen we dan bereiken met tienmaal zoveel geweld? Wacht maar tot de lente.'

OVSE, de Amerikaanse regering, de NAVO en de aanklagers bij het Joegoslavië Tribunal blijken terstond als een soepel draaiend raderwerk in beweging te komen. Alsof op dit sein werd gewacht.

Walker uit namens de OVSE de beschuldiging, een paar uur later dreigt Amerika met oorlog en zijn de twee hoogste NAVO-generaals op weg naar Belgrado voor een ultimatum en staat de aanklaagster van het Joegoslavië Tribunaal te trappelen aan de Joegoslavische grens om te worden toegelaten. Waarbij de te verwachten weigering van de Joegoslavische autoriteiten als een verder spanningsverhogend element kan worden gehanteerd.

Toen ruim 200.000 Serviërs met veel geweld uit de Krajina werden gedreven liep de aanklager van het Joegoslavië ribunaal niet zo hard. Die is nog steeds in geen velden of wegen te bekennen als het dit hoofdstuk aangaat!

Op 19 januari 1999 meldde de NRC onder de kop "Aanklager tribunaal geweerd - Milosevic zoekt in Kosovo confrontatie"

dat Joegoslavië in een diplomatiek isolement was geraakt door een internationaal onderzoek te weigeren naar "de moord, vrijdag, op 45 inwoners van het Kosovaarse dorp Racak" en dat het hoofd van de OVSE-waarnemers, Walker, te horen had gekregen dat hij binnen 48 uur Joegoslavië diende te verlaten:

"Joegoslavië reageert met deze stap op een persconferentie van zaterdag, waarbij Walker in onverbloemde taal Servische veiligheidstroepen aanwees als schuldige aan de slachting in Racak. 'Met zijn gedreig, zijn valse en kwaadaardige interpretaties en zijn gebrek aan respect voor de Joegoslavische autoriteiten en wetten heeft de heer Walker zijn mandaat flagrant geschonden', aldus een verklaring van het Joegoslavische ministerie van Buitenlandse Zaken. Waarnemers van de OVSE zeiden vanochtend in het hoofdkwartier in Pristina niet te geloven dat Walker daadwerkelijk het land wordt uitgezet. "Dat staan de Amerikanen niet toe", zei een waarnemer."

Een commentator schreef op 19 januari 1999 in de Volkskrant ondermeer:

"Misschien zijn de lokale Servische commandanten zaterdag uitgeschoten toen zij minstens 45 onschuldige Albanese burgers vermoordden. Misschien stond Milosevic een dermate bloedige ingreep niet voor ogen. Het neemt niet weg dat deze actie de logische uitvoering is van zijn beleid.

(...)

De parallel met Bosnië dringt zich op. Het afgelopen weekeinde heeft de wereld geschokt gereageerd op de beelden van de vermoorde Albanese. En de eerste NAVO-luchtacties in Bosnië, die volgden nadat de wereld onthutst had gereageerd op de beelden van een granaatslag op de markt in Sarajevo. (..)

(...)

Voor Kosovo rest in dit stadium (..) slechts een militaire operatie van de NAVO als enige mogelijkheid om aan de wreedheden een eind te maken."

Deze commentator roert dus onmiddellijk de oorlogstrom en weet bovendien feilloos te melden dat de doden van Racak niet alleen door Servische eenheden vermoorde Albanese burgers waren, maar bovendien ook allemaal onschuldig.

Dit ingevolge het bekende recept: elke dode Albanese in Kosovo is een door de Serviërs vermoorde onschuldige burger. Gesneuvelde UCK-terroristen bestaan niet. Dat tenminste vast staat dat er bij Racak hevig gevochten is tussen Joegoslavische eenheden en het UCK wordt voor het gemak genegeerd. Dat compliceert maar nodeloos, het is nu tijd voor oorlog tegen Joegoslavië !

Op 20 januari 1999 berichtte de NRC:

"James Rubin, de woordvoerder van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, verklaarde gisteren dat het wegzenden van Walker onacceptabel is. "Het is moeilijk in te zien hoe een onafhankelijke verificatiemissie kan

functioneren als de missieleider het land wordt uitgezet omdat hij de waarheid meldt".

En ook hieruit blijkt weer eens de Amerikaanse superioriteit, die het mogelijk maakte om terstond vanuit Washington feilloos te bepalen wat er in Racak precies gebeurd was en dat Walker volkomen gelijk had met zijn oordeel !

Het artikel vervolgt:

"De moord van afgelopen vrijdag op 45 Albanezen in Racak heeft ertoe geleid dat de NAVO weer alle opties voor actie bestudeert. Volgens een diplomaat gaat 'het proces wel duidelijk in de richting' van militair optreden. 'We zouden natuurlijk verkiezen dat de onderhandelingen dorgaan en dat het \albanese bevrijdingsleger UCK zich rustig opstelt' zegt een diplomaat. 'Maar dat is niet de meest realistische optie. Milosevic lijkt alleen argumenten te willen geven die voorstanders van militair ingrijpen in de kaart spelen.'"

Op 21 januari 1999 berichtte de NRC:

"De NAVO heeft gisteren besloten haar militaire aanwezigheid in de buurt van Joegoslavië op te voeren in verband met de crisis in Kosovo. Acht NAVO-schepen worden naar de Adriatische zee gestuurd, waaronder een Nederrlands fregat. Ook zijn extra vliegtuigen naar Italië gestuurd, waaronder acht Nederlandse F-16's."

Op 22 januari 1999 meldde de NRC dat Joegoslavië alker voorlopig niet zou uitwijzen:

"het bevel aan Walker, het hofd van de OVSE-missie in Kosovo, om Joegoslavië te verlaten, is vanochtend voor onbepaalde tijd bevroren."

Terwijl de NRC van die dag onder de kop "Twijfels over Racak" kwam met het volgende bericht:

"Rotterdam, 22 Jan. Is de massamoord op 45 Albanezen van vrijdag in Racak een mediatruc van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK ? Volgens de Franse kranten Le Monde en Figaro hebben de Serviërs van begin af gelijk gehad. De 45 doden zouden UCK-strijders zijn, die vrijdagochtend stierven in een Servische hinderlaag, het UCK zou de lijken 's nachts in een macaber tableau hebben uitgesteld om de NAVO tot actie te bewegen.

Het zou, zo schrijft Le Monde, de Servische woede-uitbarsting tegen William Walker verklaren, het hoofd van de OVSE-missie in Kosovo. Walker zei zaterdag na eren vluchtige insperctie van de gereppel waarin een twintigtal Albanese lijken lagen dat hij niet twijfelde aan de Servische schuld. Der Serviërs verweten Walker daarop dat hij een nieuw Markale creëerde. Bij een mortieraanval op de Markale-markt van Sarajevo in februari 1994 stierven 68 burgers. De VN-vrdesmacht UNPROFOR stelde de Bosnische Serviërs daarna een ultimatum om hun zware wapens terug te

trekken. Volgens de Serviërs hadden de Moslimtroepen echter hun eigen burgers onder vuur genomen om internationale sympathie te wekken.

Le Monde suggereert nu iet dergelijks voor Racak. Servische ordetroepen openden vrijdagochtend de aanval op het dorp, een UCK-bolwerk dat sinds vorig jaar door de inwoners is verlaten. UCK-strijders en een paar overgebleven burgers vluchten bij de beschietingen naar de bosen, waar andere politie-eenheden in een hinderlaag liggen. Veel UCK-strijders uit Racak lopen in de val, anderen blijven vanuit de heuvels schieten. De Serviërs trekken zich laat in de middag terug. 's Nachts leggen andere UCK'ers de lijken op een hoop in de greppel en mutileren ze. Zaterdagochtend rijdt het mediacircus Racak binnen en verkeert een militaire nederlaag in een politieke zege.

Tegenover deze Frans-Servische versie staat de Albanese versie. Volgens dit verhaal trekken Servische ordetroepen na zware beschietingen vrijdagmiddag rond 16.30 uur Racak binnen. Politietroepen en para-militairen voieren een razzia uit. Ongewapende mannen worden uit hun huizen gehaald, naar de heuvels gemarcheerd, gefolterd en geëxecuteerd. Daarna vertrekken de Serviërs weer.

Volgens Le Monde was Racak al sinds vorig jaar verlaten. De krant baseert zich daarbij op de getuigenis van een cameraploeg van Associated Press, die vrijdagochtend rond 10.00 in een Servische pantserwagen door Racak rijdt. Zij zeggen dat het dorp er dan vrijwel verlaten bijligt. Hoe kan de politie later die middag dan een razzia houden? Ook beroept Le Monde zich op het feit dat de Servische ordetroepen vrijdag in een persbericht een militaire overwinning in Racak melden. Dat zouden ze niet hebben gedaan als ze een massamoord op onschuldigen hadden gepleegd, redeneert Le Monde. OVSE-warnemers die vrijdagavond Racak bezoeken, kunnen niet vaststellen wat er gebeurd is. Vier gewonden die ze naar het naburige dorpje Stimlje brengen, vertellen niet over de razzia en de massamoord, aldus Le Monde."

Op 22 januari 1999 geeft De Volkskrant een scenario van de NAVO-bombardementen, zoals die volgens de plannen zouden verlopen, als het zover komt:

"De aanvallen zullen waarschijnlijk beginnen met het afvuren van kruisraketten vanaf schepen in de Adriatische Zee. Die zijn gericht op de Servische luchtverdediging en militaire vliegvelden.

Daarna begint de tweede fase van de luchtcampagne, die uitgevoerd zal worden met ruim vierhonderd vliegtuigen vanaf bases in Italië. De eerste golf aanvallen zal gericht zijn op militaire installaties. Vervolgens komen strategische doelen aan de beurt, zoals bruggen en viaducten. Daarna kunnen ook vitale industrieën getroffen worden. Mocht het nodig zijn, dan zijn ten slotte ook nog aanvallen op civiele doelen zoals electriciteitscentrales ingecalculerd."

Hieruit blijkt dat de agressie-plannen van de NAVO in elk geval in januari 1999 al lang en breed rond waren ! Het wachten was alleen nog op een moment voor uitvoering.

Op 23 januari 1999 berichtte Het Parool:

"De UCK-vertegenwoordiger in Londen zei dat (..) de massamoord in Racak aantoonde dat de kwestie-Kosovo een zaak is die alleen met militaire middelen kan worden opgelost.

Etnische Albanezen hebben gisteren in Kosovo vijf Servische burgers ontvoerd. De ontvoering vond plaats in het dorp Nevoljane, 25 kilometer ten noordwesten van de provinciehoofdstad Pristina. Vier van de ontvoerde mannen werden 's morgens vroeg uit hun huizen gehaald, de vijfde, een nachtwaker bij een electriciteitscentrale, werd van zijn werk meegenomen.

De organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) stelde nogmaals de Serviërs verantwoordelijk voor de massamoord in Racak. De executie van 45 Albanezen in het Kosovaarse plaatsje blijkt een wraakactie voor de dood van vier kameraden. Dit staat in een OVSE-rapport dat gisteren uitlekte.

De internationale waarnemers, die voor en na de slachting aanwezig waren in Racak, concluderen dat "de waargenomen feiten bewijzen dat het Joegoslavische leger en de politie ongewapende etnische Albanezen hebben opgesloten, verminkt en vermoord".

Sommige media, zoals in Frankrijk, uitten de afgelopen dagen twijfel over de snelle interpretatie van het bloedbad door het hoofd van de missie, William Walker. Hij wees de beschuldigende vinger onmiddellijk woedend in de richting van Joegoslavische troepen, waarop Belgrado hem wilde uitwijzen."

De OVSE blijft dus onverkort vasthouden aan het officiële oordeel dat de organisatie al onmiddellijk had klaarliggen.

Hetgeen meer zegt over de politieke keuzen van deze "onafhankelijke" organisatie, dan over haar drang tot waarheidsvinding.

De OVSE-waarnemers die diezelfde vrijdagavond een bezoek brachten aan Racak en van daaruit vier gewonden naar het naburige Stimlje overbrachten, die geen van allen reppen van een massamoord - noch die betrokken waarnemers, noch die gewonden -, waarvan Le Monde getuigde, zijn blijkbaar de mond gesnoerd en hun verklaringen zijn eenvoudig onder de de tafel gemoffeld.

Curieus ook is dat de OVSE zo pertinent zeker weet dat "de slachtoffers" ongewapend waren. Vast staat immers - dat wordt door niemand betwist - dat er in en rond Racak urenlang hevig is gevochten.

Op 27 januari schreef de Volkskrant:

"De NAVO is klaar met de militaire planning voor mogelijke actie in Kosovo. Dat verklaarde gisteravond de voorzitter van het militair comité van het bondgenootschap, generaal Klaus Naumann, in een interview

voor de Duitse televisie. Naumann eiste een eind aan de gewelddadigheden in Kosovo en terugtrekking van Servische troepen. "Beide partijen moet duidelijk worden gemaakt dat ze de limiet hebben bereikt", zei Nauman. "Zo niet, dan zal de militaire optie worden gebruikt".

Ook hier zien we weer de suggestie van pariteit van eisen aan beide partijen. Onzin natuurlijk, alleen van de Serviërs wordt terugtrekking van troepen geëist. Zo'n eis wordt allerm minst ook aan het UCK gesteld met betrekking tot de grote gebieden die de terroristen onder dekking van het bestand en de Servische terugtrekking gewapenderhand in bezit hebben genomen.

Van eenzelfde paritaire potsierlijkheid is dat het beide partijen duidelijk moet zijn dat het nu maar een afgelopen moet zijn met het geweld, omdat ze anders allebei met "de militaire optie" te maken zullen krijgen. Alsof niet die 'optie' dan alleen tegen de Serviërs gericht zou zijn en de het UCK er nujuist op uit is dat deze 'optie' zo snel mogelijk werkelijkheid wordt !

Op 28 januari 1999 kwam secretaris-generaal Solana op zijn beurt met zo'n waarschuwing die zogenaamd aan beide partijen was gericht, maar in feite natuurlijk alleen voor de Servische autoriteiten dreiging inhield. Op die dag meldde de Volkskrant:

"BRUSSEL, 28 jan. De secretaris-generaal van de NAVO, Javier Solana, zal vanmiddag een waarschuwing doen uitgaan aan de strijdende partijen in Kosovo. Dat verwachten vanochtend bronnen bij de NAVO. Het zou gaan om een waarschuwing met dreiging met geweld, maar zonder expliciet ultimatum. "We willen maximale druk uitoefenen op beide partijen", aldus een bron bij het bondgenootschap."

Op 29 januari 1999 berichtte de NRC onder de kop "Sommatie aan partijen Kosovo":

"De Contactgroep voor ex-Joegoslavië eist dat de strijdende partijen op 6 februari in het Franse Rambouillet, bij Parijs, onderhandelingen beginnen over een politieke regeling. Dat opverleg moet binnen een week tot een akkoord leiden.

(...)

Het plan, dat voornamelijk uit Amerikaanse koker afkomstig zou zijn, "komt beide partijen zoveel mogelijk tegemoet", zeggen diplomaten. Milosevic hoeft Kosovo niet af te staan en de rebellen krijgen een grotere autonomie, die volgens de contactgroep "substantieel" zal zijn."

Deze dagen worden gekenmerkt door volop wapengekletter en speculaties over NAVO-agressie.

Op 1 februari 1999 bericht de NRC:

"BRUSSEL, 1 Febr. De NAVO-lidstaten hebben zaterdag secretaris-generaal Solana gemachtigd te beslissen over

luchtaanvallen op Joegoslavië, als Belgrado onvoldoende tegemoet komt aan de eisen voor vredesonderhandelingen over Kosovo. De Joegoslavische regering en het Kosovo Bevrijdingsleger hebben nog niet laten weten of ze aan dat vredesoverleg deelnemen."

Uiteindelijk wordt hier alle verhullende rethoriek over dreiging van luchtaanvallen aan het adres van beide partijen overboord gezet: het is nu openlijk uitsluitend de Joegoslavische regering waartegen het dreigement van NAVO-bombardementen wordt gericht.

Op 2 februari 1999 meldt de NRC onder de kop: Belgrado wendt zich om hulp tot V-raad - 'Weerhoud NAVO van geweld':

"BELGRADO, 2 Febr. De Joegoslavische regering heeft de Veiligheidsraad van de VN gevraagd om de NAVO te weerhouden van geweld tegen Joegoslavië in de Kosovo-crisis. (...) In een verklaring stelde de regering in Belgrado gisteren dat de NAVO met "har openlijke dreigementen" aan het adres van Joegoslavië "de belangrijkste principes van de internationale relaties, de internationale vrede en veiligheid en de grondvesten van de internationale wettelijke orde" op het spel zet. "Daarom heeft het federale kabinet besloten om te vragen om een zitting van de Veiligheidsraad, die afdoende maatregelen moet nemen om gewapende agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië te voorkomen", aldus de verklaring."

Uiteindelijk liet de Joegoslavische regering zich de Rambouillet-besprekingen opdringen. Ook het UCK vervoegde zich bij Parijs. Op 6 februari 1999 begonnen de gesprekken.

Eveneens op 6 februari 1999 publiceerde de NRC een foto van een Servische rouwstoet, met als onderschrift:

"Gozadevac - De begrafenisstoet voor een 18-jarige Servische politiemann, gisteren in Gorzadevac in Kosovo. Hij werd woensdag in een hinderlaag doodgeschoten door leden van het Kosovo bevrijdingsleger (UCK), dat streeft naar onafhankelijkheid van de provincie. (Foto AP)"

Op 8 februari 1999 meldde de NRC:

"In het Franse Rambouillet zijn dit weekeinde de onderhandelingen begonnen over een vredesregeling voor Kosovo. De Servische en Albanese delegatie veroordeelden gisteren gezamenlijk de bomaanslag van zaterdagavond in de Kosovaarse hoofdstad Pristina.

(...)

In een opmerkelijke, eerste gezamenlijke verklaring veroordeelden de Servische en Albanese delegatie gisteren een bomaanslag van zaterdagavond in Pristina, die plaats had vlak na de openingsceremonie in Rambouillet. Bij de aanslag kwamen drie mensen om het leven, onder wie een jongen van tien."

Terwijl ook de Albanese delegatie zich volstrekt afwijzend bleef opstellen in Rambouillet, omdat de daar door het Westen voorgelegde dictaten niet voorzagen in onafhankelijkheid op korte termijn voor Kosovo, werd de Servische afwijzende opstelling beantwoord met dreigementen.

Op 10 februari 1999 meldde de NRC onder de kop "VS dreigen Belgrado met acties van NAVO":

"WASHINGTON, 10 Febr. De Verenigde Staten hebben Joegoslavië gewaarschuwd dat de weigering een vredesmacht in Kosovo te accepteren, zal leiden tot bombardementen door de NAVO. De waarschuwing werd gisteren geuit door de woordvoerder van het ministerie van Buitenlandse Zaken, James Rubin. De Servische weigering een internationale troepenmacht te accepteren komt volgens Rubin neer op "een grote, grote fout". Als de Albanen in het Kosovo-overleg met de Serviërs een regeling accepteren en de Serviërs die afwijzen, "zullen de Serviërs in aanmerking komen voor luchtaanvallen", zo zei Rubin."

Op 12 februari 1999 meldde de NRC onder de kop "Serviërs tekenen basisprincipes 'Rambouillet':

"De Joegoslavische delegatie heeft donderdag - eenzijdig - de tien basisprincipes, die dienen als uitgangspunt voor de vredesonderhandelingen over Kosovo, ondertekend. De Serviërs dringen er bij de Kosovo-Albanen op aan om ook te tekenen. De Britse minister van Buitenlandse Zaken Robin Cook is verbolgen en beschouwt dit als een poging om de onderrhandelingen in Rambouillet te vetragen. Volgens Cook is de komst van de Kosovo-Albanen naar Rambouillet tevens een impliciete erkenning van van de tien van tevoren geformuleerde uitgangspunten. De Albanen hoeven dus niet formeel te ondertekenen. "We zijn nog niet toegekomen aan onderhandelingen, omdat de Joegoslavische delegatie blijft aandringen op ondertekening", zegt Cook. De Kosovo-Albanen vrezen dat het einddoel van onafhankelijkheid in het geding komt als de uitgangspunten formeel worden onderschreven. Eén van de uitgangspunten garandeert namelijk de territoriale integriteit van Joegoslavië (Servië en Montenegro). Cook en zijn Franse ambtgenoot hadden gisteren in Rambouillet een ontmoeting met de Servische president Milan Milutinovic. Na afloop zei Cook: "Ik heb president Milutinovic duidelijk te kennen gegeven dat we deze kwestie achter ons moeten laten en moeten beginnen met de echte onderhandelingen."

Dit bericht lezende zal het toch tenminste enige wenkbrauwen doen fronsen en de vraag doen opkomen: wat gebeurt hier nu eigenlijk ? Wel, wat er plaatsvond is het volgende. Zoals de Volkskrant van 19 februari 1999 berichtte:

"Het is uiteindelijk de bedoeling dat zij (de partijen) hun handtekening zetten onder de tien door de Contactgroep opgestelde basisvoorwaarden over verregaande autonomie voor Kosovo. 'Die punten zijn voor 80 tot 90 procent ononderhandelbaar', had de Amerikaanse bemiddelaar Hill van tevoren al laten weten."

Wat er dus plaatsgevonden had, was dat de Joegoslavische autoriteiten instemden met de manier waarop in het Rambouillet-diktaat vergaande autonomie voor Kosovo in het vooruitzicht werd gesteld. Men zou toch zeggen dat dit een belangrijk gegeven vormde waarover het Westen toch verheugd zou moeten zijn. Het tegendeel was het geval. Het ging de Westerse machten in Rambouillet niet primair om het bewerkstelligen van een regeling omtrent autonomie voor Kosovo, maar voor hen vormde het kernpunt van Rambouillet het afdwingen van een NAVO-bezetting van Kosovo. De rest was daaraan alleen maar ondergeschikt. Toen dan ook de Servische delegatie de "ononderhandelbare" tien basisprincipes voor autonomie voor Kosovo ondertekende en vervolgens, uiteraard volkomen terecht, eiste dat de Albanese zijde dat ook zou doen, dreigde de daaruit voortvloeiende impasse de aandacht af te leiden van dit voor de Westerse machten belangrijkste punt, het regelen van de bezetting van Kosovo. Vandaar dat Cook onmiddellijk stampeï begon te maken, ging roepen dat die Servische instemming met de autonomie-dictaten van Rambouillet allemaal niets voorstelde, dat alleen al het feit dat de Albanese naar Rambouillet waren gekomen, betekende dat ook zij instemden met het autonomie-diktaat en dat men zó niet toekwam aan "de echte onderhandelingen". Die "echte onderhandelingen" waren dan het dictaat voor de NAVO-bezetting van Kosovo.

Natuurlijk was die zogenaamde "instemming" van de Albanese delegatie met de tien basisprincipes voor autonomie, die volgens Cook afgeleid zou moeten worden uit louter al hun komst naar Rambouillet niet meer dan een brutaal en schaamteloos verzinsel. Dat bleek meteen al de volgende dagen, toen de Albanese die tien basisprincipes in alle openheid bleven afwijzen.

Hetzelfde Volkskrant-artikel van 19 februari 1999 dat hierboven al geciteerd werd, schreef dienaangaande in vervolg op dit citaat:

"De Albanese weigeren echter te tekenen, zolang niet is voldaan aan twee belangrijke eisen. Zij willen over drie jaar een referendum over onafhankelijkheid van Kosovo. Daarnaast weigert het bevrijdingsleger UCK zijn wapens in te leveren, ook bij de komst van een 30 duizend man sterke NAVO-vredesmacht."

Niettemin werd de schuld van de impasse voornamelijk bij de Joegoslavische delegatie gelegd, die weigerde om over "de grote kwesties" te praten. Wat dat waren werd in de Volkskrant van 15 februari 1999 aangeduid door de Amerikaanse minister Albright, een vrouw met de moraliteit van een neutronenbom: daar waar zij verschijnt wordt alle waarheid gedood en blijft alleen de leugen recht overeind:

"Ze wond er geen doekjes om dat de oorzaak van de 'vertraging bij de Serviërs ligt'. Albright hamerde op de noodzaak van NAVO-grondtroepen om een akkoord te garanderen. 'Een overeenkomst zonder vredesmacht is geen

overeenkomst.' Maar de Servische president Milutinovic, ook al in Parijs dit weekeinde, sprak zijn weigering NAVO-troepen op Servisch grondgebied toe te laten nog eens 'zeer resoluut' uit."

Uiteindelijk slaagde de NAVO er niet om zijn dictaten in Rambouillet binnen de voraf gestelde dwangtermijn te doen slikken en werd de bijeenkomst verlengd.

Punt bleef echter dat die verdomde Albanezen hardnekkig bleven vasthouden aan hun weigering met iets anders genoeg te nemen dan met onafhankelijkheid binnen afzienbare termijn en dat die verdomde UCK-ers bovendien weigerden onder een NAVO-bezetting van Kosovo hun wapens af te staan. Daarom kon het Westen steeds maar niet met goed fatsoen tot bombardementen op Joegoslavië over gaan, terwijl de NAVO nu toch echt stond te popelen.

In de NRC van 17 februari 1999 gaf de Amerikaanse minister Albright daar uitdrukking aan:

"Albright herhaalde gisteren nog eens dat de Serviërs, mochten zij niet inbinden en mocht de conferentie van Rambouillet mislukken, niet aan de consequenties zullen ontkomen. "Als het de Serviërs zijn die verantwoordelijk zullen zijn voor de mislukking van de onderhandelingen, zullen er NAVO-bombardementen komen".

Eerder in dit artikel was al een soortgelijk dreigement gesignaleerd, ditmaal van de Amerikaanse onderhandelaar Hill, die een plotseling bezoek aan president Milosevic in Belgrado had gebracht:

"De boodschap die Hill voor de Joegoslavische leider meebracht was duidelijk: als zijn delegatie niet uiterlijk zaterdag instemt met de legering van een NAVO-vredesmacht, die in Kosovo moet toezien op de naleving van een in Rambouillet te bereiken akkoord, zal de NAVO overgaan tot luchtaanvallen op doelen in Joegoslavië."

Aan het hoofd van de "objectieve en onafhankelijke" OVSE-waarnemersmissie in Kosovo, Walker, was inmiddels de taak toebedeeld om het UCK in Kosovo tot een inschikkelijk standpunt te masseren. Anders dan enkele weken eerder, toen het ging om op te treden tegen daden van UCK-terreur die inbreuk maakten op het Holbrooke-Milosevic bestand en toen hij voorwendde niet te weten waar hij dan wel dat UCK zou moeten zoeken, wist hij nu plotseling die UCK-leiding in Kosovo wel spontaan te vinden.

Hetzelfde artikel in de NRC dat hierboven al wordt geciteerd, maakte echter duidelijk dat dat er niet inzit. Zodat het op deze manier bijna onmogelijk werd om eenzijdig de Serviërs de schuld voor het mislukken van Rambouillet in de schoenen te schuiven:

"De Amerikaanse diplomaat William Walker, hoofd van de waarnemersmissie in Kosovo, is er gisteren niet in geslaagd het Kosovo Bevrijdingsleger UCK ertoe te brengen de wapens in te leveren, ook niet aan NAVO-troepen (...). Het UCK, zo kreeg Walker te horen, zal als strijdmacht

blijven bestaan tot de dag waarop Kosovo onafhankelijk wordt."

Inmiddels voerden de NAVO en de westerse politici de spanning torenhoog op. Onder de koppen: "NAVO bereidt aanvalsacties voor - Maximale druk op regering Belgrado en "Meer dan driehonderd toestellen NAVO paraat" werd in de NRC van 19 februari 1999 een oorlogsscenario geschetst, als de Joegoslavische autoriteiten niet accoord zouden gaan met de "vredesregeling" van Rambouillet vóór het aflopen van het ultimatum de daarop volgende dag om 12 uur. Steeds weer werd de boodschap afgegeven dat de NAVO klaar was voor bombardementen op Servië.

Uiteindelijk bleek het ultimatum een losse flodder. Er volgde een officiële bekendmaking dat beide partijen "een akkoord" - dat wil dus zeggen: het voorgelegde dictaat - blokkeerden. Morele neutronenbom Albright had eerst nog met een leugen geprobeerd de weg alsnog vrij te maken voor bombardementen op Joegoslavië met een leugen, zo meldde de NRC van 22 februari 1999:

"Zaterdagavond meldde de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Madeleine Albright, die zich voortdurend persoonlijk met het overleg bezighield, dat de Serviërs nog dwarslagen, maar dat de Albanese in principe met het accoord hadden ingestemd. "Ik hoop dat Milosevic wakker wordt en de koffie ruikt", zei Albright. "Het zou een ernstige fout zijn als hij onze bedoelingen verkeerd inschat. Zolang de Serviërs het hele akkoord niet aanvaarden, gaan de voorbereidingen van militaire acties van de NAVO door". Gisteren moest ze echter erkennen dat de Albanese zich ook tegen het akkoord blijven verzetten zolang het geen garantie bevat van een referendum. Bovendien verzetten de Albanese zich tegen de bepaling dat het UCK zijn wapens moet inleveren als er een akkoord komt. Albright gaf de Albanese delegatie tot gisteravond de tijd om van gedachten te veranderen. Dat ultimatum liep echter af zonder dat de Albanese inbonden. De Albanese delegatie gaf er zelfs blijk van ondanks de onderlinge verdeeldheid unaniem van mening te zijn dat een akkoord zonder garanties voor een referendum moet worden afgewezen."

Dat zgn. ultimatum, waarvan de NRC rept, hield in dat door Albright jegens de Albanese verklaard werd dat het haar onmogelijk werd gemaakt om zich nog langer voor NAVO-bombardementen op Joegoslavië in te zetten, als de Albanese niet vóór de aangegeven tijd over de streep zouden komen.

Op 23 februari 1999 werden in de NRC "de charmes" van minister Albright geroemd:

"In Rambouillet eindigt vandaag het overleg over Kosovo. Dan blijkt of minister Albright, de regisseur, met haar inzet, charme en dreigementen succes heeft geboekt.

(..)

Met een stoere Stetson op haar hoofd arriveerde ze zaterdag, enkele uren voor het verstrijken van het eerste ultimatum, bij de Kosovo-conferentie in Rambouillet. Het was alsof ze met die hoed wilde zeggen: hier komt Amerika, hier komt de sheriff."

Dat zal me een charme hebben gegeven ! Waarschijnlijk zijn beide partijen in Rambouillet bezwaken onder de overdosende charme van Albright.

Want uiteindelijk ging Rambouillet-I uit als een nachtkaars. Tot het laatst toe heeft ze hijgend achter de Albanese delegatie aangelopen, in een poging alsnog tot bombarderen te kunnen komen. Onder de kop "Pessimisme vlak voor eind van Rambouillet" meldde de NRC van 23 februari 1999:

"Vanaochtend zat het overleg nog vast op twee geschilpunten: de weigering van de Serviërs om een NAVO-troepenmacht te aanvaarden en die van de Albanese om af te zien van een referendum over de onafhankelijkheid. Als beide partijen het vredesplan afwijzen, komen er geen luchtaanvallen op Servië. Als alleen de Serviërs het afwijzen, komen die luchtacties er wel. De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Madeleine Albright, die sinds zaterdag de regie voert in Rambouillet, heeft tot gisteravond haar pogingen om een doorbraak te forceren geconcentreerd op de Kosovo-Albanese delegatie. Volgens haar woordvoerder, James Rubin, deed ze dat in het besef dat de situatie "fundamenteel verandert" als de Albanese en akkoord zouden accepteren: "Dan zouden we in staat zijn ons te concentreren op de Serviërs, met het zeer reële vooruitzicht op militaire acties van de NAVO". De Albanese bleven echter vasthouden aan de eis, dat na de interimperiode van drie jaar een referendum over de onafhankelijkheid moet worden gehouden en weigeren bovendien te beloven dat het Kosovo Bevrijdingsleger UCK zijn wapens inlevert als het tot een akkoord komt."

En Het Parool van 23 februari 1999 meldde:

"RAMBOUILLET - Moegestreden kwam Madeleine Albright zondagavond het kasteel van Rambouillet uit en verzuchtte: "We hebben nooit gezegd dat we de Serviërs gingen bombarderen als de Albanese ook 'nee' tegen het vredesplan zouden zeggen." Twee dagen had de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken op hen ingesproken, maar zonder succes. De Albanese weigerde de aangeboden kluit (...)."

Een dergelijke stomme regiefout op de weg naar NAVO-bezetting van Kosovo moest natuurlijk ongedaan gemaakt kunnen worden ! Een maand later kwam daarvoor de gelegenheid.

Op 24 februari 1999 wordt in de Volkskrant een live-verslag gegeven van de gevechten rond het dorp Bukos:

"De Serviërs zijn maandagavond met een grote troepenmacht - pantserwagens, tanks, mortieren en een zwaarbewapend detachement van de speciale politie - Bukos

binnengetrokken, en waren tot dinsdagmiddag continu in gevecht met het UCK gewikkeld."

Ook hier was sprake van een Joegoslavisch antwoord op een terreur-aanslag van het UCK:

"Aanleiding voor de Servische aanval was de dood van Mirko Milosevic (19). Mirko is door UCK-soldaten gevangen en doodgeschoten. Mirko's broer ligt levensgevaarlijk gewond in het ziekenhuis van Pristina. Voor het huis van Milutin Milosevic is de sneeuw rood van het bloed van de belude zoons. Mirko's lijk ligt nog in het huis. Milutin durft hem niet te begraven zolang sluipschutters van het UCK in de buurt zijn.

(...)

De officier organiseert (...) een kleine persconferentie van Milutin, de vader, die alle aandacht langs zich heen laat gaan. "Wie moet nu mijn huis bewonen?" huilt hij zacht. Mirko is dood en Miljan bijna. Dan heeft hij alleen nog Fatima, zijn dochter. Zijn vrouw loopt verdwaasd over het erf. "Amerika! Amerika!" schreeuwt ze, en wil de journalisten - buitenlanders, NAVO, Amerika - te lijf. Buren houden haar tegen.

(...)

Bukos is een "provocatie". Een schending van het in oktober uitgeroepen staakt-het-vuren, dat dinsdag in Rambouillet door de Britse minister Cook opnieuw is bevestigd."

Op 24 februari 1999 schreef de NRC in een hoofdredactioneel commentaar:

"De Kosovaren hebben in Rambouillet een kans laten liggen. De NAVO toonde zich bereid voor hen in het krijt te streken als zij de claim van onvoorwaardelijke onafhankelijkheid, althans voor de duur van een overgangperiode, op ijs wilden leggen. Verregeande autonomie, gegarandeerd door een internationale vredesmacht, zou hun deel zijn geweest. Als de Serviërs daarin niet meegingen, zouden luchtaanvallen worden uitgevoerd op de militaire infrastructuur van rest-Joegoslavië. Maar de harde kern van de Kosovaarse delegatie was tot gisteren niet overtuigd. Autonomie was onvoldoende en van het verlangde inleveren van de wapens wilde men helemaal niet horen."

En in verslag van dezelfde moordpartij van UCK-terroristen in Bukos als vermeld in de Volkskrant, schrijft de NRC van 24 februari voorts:

"Gisterochtend, vertelt Milosevic, werden zijn jongste zoon Milan en een buurjongen gevangen genomen door UCK-strijders toen ze op weg waren naar hun werk. 's Avonds kwamen UCK-soldaten met hun gevangenen bij het huis van Milosevic. "Roep je familie", zeiden ze tegen Milan. Milutin zag zijn zoon in de tuin staan, geboeid. "Ik wilde hem helpen, ik rende naar hem toe." De UCK-soldaten begonnen te schieten. Ze raketten zijn oudste zoon, Mirko (33), in zijn hoofd. Hij was meteen dood. De twee geboeide

Servische jongens probeerden te vluchten. Ook zij werden geraakt, volgens Milosevic, ze liggen nu zwaargewond in het ziekenhuis in Pristina. "Wij zijn hier", zegt de Servische politie-chef, "om de Serviërs in dit dorp te beschermen tegen de terroristen. Ze hebben zelf geen wapens. Deze familie had ook niks. Alleen maar een geweer."

(...)
OVSE-medewerkers in Pristina vinden dat het UCK de afgelopen dagen de Servische militairen en politie-eenheden "provoceert". UCK-soldaten vallen militaire konvoien aan, politie-voertuigen worden in hinderlagen gelokt en beschoten. "De Serviërs houden zich nog in", vindt de Nederlandse waarnemer Lex van Voorst, hoofd van de afdeling 'Operations'. Volgens hem proberen de UCK-soldaten tegenaanvallen van de Serviërs uit te lokken "om de NAVO zover te krijgen dat ze toch luchtaanvallen uitvoert op Servische doelen."

Van Voorst vertelt dat OVSE-waarnemers zaterdag een groepje UCK-soldaten zagen langs een weg in het zuiden van Kosovo. De waarnemers vroegen wat ze daar deden. De soldaten wachtten op een Servische patrouille, die gingen ze aanvallen. Van Voorst: "We zeiden: zou je dat nou wel doen? Maar ze hadden hun orders, zeiden ze." De waarnemers waarschuwden de Servische politie. Die besloot deze zaterdag dan maar niet te patrouilleren langs die weg", zegt Van Voorst. "Daarna hebben die UCK-soldaten toch nog een legervoertuig gevonden om op te schieten. Ze wilden hoe dan ook aanvallen."

En in diezelfde editie van de NRC ook de volgende "grap", die inmiddels gedeels werkelijkheid is geworden:

"Op het hoofdkwartier van het Kosovo Bevrijdingsleger UCK zeiden commandanten en soldaten deze week dat het misschien nog niet zo'n gek idee is dat het UCK zich omvormt tot een lokale politiemacht. Tien procent in in die nieuwe politiemacht zou dan Servisch moeten zijn, negentig procent Albanees, in overeenstemming met de ethnische verdeling van de bevolking van Kosovo. Dat zal wel goed gaan, zeiden de soldaten, één Servische politiemann op negen Albanezen: "als ze ons maar iedere dag een nieuwe Serviër geven."

Vernomen is dat ze op de redactie van de NRC smakelijk hebben gelachen om deze grap, opgetekend door Petra de Koning.

Op 26 februari 1999 meldde de NRC onder de kop "Straf na offensief - VS en NAVO waarschuwen Belgrado":

"WASHINGTON, PRISTINA, 26 Febr. De VS en de NAVO hebben gisteren de Joegoslavische regering gewaarschuwd dat elk offensief tegen het Kosovo Bevrijdingsleger UCK in Kosovo zal leiden tot harde militaire strafacties."

Met andere woorden: voor het eerst wordt hiermee in alle openheid aan de terroristen van het UCK een vrijbrief gegeven om onbepaald door te gaan met terreur en provocaties. Proberen

de Joegoslavische autoriteiten daartegen op te treden, dan volgen bombardementen op Joegoslavië, zo luidt de boodschap. Daarmee treedt de NAVO in alle schaamteloosheid op als handlangers van de terroristen en betoont zich ook zelf zo een terroristische organisatie. Het NRC-artikel vervolgt:

"De Amerikaanse regering waarschuwde gisteren het bewind in Belgrado dat elk offensief in Kosovo wordt gevolgd door "een krachtige militaire actie van de NAVO". Onderminister van Defensie Walter Slocumbe zei dat "als Belgrado zo stom is om het UCK aan te vallen in een poging de rebellie te verslaan voordat er een akkoord komt, Belgrado zal worden geconfronteerd met een krachtige militaire actie van de NAVO." In het Spaanse Valencia waarschuwde de NAVO-chef Solana Belgrado tegen een offensief in Kosovo. Zo'n offensief, zo zei Solana, zou "de vrede vernietigen".

De moraal van het Westen is dus dat alle soorten terreurcampagnes, elk offensief en iedere gebiedsbezetting in Kosovo in weerwil van het Holbrooke-Milosevic akkoord, op een stilzwijgende, maar warme sympathie van de NAVO kan rekenen. Mits het maar gaat om optreden van het UCK natuurlijk!

Iedere reactie daarop van Joegoslavische eenheden, iedere poging om iets van de onder de dekmantel van het akkoord door het UCK illegaal bezette gebieden militair terug te winnen, iedere poging om Servische inwoners in multi-culturele dorpen bescherming te bieden, elk reactief optreden tegen UCK-provocaties die louter bedoeld zijn om terreur te zaaien of het vooropgezette doel hebben om een reactie uit te lokken van van het Joegoslavische leger zijn echter volkomen taboe en leiden tot vernietigende bombardementen op Joegoslavië, zo luidt de boodschap.

Een dergelijke dubbele standaard, die niets verhuuld laat van de werkelijke agressieve bedoelingen van het Westen, is vanzelfsprekend voor de Joegoslavische autoriteiten onaanvaardbaar!

Het NRC-artikel vermeldt dan ook voorts:

"De NAVO maakt zich grote zorgen over de snelle tropenopbouw in Kosovo, waar al twee keer zoveel Joegoslavische militairen aanwezig zijn dan onder de vorig jaar gesloten akkoorden tussen de Joegoslavische leider Milosevic en de Amerikaanse gezant Holbrooke mogen zijn."

Na maanden van illegale gebiedsbezettingen in Kosovo, terreuraanslagen en reeksen van provocaties, waar noch de OVSE, noch de NAVO, noch welke westerse politieke vertegenwoordiger dan ook ooit enige veroordeling over heeft uitgesproken, heeft het UCK de Joegoslavische autoriteiten eindelijk zo ver dat zij dit onmogelijk verder over hun kant kunnen laten gaan en dat een reactie van die zijde op een lange periode van ongestoorde bestandsschendingen van het UCK niet langer kon uitblijven.

Joegoslavië ziet zich thans gedwongen tropenversterkingen Kosovo binnen te halen.

Om het UCK, dat zich van het bestand nimmer wat heeft aangetrokken doch dit daarentegen uitvoerig heeft benut om zijn positie te versterken, een halt toe te roepen.

Tegelijkertijd is het UCK erin geslaagd zijn optreden zodanig te coördineren en af te stemmen met de NAVO dat thans is verzekerd dat elke door de Joegoslavische autoriteiten beantwoorde UCK-provocatie nu onvoorwaardelijk door de NAVO aangegrepen zal worden voor grootschalige bombardementen op Joegoslavië. Met als doel NAVO-bezetting van Kosovo af te dwingen.

Over deze Joegoslavische versterkingen in Kosovo meldt dit NRC-artikel van vrijdag 26 februari 1999 voorts nog:

"Gisteren meldde het Pentagon dat even over de grens tussen Kosovo en Servië nog eens 4.500 Joegoslavische soldaten, met zestig tanks, zestig pantserwagens en zestig stuks artillerie is samengetrokken. In Kosovo zelf is de situatie volgens de OVSE "buitengewoon, buitengewoon gespannen" door omvangrijke Servische troepenbewegingen en plotselinge 'manoeuvres' en het gevaar van botsingen met UCK-eenheden."

En over troepenbewegingen in het noorden van Kosovo:

"Een uur later rijden veertig militaire voertuigen door Vucitrn. Tanks, pantserwagens, mortiereenheden, trucks vol soldaten. Op weg naar dorpen in de buurt, waar sinds het weekend hevig wordt gevochten tussen het Kosovo Bevrijdingsleger UCK en Servische politie-eenheden.

(...)

De OVSE-waarnemers horen dat Servische families de dorpen bij Vucitrn verlaten. En dat is precies wat de OVSE in dit gebied, waar nog veel dorpen zijn waar Albanezen en Serviërs bij elkaar wonen, de afgelopen dagen probeerde te voorkomen. Een Oostenrijkse waarnemer, hoofd van het OVSE-kantoor in Vucitrn: "Als de Servische burgers wegtrekken, wordt deze regio een belangrijk doelwit voor een Servisch offensief". Maar dat ze zich onveilig voelen, begrijpt hij wel. Sinds dit weekend worden er bijna iedere dag Servische burgers in dit gebied vermoord."

Ook hier toont zich weer het bekende patroon. Met moord en terreur wordt door het UCK een reactie van de Joegoslavische autoriteiten geprovoceerd. En zo speelt het UCK dan de NAVO de bal toe. Met de bedoeling dat die vervolgens verwoestend zal uithalen. Tegen Joegoslavië.

Het NRC-artikel vervolgt:

"De weg tussen Suva Reka en Grahovac, twintig kilometer verder, wordt sinds het weekend geblokkeerd door soldaten van het UCK.

(...)

Twee dagen voor het einde van de onderhandelingen in Rambouillet besloot het UCK dat Servische politiepatrouilles zouden worden aangevallen. De Servische

59

politie reageerde onmiddellijk. Er reden in het weekend geen patrouilles, maar de dorpen langs de weg werden vanuit de bergen onder vuur genomen. Vrouwen en kinderen vluchtten. Woensdag hoorden de waarnemers in Duva Reka dat de Servische politie opnieuw patrouilles op weg zou sturen. Het UCK kondigde aan dat die zouden worden aangevallen."

Ook hier zien we weer dezelfde strategie van het UCK weerspiegeld. Het UCK probeert uit alle macht maximaal Servisch geweld uit te lokken. Om de NAVO in beweging te krijgen.

De titel van dit rapport van de OVSE luidt: "Kosovo/Kosova - As Seen, As Told".

Het rapport is gebaseerd op en opgebouwd uit verklaringen, verzameld door een groot aantal medewerkers van de OVSE, maar uiteindelijk geselecteerd, verwerkt en tot dit rapport samengesmeed door de OVSE-bureaucratie en de OVSE-leiding.

Deze verklaringen zijn eendeels verzameld in Kosovo zelf, toen de OVSE-waarnemers zich daar nog bevonden, maar verder voor het overgrote deel bijeen gebracht in de vluchtelingenkampen en Macedonië en Albanië, toen de NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië in volle gang was en tegelijkertijd in Kosovo een grondoorlog woedde van het federale Joegoslavische leger tegen het UCK.

Het OVSE-rapport suggereert althans dat de verklaringen die in Kosovo zelf werden afgelegd door de OVSE zouden zijn geverifieerd.

Bij de verhalen die later, door OVSE-functionarissen, in de vluchtelingenkampen in Macedonië en Albanië werden opgetekend, kan daarvan natuurlijk geen sprake zijn geweest.

De inleiding van het rapport stelt daarover:

"The data collection by the OSCE-KVM Human Rights Division took place in two phases and in two different environments. From the time when it became operational during December 1998 and January 1999, to its evacuation from Kosovo on 20 March 1999, it was engaged in systematic reporting, in a variety of formats, about human rights and humanitarian law violations that it could verify directly in the country. After 20 March, the Human Rights Division was engaged in taking victim and witness statements from refugees. All of this data has been scrutinized by the OSCE/ODIHR." (p. 1 of 3)

De gesuggereerde verificatie van de verklaringen door de OVSE, afgelegd toen de OVSE-waarnemers nog in Kosovo zelf zaten, nemend voor wat het waard is, heeft enige systematische controle op de verhalen, door de OVSE-functionarissen opgetekend in de vluchtelingenkampen in Macedonië en Albanië, elk geval zonder meer niet tot de mogelijkheden behoort.

Dat op zich al maakt deze verklaringen in hoge mate speculatief.

Al probeert het rapport ook hier de indruk te wekken dat ook op dit punt aan verificatie van de verhalen iets gedaan zou zijn.

In de inleiding, waarin tevens de methodiek van het rapport aan de orde wordt gesteld, verluiddt het op dit punt:

"Where priorities and conditions on the ground allowed, efforts have been made to verify as many of the reports as possible, mainly through the activities of the Human Rights Division of the OSCE Mission in Kosovo (OSCE-MiKO

60A

the OSCE-KVM's successor, which was deployed into Kosovo (..) from 14 June 1999. OSCE-MiK human rights officers have visited locations previously identified in refugee statements, and have conducted further interviews. There has also been limited follow-up investigation in Kosovo by analysts working for the OSCE/ODIHR on this report, with the support of the OSCE-MiK. The findings of these verification efforts are cited here wherever relevant."
(p. 1-2 of 3)

Ten opzichte van de talloze verhalen over talloze onderwerpen, opgetekend in de vluchtelingenkampen, kunnen deze "efforts", bovendien maanden later en onder totaal andere omstandigheden, geen enkele substantiële betekenis hebben.

Zodat, ook deze "efforts" mede in ogeschouw genomen, slechts één conclusie is gewettigd: de waarde van de verklaringen is uitsluitend een geloofskwestie.

Enige objectieve bewijskracht kan er niet aan worden toegekend.

Dat geldt natuurlijk nog in versterkte mate voor de bewerking en samenvatting daarvan in het rapport en de conclusies die op die basis worden getrokken.

En daarmee voor het rapport zelf.

Bovendien zijn alle verhalen verteld onder condities van strikte vertrouwelijkheid.

Degenen die de verklaringen aflegden, wisten dat dit gebeurde op die basis.

Voorts geldt:

"In the development and writing of the report the decision was made not to disclose the names of witnesses or victims, either dead or alive." (p. 2 of 3)

Alle verklaringen waren dus dus in zoverre strikt anoniem en vertrouwelijk.

Ook als dit om redenen van persoonlijke veiligheid van de betrokkenen en hun omgeving werkelijk zo noodzakelijk zou zijn geweest, betekent dit toch in elk geval anderzijds, dat zowel de vertelde verhalen zelf, als de manier waarop deze door de OVSE-medewerkers zijn opgetekend voor de buitenwacht daarmee totaal oncontroleerbaar zijn geworden.

Hetgeen dan, in nog versterkte mate, geldt voor de manier waarop de OVSE-leiding en OVSE-bureaucratie een en ander hebben verwerkt en van conclusies hebben voorzien.

De subtitel van het rapport luidt: "The human rights findings of the OSCE Kosovo Verification Mission".

Het gebruik van de termen "findings" en "Verification Mission" suggereert dat dit rapport meer zou bevatten dan een bewerking van opgetekende verklaringen van derden.

De term "findings" heeft immers ook sterk de betekenis van "in rechte vastgestelde bevinding", of zelfs van "gerechtelijke conclusie".

De titel van dit rapport van de OVSE luidt: "Kosovo/Kosova - As Seen, As Told".

De subtitel is: "The human rights findings of the OSCE Kosovo Verification Mission".

Het gebruik van de termen "findings" en "Verification" suggereert dat dit rapport meer zou bevatten dan een bewerking van opgetekende verklaringen van derden.

De term "findings" heeft immers ook sterk de betekenis van "in rechte vastgestelde bevinding", of zelfs van "gerechtelijke conclusie".

Terwijl "verification" tenminste ook de gevoelswaarde heeft van "gerechtelijk bewijs".

En zo wordt, al voordat de inhoud van het OVSE-rapport zelf aan bod komt, meteen al middels deze titel de indruk gewekt dat aan dit rapport bepaald autoriteit moet worden toegekend. Dat hieraan een onmiskenbare objectieve bewijskracht zou toekomen.

Dat in dit rapport een duidelijke meerwaarde zou zijn toegevoegd aan het louter bundelen en redigeren van verklaringen.

In de eerste plaats dient echter te worden opgemerkt dat dat 90 procent van het rapport bestaat uit verhalen "as told". En dan nog in de vorm die daaraan in de redactie van het rapport is gegeven.

De geschiedenis heeft echter steeds weer overtuigend bewezen dat verhalen over de vijand in oorlogstijd een verre van betrouwbare informatiebron vormen.

Dat geldt ook - en niet in mindere mate - voor verhalen die in oorlogstijd door de Albanezen over de Servische vijand worden verteld.

Het OVSE-rapport gaat aan dit van algemene bekendheid en van algemene geldigheid zijnde feit voorbij.

Het doet het voorkomen, alsof plotseling nu juist aan verklaringen in deze oorlog een hoog realiteitsgehalte kan worden toegekend en het hierbij zou gaan om objectieve weergave van feiten.

Aldus maakt de OVSE zich in dit rapport schuldig aan mystificatie.

Of duidelijker gezegd: aan een platte verkoop van praatjes als feiten.

Voor zover de OVSE nog aanspraak zou wensen te maken op integriteit, gooit zij deze hiermee verder te grabbel.

Want dit kan niet anders worden geïnterpreteerd dan dat voor de OVSE met dit rapport andere doelen voorop staan dan waarheidsvinding.

Zij slikt, naar het uitkomt, alle -voornamelijk Albanese - verhalen voor zoete koek.

Om daaruit vervolgens fantastische anti-Servische conclusies aan te kunnen extraheren.

Nooit doen zo vaak en zo hardnekkig indianenverhalen de ronde als in een oorlog over de vijand.

De oorlog in Kosovo heeft dat weer eens nadrukkelijk bewezen. Het bewijs hiervoor is onmiddellijk bij de hand.

Pretenderend geloof te hechten aan verklaringen van Albanese-Kosovaarse getuigen, kwam de NAVO-propaganda op het hoogtepunt van de NAVO-agressie tegen Joegoslavië tot ongelooflijke verhalen van moord en doodslag onder de Kosovo-Albanese. Uiteindelijk werd zelfs een cijfer van 100.000 door het Servische monster vermoorde mannen als reëel gepresenteerd in pers en media.

Niets zijn de talloze Albanese getuigenverklaringen, waarop dergelijke absurditeiten waren gebaseerd, waard gebleken.

Een dergelijke ervaring zou de OVSE tot extra behoedzaamheid hebben moeten brengen ten opzichte van de verzamelde getuigenverklaringen.

Van een dergelijke prudentie is echter in het geheel niets te merken in het rapport.

Integendeel, het rapport gaat er rücksichtslos tegenaan, en fris van de lever worden door de OVSE alle gememoreerde verklaringen als de hoogste waarheid gepresenteerd.

Zelfs in vreedstijd blijken verhalen met een hoog Oude Pekelagehalte te ontstaan. Die vervolgens bijkans onuitroeibaar zijn.

Niet alleen individuen blijven dan dergelijke verhalen verkondigen, maar hele gemeenschappen blijken dan hardnekkig aan dergelijke massapsychosen te blijven vasthouden.

Zelfs het bewijs van het tegendeel helpt dan niet meer. Zoals het verhaal van de sekskelders onder de school in aantoonde.

Er vindt dan een grensoverschrijding plaats tussen werkelijkheid en mythe.

Van een leugen is daarbij geen sprake, want men gelooft oprecht in wat men vertelt.

Als zulke massapsychologische verschijnselen al de kop opsteken in tijden van vrede en volop burgerlijke gezapigheid, hoeveel virulenter, hardnekkiger en op nog grotere schaal dan niet in tijden van oorlog.

Vele Albanese zullen rotsvast geloofd hebben in de verhalen die zij de OVSE vertelden.

Dat zegt echter op zichzelf nog niets over het objectieve waarheidsgehalte daarvan.

Ook als veel Albanese getuigen hetzelfde verklaren zegt dit op zich evenmin iets over het objectieve waarheidsgehalte daarvan.

Het onderstreept alleen dat dit hun waarheid is, voor zover zij daar overigens zelf oprecht in geloven.

Uiteraard wordt hiermee niet gezegd dat alle getuigenverklaringen, waaraan het OVSE-rapport refereert, met de objectieve werkelijkheid niets te maken hebben.

Er zijn door de Serviërs gedurende de bliksemoffensief tegen het UCK, toen de NAVO met zijn agressie tegen de Federale

Republiek Joegoslavië begon, ongetwijfeld beestachtigheden begaan.

Alleen de schaal waarop en de intensiteit daarvan laten zich niet op grond van dergelijke verklaringen vaststellen. En zeker niet als zeker 80 tot 90 procent van de weergegeven mensenrecht-schendingen louter blijkt te zijn gebaseerd op afzonderlijke getuigen-verklaringen van slechts één persoon, zoals in het OVSE-rapport het geval is.

Daar komt in het geval van de oorlog in Kosovo nog eens de volgende factor bij.

Bij massahysterie als de kinderen misbruikende "clowns van Oude Pekela" en de kinderen martelende leerkrachten in hun duistere sekskelders onder de school van...wordt er alles aan gedaan om zulke collectieve verdwazingen af te remmen en te ontmoedigen.

Hoe anders is dit in het geval van Kosovo.

Daar stonden hordes OVSE-waarnemers en legioenen westerse journalisten en camera's elk moment van de dag klaar om, met de meest ernstige gezichten, elk Oude Pekela-verhaal van willekeurig welke Albanese Kosovaar onvoorwaardelijk te registreren en door te stralen.

Als het maar voedsel kon geven aan de anti-Servische hype.

Leverden de recente massapsychoses hier in Nederland over kinder-slachtoffers van seksueel geweld voor de betrokkenen veelal uitsluitend negatieve aandacht op, in Kosovo kon elk indianenverhaal over Servische wreedheden onmiddellijk rekenen op een dankbaar en kritiekloos onthaal door deze vertegenwoordigers van het Westen, of de vertellers er nu zelf in geloofden of niet.

Een beter klimaat voor Oude Pekela-verhalen om in te gedijen, is natuurlijk niet denkbaar.

De westerse vraag naar - ja een zich zelfs als een massieve westerse behoefte opdringende vraag naar - Servische gruwelen schept hier onvermijdelijk een onbegrensd Albanees aanbod.

Op het hoogtepunt van de oorlog leidde dit tot de reeds gememoreerde 100.000 vermoorde Albanese mannen, afgeleid uit verhalen die welwillend door Albanese Kosovaren aan westerse waarnemers werden verteld.

Deze tendens tot mythevorming wordt in het rapport "Kosovo/Kosova - As Seen, As Told", onder een behulpzame handreiking van de OVSE-bureaucratie, duidelijk weerspiegeld.

Zeker 90 % bestaat uit verklaringen van personen die niet zelf het slachtoffer waren van de gestelde gewelddadigheden, maar van de gruwelen die zij meldden op de een of andere wijze getuige zeggen te zijn geweest.

Een aanzienlijk deel hiervan bestaat op zijn beurt weer uit verklaringen uit de tweede hand.

Dat wil zeggen uit verklaringen omtrent gebeurtenissen die de zegslieden niet zelf hebben meegemaakt, doch op hun beurt weer van anderen hebben. Van horen zeggen dus.

In juridisch spraakgebruik worden dergelijke verklaringen "van horen zeggen" met latijnse termen aangeduid als "de auditu-verklaringen".

Het zijn dergelijke verklaringen van horen zeggen, die een wezenlijk element vormen bij Oude Pekela-verhalen.

In het recht worden de auditu-verklaringen hogelijk gewantrouwd en wordt hieraan grotendeels bewijskracht onzegd.

Evenals trouwens aan op zichzelf staande singuliere getuigenverklaringen, het gros vormende van de in het OVSE-rapport aangehaalde verklaringen.

Van enig voorbehoud bij dergelijke op zichzelf staande verklaringen of zulke de auditu-getuigenissen is in het OVSE-rapport niets te bespeuren.

Zonder onderscheid worden daarin verklaringen van wat OVSE-waarnemers zelf zouden hebben gezien - weinig tot niets -, gelijkelijk omarmd en op één lijn gezet met verklaringen van mensen die stellen zelf het slachoffer van Servische misdadigheid te zijn geweest - een zeer gering percentage van de verklaringen -, met verklaringen van mensen die stellen zelf op de een of andere wijze getuige te zijn geweest van Servische gewelddadigheden - het overgrote deel van de, meestentijds op zichzelf staande, singuliere verklaringen in het rapport -, en met verklaringen van horen zeggen.

Vervolgens wordt dor deze nevenschikking de door niets gerechtvaardigde indruk gewekt dat alles wat in dit rapport aan verklaringen te berde wordt gebracht, allemaal in gelijke mate zou kunnen bijdragen tot bewijs van de in dat rapport door de OVSE-bureaucratie geconcludeerde Servische beestachtigheid.

Het enige dat de OVSE-leiding daarmee echter bewijst, is dat kennelijk ook de OVSE fungeert als westers instrument voor de criminalisering van de Serviërs.

De OVSE-leiding bevestigt daarmee opnieuw haar intentie om ook de OVSE te benutten als onderdeel van het westers instrumentarium en van het westers ideologische apparaat, gericht op rechtvaardiging van de NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavië.

Misbruik van zijn positie niet schuwend, ontoelaatbare manipulaties uitvoerend met het door talrijke afzonderlijke waarnemers verkregen materiaal, methodologisch en dus wetenschappelijk volstrekt onverantwoord handelend met dit aldus ingezamelde materiaal.

Vele van de honderden waarnemers die, uitgezwermd over "het veld", de vele duizenden verklaringen nauwgezet hebben opgetekend, zullen zich in de manier waarop de leiding van de OVSE-bureaucratie dit door hen verzamelde materiaal heeft geselecteerd, bewerkt, gegroepeerd en van conclusies heeft voorzien absoluut niet herkennen.

Maar hen wordt niets gevraagd en zij zijn bij de opstelling van dit OVSE-rapport verder op geen enkele wijze betrokken geweest.

Het anti-Servische verhaal dat de OVSE-leiding onmiskenbaar heeft willen vertellen, stond bij dit OVSE-rapport duidelijk voorop.

De "feiten" zijn daaromheen gegroepeerd.

Voor veel "gewone" en individuele OVSE-waarnemers zal dit zo niet de bedoeling zijn geweest. Niettemin heeft de OVSE-leiding, die uiteindelijk de regie voerde, van het verzamelde materiaal het ideologische gebruik gemaakt dat haar voor ogen stond.

Namelijk het aan de hand daarvan legitimeren - ook achteraf - van de westerse agressie-oorlog, gevoerd zonder volkenrechtelijke legitimatie, tegen een soeverein land.

Het OVSE-rapport bevestigt in de verantwoording aan het begin van het rapport dat hiervoor gebruik is gemaakt van het werk van velen.

Het vangt aan met de zinnen:

"This report is the outcome of the tireless efforts of many people committed to the cause of human rights and justice. First, the women and men of the OSCE Kosovo Verification Mission (OSCE-KVM) Human Rights Division."

Dat die gegevens, verzameld door vele personen, vervolgens door de molen zijn gehaald van de OVSE-bureaucratie, wordt als volgt weergegeven in de verantwoording van het rapport:

"The data gathered by the OSCE-KVM was analysed and consolidated into this publication under the supervision of the OSCE Office for Democratic Institutions and Human Rights (OSCE/ODIHR) in Waesaw, Poland. The team of analysts working at Mokotow, Warsaw, from June to October 1999, included several former OSCE-KVM human rights officers, and independent human rights analysts."

Vijf maanden lang zijn de gegevens dus "geanalyseerd" en bewerkt, zo wordt gesteld. Geadviseerd is daarbij door het bureau van de aanklager van het Joegoslavië Tribunaal.

De ideologische taak die deze institutie zichzelf gesteld heeft, namelijk de incriminatie van de Serviërs als de grote schuldigen aan het Balkan-drama, door het recht bij uitstek tegen deze bevolkingsgroep en zijn instellingen in stelling te brengen, is al eerder uiteengezet en daarbij van onmiskenbare bewijzen voorzien.

Geen wonder dat de bureaucratieën van de OVSE en van het Joegoslavië Tribunaal elkaar hier als natuurlijke bondgenoten hebben gevonden:

"The OSCE/ODIHR is grateful for the advice and assistance of staff of the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY) in the development of this report."

De intentie van de OVSE-leiding om de toegepaste bewerking en analyse van de verzamelde gegevens in het rapport, evenzeer als deze verzamelde gegevens zelf onverkort en zonder enige restrictie, voorbehoud of terughoudendheid voor de waarheid en niets dan de waarheid te laten doorgaan, wordt in de slotzin van de verantwoording van het OVSE-rapport aldus tot uitdrukking gebracht:

"The information on wich most of this report is based comes from the people of Kosovo themselves. The OSCE acknowledges the courage and determination of people who, living trough trauma, grief and conditions of extreme steress, felt compelled to recount their experiences."

Met andere woorden, zo is hier de impliciete boodschap, alles wat in dit rapport staat komt niet alleen rechtstreeks uit de mond, maar ook rechtstreeks uit het hart van het Kosovaarse volk zelf. En wie het wagen te durven twijfelen aan welke afgelegde verklaring dan ook, recht uit het hart en zo moedig afgelegd, ondanks verdriet en stress ?

Dat juist ook deze laatste factoren een objectieve waarheidsvinding wel eens verder in de weg zouden staan, zodat het in elk geval methodologisch onjuist is om ze te presenteren als een extra argument, dat het toch wel buitengewoon infaam zou zijn om aan het rapport en de inhoud daarvan te twijfelen, doet er voor de OVSE-leiding niet toe. De boodschap is duidelijk afgegeven: wie het waagt het rapport als manipulatief te beschouwen, is een ingemene ploert. Die over het verdriet en de stress van de Albanezen heenwalst, die ondanks wat hen is overkomen de moed hebben opgebracht dit alles eerlijk te vertellen aan de OVSE.

Vervolgens komt het rapport met een voorwoord van de eertijdse aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal Louise Arbour. Die geeft te kennen datzij de "Kosovo-crisis" al lang tevoren zag aankomen in de vorm van "een verschrikkelijke teloorgang van de internationale vrede en veiligheid in Kosovo", die bovendien "de hele Balkan dreigde te overspoelen".

Zij schrijft in het OVSE-rapport:

"For some cosiderable time (...) analysts were aware of the danger of a similarly disastrous breakdown of international peace and security in Kosovo. Unlike the situation in Bosnia, however, there was a much greater fear that an explosion of ethnic violence in Kosovo could not be contained, and that it maght rapidly spread to engulf the whole of the Balkan region."

De boodschap vanuit de bureaucratie van het Joegoslavië Tribunaal is ook hier glashelder: de NAVO-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavië was absoluut noodzakelijk. Om de regio van een verschrikkelijke oorlogsdreiging te verlossen, moest de NAVO wel een oorlog beginnen. Het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal sluit zich volkomen aan bij die opvatting, waarin de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië en de NAVO-bezetting van Kosovo worden voorgesteld

6.

als als een reddingsoperatie van de regio van een afschuwelijke oorlogdreiging.

De "explosion of ethnic violence", die zich voordeed vanaf het moment dat die reddende NAVO-bezetting van Kosovo een feit was, is kennelijk volstrekt irrelevant, onbetekenend en zonder enig gevaar voor de vrede in Balkan-regio, naar de opvatting van het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal.

Zij vervolgt dan:

"When it did come, the violence in Kosovo was horrific, and again proved devastating for many ordinary people who became its victims."

Voor een goed begrip en om misverstanden te voorkomen: de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal heeft het hier niet over het ethnische geweld dat het UCK onder de NAVO-bezetting over Kosovo gebracht heeft.

Nimmer heeft het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal er ooit ergens blijk van gegeven dat geweld als "horrific" en "devastating for many ordinary people" te beschouwen. De vele honderden vermoorde burgers en de 350.000 verdrevenen ten spijt.

Die kwalificaties behoudt het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal zich uitsluitend voor met betrekking tot die slachtoffers, die ook de westerse machthebbers gaarne als slachtoffers accentueren.

Zij doelt hier op het geweld gedurende de burgeroorlog voorafgaande aan de NAVO-bezetting van Kosovo en heeft dan daarbij uitsluitend het oog op Servisch geweld. Niet - ook - geweld van het UCK.

Zij besluit namelijk deze alinea met:

"The International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia made it clear that its jurisdiction extended to Kosovo, and that persons responsible would be brought to justice for their crimes."

Serviërs zijn immers de enigen in Kosovo, voor wie de aanklager het "be brought to justice for their crimes" in Kosovo in petto heeft. Van enig onderzoek van de zijde van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal naar - ook - misdrijven begaan door Albanezen van het UCK is daarbij in de verste verte geen sprake !

En ook op deze manier, zowel door haar feitelijk optreden waarbij niet-Serviërs van vervolging gevrijwaard blijven, als door haar participatie in dit OVSE-rapport dat hoofdzakelijk ten doel heeft de Serviërs te incrimineren, onderstreept zij de rol die de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal heeft te vervullen ten aanzien van de schuld kwestie inzake het Joegoslavische drama.

Zij rept vervolgens in haar voorwoord van de noodzaak van straftribunalen om ook daadwerkelijk de "rule of law" af te dwingen.

Die noodzaak geldt dus voor het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal als het gaat om schendingen van deze "rule of law" door Serviërs.

Gaat het om misdrijven van niet-Serviërs op het grondgebied van het voormalige Joegoslavië, dan is die noodzaak in de ogen van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal meteen een stuk minder prangend, tot zelfs geheel afwezig !

Datzelfde geldt voor de noodzaak dat Tribunalen als het hare:

"(..) must be able to get at the truth of what happened."

Ook die noodzaak van waarheidsvinding speelt klaarblijkelijk plotseling een veel minder belangrijke rol, als het gaat om misdrijven van andere ethnische identiteiten dan de Servische.

Dan is trouwens eveneens het door de aanklaagster in de inleiding beleden adagium:

"Justice must be part of any lasting and meaningful peace"

op slag aanzienlijk minder klemmend.

Zo is van enige behoefte "to be able to get at the truth of what happened" bij het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal ten aanzien van de Kroatische ethnische zuivering van de Krajina van ruim 200.000 Serviërs en het daarmee gepaard gaande geweld tot nu toe bar weinig te merken geweest.

Evenmin als bij de gewelddadige ethnische zuivering van Kosovo, die zich het laatste half jaar heeft voltrokken.

De noodzaak dat "justice must be part of any lasting en meaningful peace" blijkt dan, in het licht van het feit dat het hier om niet-Servische misdrijven gaat, plotseling merkwaardig genoeg geheel te zijn vervlogen !

De aanklager vervolgt dan dat Tribunalen als het hare:

"(..) depend upon reliable evidence, impartially collected by their own staff or by other persons of trust and experience, who do not adhere to one side of another in the ethnic conflict."

Dat de OVSE-bureaucratie en de bureaucratie van het Joegoslavië Tribunaal zouden bestaan uit personen

"(..) who do not adhere to one side of another in the ethnic conflict",

wordt door de van algemene bekendheid zijnde feiten hardgrondig geloochenstraft.

Voor misdrijven van niet-Servische origine zijn deze

"(..) persons of trust and experience, who do not adhere to one side of another in the ethnic conflict"

aangestuurd door de bureaucratie van het Joegoslavië Tribunaal, permanent op de loop. Terwijl zij als het gaat om misdrijven van Servische origine, reëel of niet, onmiddellijk hijgend vooraan staan.

Volgens de aanklager, zo gaat zij verder in haar inleiding op het OVSE-rapport, is er in het kader van dit rapport sprake geweest van een:

"(..) careful assembly of data and its systematic analysis."

Systematisch geanalyseerd is er zeker !
Maar dan doelbewust in een vooraf bepaalde richting.

Zoals de verzamelde gegevens worden geanalyseerd, samengevat en van conclusies worden voorzien in het OVSE-rapport is het er dan ook verre van dat, naar de aanklager concludeert:

"The result of the work of the OSCE set out in this report covering the first half of 1999, is therefore an important contribution to the documentation of human rights abuses in Kosovo",

alsook dat:

"This report will therefore be a useful tool for policy makers (..)"

Al zal het daartoe zeker misbruikt worden, want daarvoor is het immers tot stand gebracht !

Het levert slechts één ding op: een verdere bijdrage aan de geschiedschrijving van het Joegoslavische drama, zoals de westerse politieke elite zich die voor ogen houdt. Namelijk alsals een "continuing story" van doorlopende Servische barbaarsheden. Waaraan het Westen met alle macht paal en perk heeft trachten te stellen.

Hoezeer de OVSE-samenstellers van dit rapport dan wel niet behoren tot de categorie "who do not adhere to one side of another in the ethnic conflict" blijkt al terstond bij de samenvatting van het rapport, die aan de eigenlijke inhoud vooraf gaat.

Daar wordt een beschrijving gegeven van de gebeurtenissen tijdens de aanloop tot de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië, die getuigt van een uiterst merkwaaardige opvatting omtrent objectiviteit!

Na - met grote zelfsprekendheid en zonder een spoor van voorbehoud - de doden in Racak als een moordpartij op onschuldige Albanese burgers te hebben geboekstaafd en de schuld daarvoor natuurlijk onvoorwaardelijk bij de Serviërs te hebben gelegd, beschrijft het OVSE-rapport de ontwikkelingen die aan de NAVO-agressieoorlog tegen Joegoslavië vooraf gingen in de volgende termen:

"Indicators of a strategy well rehearsed, and brutally implemented"

Most tellingly, the analysis of some of the most prevalent human rights and humanitarian law violations, as well as the analysis of their geographical organization and their impact on communities, demonstrate how the violations inflicted on the Kosovo Albanian population after 20 March were a continuation of actions by Yugoslav and Serbian military and security forces that were well rehearsed, insofar as they were already taking place in many locations in Kosovo well before 20 March. The mass killing at Racak on 15 January 1999 most graphically illustrates the descent into amounting to war crimes and crimes against humanity, and was to become a precedent for numerous other atrocities recounted to the OSCE-KVM in the period after 20 March.

Other key events in this regard in the period before 20 March were the killings of Kosovo Albanians by police at Rogovo and Rakovina later in January, the launch of Yugoslav army "winter exercises" involving the shelling of villages and the forced expulsion of villagers in Vucitrn/Vushtrri municipality in February and March, a military and police offensive in Kacanik in February, in which a tactic of burning and destroying civilian homes to clear the area of the UCK was employed, and a violent police crack-down in an Albanian quarter of Pristina/Prishtina in early March after the killing of two police officers. Alongside the killings in Racak, these events reveal patterns of grave abuses by Yugoslav and Serbian forces against the civilian population. Such patterns of abuse recur after 20 March in the descriptions given by refugees." (p. 3 of 4)

De objectiviteit die in deze beschrijving van de periode die direct aan de oorlog aan de dag wordt gelegd, is van een verbijsterend gehalte !

Zoals uit de hierboven weergegeven citaten van de gewone Nederlandse kranten duidelijk naar voren treedt, wordt de geschiedenis van deze periode direct voorafgaand aan de NAVO-oorlog gekenmerkt door een voortdurende en niet aflatende stroom van provocaties en terreur van het UCK, die steeds ernstiger vormen aannam.

Terwijl de Joegoslavische autoriteiten, naar ook door individuele OVSE-waarnemers werd bevestigd, zich lange tijd naar behoren aan het bestand hielden, ook al had dit onmiddellijk al geleid tot militaire bezetting van grote dele van Kosovo door het UCK, dat zich van het bestand helemaal niets aantrok.

Middels deze constante en steeds verder opgevoerde terreur en provocaties, waarbij een groot aantal slachtoffers vielen, deed het UCK een actieve poging om zo - reactief - Joegoslavisch militair tegengeweld los te maken.

Dat vervolgens dan door de NAVO aangegrepen zou kunnen worden voor een oorlog tegen Joegoslavië en een uiteindelijke militaire bezetting van Kosovo.

Tenslotte is het UCK er inderdaad in geslaagd om Joegoslavisch militair tegengeweld te provoceren.

Er is al eerder op gewezen: nimmer heeft de OVSE-bureaucratie in welke officiële publicatie of officiële verslaglegging dan ook een punt gemaakt van deze constante bestandsschendingen van het UCK.

Nimmer heeft de OVSE de militaire bezetting door het UCK van enorme gebieden in Kosovo onder de vigeur van het bestand officieel gehekel of daarvan in enig officiële rapportage ook maar melding gemaakt.

Nimmer sprak de OVSE officieel een ondubbelzinnige veroordeling uit van de talloze en steeds in omvang toenemende provocaties van het UCK, gepaard gaande met terreur, ontvoeringen, moord en doodslag op een steeds verder opgevoerde schaal.

Wél maakte de OVSE steeds onmiddellijk officieel gewag van iedere reactie van Joegoslavische zijde en van elke poging om tegen deze voortdurend toenemende provocaties militair iets te ondernemen.

Dat werd dan keer op keer, nauwkeurig afgestemd met de NAVO die dan strijk en zet met hetzelfde geluid kwam, onmiddellijk officieel gebrandmerkt als een Joegoslavische schending van het bestand.

Dát is de "onafhankelijkheid" en de "objectiviteit" van de OVSE !

Een opmerking wat verderop in de samenvatting van het rapport als:

"The commission of human rights and humanitarian law violations during the internal armed conflict in Kosovo during the time it was being monitored by the OSCE-KVM was not one-sided" (p. 3 of 4),

kan dan ook alleen maar de lachlust opwekken. Als men het tenminste kan opbrengen een ogenblik voorbij te zien aan de grenzeloze brutaliteit en onbeschaamdheid van deze pretentie van objectiviteit !

In deze samnvatting van het OVSE-rapport wordt voorts aangegeven waar de OVSE-bureaucratie in zijn "analyse" van de verzamelde verklaringen naar toe heeft gewerkt.

Dat is dan in de eerst plaats de conclusie dat de Joegoslavische autoriteiten massamoord hanteerden als een instrument om terreur te zaaien onder de de Albanees-Kosovaarse bevolking:

"On the part of the Yugoslav and Serbian forces, their intent to apply mass killings as an instrument of terror (...) against Kosovo Albanians was already in evidence in

1998, and was shockingly demonstrated by incidents in January 1999 (including the Racak mass killing) and beyond." (p. 2 of 4)

Welke massamoorden dan wel door de Serviërs zouden zijn begaan in 1998 wordt niet onthuld.

Laat staan dat er enige verdere indicatie wordt gegeven voor de - toch zeer verstrekkende ! - beschuldiging dat in de tijd van de OVSE-waarnemers in Kosovo zaten massamoorden werden gepleegd met het doel om terreur te zaaien.

De samenvatting van het OVSE-rapport rondt deze conclusie af met de bewering:

"Arbitrary killing of civilians was both a tactic in the campaign to expel Kosovo Albanians, and an objective in itself." (p. 2 of 4)

Met andere woorden: de Servische moordmachine moordde alleen om het moorden; vaak niet eens om de Albanese Kosovaren te verdrijven.

Afgezien van het feit dat voor deze OVSE-laster geen spoor van bewijs wordt geleverd, wordt ook hier weer geen woord van de OVSE vernomen over de vele moorden, gepleegd door het UCK om de Servische inwoners uit multi-culturele dorpen in Kosovo op de vlucht te drijven.

Waarvan ook de kranten van de maanden voorafgaand aan de NAVO-oorlog voortdurend gewag maakten, zoals blijkt uit het hierboven gegeven overzicht.

Als de pure moordzucht die de OVSE-bureaucratie de Serviërs hier in dit rapport toerekent inderdaad op waarheid zou berusten, dan hebben ze hun moorddadig werk maar half gedaan !

Als pure moordzucht hen zou hebben voortgedreven, zoals de OVSE-bureaucratie hier onomwonden stelt, dan zijn 300 doden gedurende het eerste half jaar burgeroorlog in 1998 en in elk geval tot nu toe, december 1999, niet meer dan 2000 geregistreerde doden in totaal - alle etnische groepen in Kosovo bij elkaar en ongeacht de doodsoorzaak - tijdens de virulente oorlogsperiode van maart tot juni 1999, toen zowel op de grond als vanuit de lucht op grote schaal dood en verderf zaaiden, een duidelijke aanwijzing dat zij hun moorddadige handwerk zelfs zeer slecht hebben verricht !

Nederland heeft toch voorgedaan hoe dat moet ! In Indonesië. Toen tijdens de politionele acties in een paar maanden tijd ruim 200.000 Indonesiërs werden omgebracht.

Of anders hadden de Serviërs toch echt beter op de Amerikanen moeten letten !

Die slaagden erin om in Vietnam 2 miljoen Vietnamezen om het leven te doen komen.

Als dergelijke aantallen doden in de Joegoslavische burgeroorlog als hierboven weergegeven al zouden getuigen van pure Servische moordzucht, zoals de OVSE-leiding in dit

rapport voor gezegd wil houden, van welke graad van dierlijkheid moet er dan wel niet bij de Nederlanders en de Amerikanen worden gesproken, bij zulke aantallen slachtoffers ?

Zo'n moordzucht als die OVSE-leiding bij de Serviërs in dit OVSE-rapport zogenaamd vaststelt en dan relatief zo weinig resultaat in termen van aantallen slachtoffers !
Zo zie je maar weer dat die Serviërs zelfs te stom zijn om echt flink aan hun moordzucht gestalte te geven !

Zonder meer bevestigt deze officiële OVSE-kwalificatie één ding nog eens ten overvloede: met de realiteit heeft dit OVSE-rapport niets te maken. Het dient puur als instrument in het voortdurende proces van incriminatie van de Serviërs als bevolkingsgroep en van hun instellingen.

En zo ontmaskert de OVSE-leiding, met dergelijke kwalificaties op zo weinig grondslag, alleen maar zichzelf !

Als een instrument in handen van de westerse politieke elite. Met als ideologische taak het verder versterken van de in print in de harten en geesten van het publiek, dat het de Serviërs zijn die op de Balkan primair verantwoordelijk zijn voor alle ellende en beestachtigheden. En als zodanig fungerend als bliksemafleider voor de eigen dominante rol van het Westen bij de bewuste vernietiging van het weefsel van de Balkan-samenleving.

Een - geheel terecht - voor het publiek uiterst gevoelig punt vormen daden van sexueel geweld ten tijde van oorlog. De emotionerende werking hiervan op de publieke opinie is dan ook groot. Hetgeen ook de OVSE-leiding zich zeer wel bewust zal zijn geweest.

In de samenvatting van het rapport komt de OVSE-leiding tot de conclusie dat de Joegoslavische autoriteiten verkrachting en andere vormen van sexueel geweld gebruikt zouden hebben als oorlogswapen.
Een zwaardere beschuldiging t.a.v. sexueel geweld is niet denkbaar.

Met andere woorden: de OVSE-bureaucratie zou bewijzen in handen hebben dat niet alleen - ook - Serviërs soms, bij wijze van oorlogsexces, verkrachtingen pleegden, maar dat zij dit officieel opzettelijk en systematisch deden om hun oorlogsdoelen te bereiken.

Dit doet natuurlijk de vraag rijzen naar de aard van de bewijzen voor deze vergaande beschuldiging.
Die nadere bewijzen zouden dan gezocht moeten worden in het hoofdstuk "Rape and other forms of sexual violence" van het rapport.

Dit hoofdstuk begint met de vaststelling:

"Very little has been documented on this subject, however" (blz. 1 van 13),

doelend op de periode van vóór de NAVO-agressie tegen Joegoslavië.

Hoewel niettemin eerst nog, daaraan voorafgaand, wordt opgemerkt dat ook toen, in die periode vóór de uitbarsting van NAVO-geweld, verkrachtingen plaatsvonden door o.a. "officers of state authorities".

Dat er ook Serviërs door Albanese UCK-ers werden verkracht, staat er natuurlijk niet bij.

Het rapport werpt vervolgens op dat veel verhalen over verkrachtingen in de periode vóór de aanvang van de NAVO-bombardementen pas naar buiten kwamen in de vluchtelingenkampen in Macedonië en Albanië, nadat de NAVO-agressie daadwerkelijk was begonnen. En toen de OVSE-waarnemers daar hun tenten hadden ingericht en hun klapstoeltjes hadden uitgekapt.

Het rapport komt ook hier weer met de vaststelling:

"It is difficult to judge how widespread rape was in the earlier period (...)".

Ondanks de herhaalde vaststelling waartoe het rapport zich genoodzaakt ziet, dat er weinig over verkrachtingen vóór de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië begon bekend is en dat het onmogelijk is iets te zeggen over de omvang daarvan, vormt dit voor de OVSE-bureaucratie geen enkel beletsel om in het rapport voluit als conclusie naar buiten te brengen dat de Joegoslavische autoriteiten - ook toen al - opzettelijk gebruik maakten van verkrachting als oorlogswapen om hun doelen te bereiken !

De zin van het laatste citaat wordt dan afgerond met:

"(...) but the examples given below may give some indication of how it was used."

Vervolgens komt het rapport dan met zeggen en schrijven één, later in Macedonië, afgelegde verklaring van een vrouw die die getuigt zelf het slachtoffer te zijn geweest van verkrachting en één verklaring, eveneens maanden later afgelegd in Macedonië, van een vrouw die zegt dat zij heft meegemaakt hoe haar dochter werd verkracht.

Dat is dan alle bewijs dat in het OVSE-rapport wordt aangedragen ten bewijze van de zware beschuldiging van de OVSE-leiding dat de Serviërs zich ook vóór 20 maart 1999 schuldig zouden hebben gemaakt aan officiële systematische verkrachtingen om hun oorlogsdoelen te bereiken.

De gretigheid van de OVSE-leiding om de Serviërs toch maar vooral het gebruik van systematische en doelgerichte sexuele terreur als oorlogswapen in de schoenen te kunnen schuiven, blijkt ook uit de volgende passage in het OVSE-rapport:

"A woman who admits having been raped can be rejected or expelled by her husband, her family or her husbands's family. A survey undertaken in April 1999 by the OSCE-KVM

among local NGOs showed that these also experienced extreme difficulties when trying to collect information on such crimes; some stated that they had given up even trying to gather information. It was also suggested that it might be easier for representatives of an international organization, as "outsiders", to gain the confidence of victims of sexual violence, since they would give them a greater sense of confidentiality."

Zo ver wordt hier door de OVSE-leiding de op voorhand al als uitgangspunt dienende diabolisering van de Serviërs doorgevoerd, dat zelfs als bewijzen van een bepaald type misdadigheid, de Serviërs toegedacht, niet kunnen worden gevonden, niet de veronderstelling prevaleert dan er dan wellicht van een zodanige misdadigheid geen sprake was, maar dat het dan wordt voorgesteld alsof dat ontbreken van bewijshiervoor aan andere oorzaken zou moeten worden geweten.

Schuldigheid wordt hier door de OVSE-leiding verondersteld en uitgesproken, los van welke feitelijkheid dan ook. De kwade trouw van de OVSE-bureaucratie bereikt hier een nieuw ongekend dieptepunt.

Het OVSE-rapport vervolgt dan:

"The OSCE-KVM was able to collect information on crimes of sexual violence from witnesses and from victims themselves. However, experience of other similar situations shows that it takes time before women are prepared to talk about their experiences. This was also the experience of the OSCE-KVM; while taking statements from the refugees, the officers would come across those who had been the victims of sexual violence that had occurred several months previously. It is therefore important not to see the information below as in any way exhaustive; there is still much work on documenting sexual violence which remains to be done."

Gelet op het werkelijk bedroevende gebrek aan "evidence" waar het OVSE-rapport mee komt om zijn zware beschuldiging van het gebruik van systematische seksuele terreur als oorlogswapen aan het adres van de Joegoslavische autoriteiten ook maar enigzins te staven, konden een dergelijke kanttekening over het niet "exhaustive" zijn van het gepresenteerde bewijsmateriaal en ook een zodanige verzuchting over "still much work (...) to be done" niet achterwege blijven, om het feit te camoufleren dat de keizer hier toch echt opereert zonder kleren !

Het rapport vervolgt dan:

"Having developed the approach mentioned above the OSCE-KVM was able to collect more information than had been expected. In none of the statements that were taken concerning sexual violence was any kind of condemnation articulated, and when family members were reporting the crime against relatives they stood fully behind them. The OSCE-KVM officers thus received several signals that the

attitude towards these kind of crimes is in fact changing." (p. 2 of 13)

Misschien was niet zozeer de attitude van degenen die stelden sexuele misdaden te hebben gesignalerd of te hebben ondergaan veranderd, maar de attitude van de ondervragers. Die nadat de oorlog van het Westen tegen Joegoslavië daadwerkelijk was begonnen meer nog dan tevoren al het geval was graag zulke misdaden wilden horen.

Toen de OVSE-waarnemers in de kampen in Macedonië en Albanië, in het heetst van de oorlog, hun tenten opsloegen en klapstoeltjes uitklapten voor de vluchtelingen om op plaats te nemen, hadden de Albanese ontheemden wel door dat het doen van zoveel mogelijk horror-verhalven over Servische gruweldaden toch wel het minste was wat de Westerse wereld van hen verwachtte.

Dat kan namelijk evengoed een verklaring bieden voor het beweerde feit dat:

"When the OSCE-KVM human rights officers in the former Yugoslav Republic of Macedonia took statements about violations that had occurred after the evacuation of the OSCE-KVM from Kosovo, they would come across acts of sexual violence that had been committed earlier." (p. 1 of 13)

Een beweerd feit waarvoor overigens, het kan geen kwaad dat nog maar eens te herhalen, evenmin veel bewijs wordt geleverd. Voor zover dit niettemin op enige waarheid zou berusten, kan het hier dus ook heel wel gaan om Albanese beleefdheid. Om die OVSE-waarnemers dan eindelijk maar hun zin te geven in hun zucht naar Servische verkrachtingen.

Zoals zij ook de Westerse zucht naar Servische slachtingen met hun verhalen wisten te bevredigen. Verhalen die leidde tot de westerse conclusie, op het hoogtepunt van de NAVO-oorlogsverwoestingen in de Federale Republiek Joegoslavië, dat die barbaarse Serviërs inmiddels zeker 100.000 Albanese mannen in de weerbare leeftijd zouden hebben afgeslacht.

Zoals aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal al eerder heeft geprobeerd om het hanteren van systematische verkrachtingen als "oorlogswapen" door de Serviërs in Bosnië te bewijzen, zo komt ook hier, kennelijk in nauwe afstemming tussen de OVSE-leiding en het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal, deze beschuldiging weer terug.

Weliswaar zijn, ondanks verwoede pogingen daartoe van de aanklager alle Servische verdachten tot op heden van dergelijke beschuldigingen vrijgesproken door het Joegoslavië Tribunaal, maar klaarblijkelijk is ook hier - evenals bij de beschuldiging aan het adres van de Serviërs van genocide - kennelijk het motto van het bureau van de aanklager, dat de aanhouder wel zal winnen.

Zoals de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal tot op heden heeft gefaald in zijn eerdere beschuldigingen van systematische seksuele terreur aan het adres van aageklaagde Serviërs, zo staat ook dit OVSE-rapport bol van dit soort verdachtmakingen, maar ontbreekt ook hier dus elke aannemelijkheid.

Dat geldt ook voor de periode na de aanvang van de NAVO-agressie tegen Joegoslavië, toen het offensief tegen het UCK, de grondtroepen van de NAVO, door de Joegoslavische autoriteiten met kracht ter hand werd genomen.

Het OVSE-rapport komt, ten bewijze van de systematische Servische beestachtigheid op seksueel gebied tijdens de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië met, welgeteld, een 25-tal verklaringen van personen die stellen er op de een of andere wijze getuige te zijn geweest van dat anderen werden verkracht.

Het gaat hier in bijna 100% van de gevallen om op zichzelf staande, singuliere verklaringen, niet gesteund door enige verklaring van anderen.

Met uitzondering van één geval, namelijk een groepsverkrachting door paramilitairen in een dorpje bij Gnjilane.

Daarnaast bevat het OVSE-rapport een vijf-tal verklaringen "van horen zeggen" over verkrachtingen.

Ook dit zijn allemaal op zichzelf staande, singuliere verklaringen, die niet gesteund worden door enige andere verklaring.

Het OVSE-rapport slaagt er voorts slecht met moeite in om zeggen en schrijven drie verklaringen te produceren van vrouwen die stellen zelf het slachtoffer te zijn geweest van verkrachtingen, terwijl er voorts één verklaring wordt opgevoerd van een vrouw die aanvoert te zijn aangerand.

Dat is dan hele oogst van het bewijs dat de OVSE-leiding in het rapport vermag aan te voeren voor zijn stelling dat de Joegoslavische autoriteiten verkrachting systematisch als oorlogsdoel hebben gebruikt in Kosovo.

Dat geldt ook voor de periode na de aanvang van de NAVO-agressie tegen Joegoslavië, toen het offensief tegen het UCK, de grondtroepen van de NAVO, door de Joegoslavische autoriteiten met kracht ter hand werd genomen.

Het OVSE-rapport komt, ten bewijze van de **systematische** Servische beestachtigheid op sexueel gebied tijdens de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië met, welgeteld, een 25-tal verklaringen van personen die stellen er op de een of andere wijze getuige te zijn geweest van dat anderen werden verkracht.

Het gaat hier in bijna 100% van de gevallen om op zichzelf staande, singuliere verklaringen, niet gesteund door enige verklaring van anderen.

Met uitzondering van één geval, namelijk een groepsverkrachting door paramilitairen in een dorpje bij Gnjilane.

Daarnaast bevat het OVSE-rapport een vijf-tal verklaringen "van horen zeggen" over verkrachtingen.

Ook dit zijn allemaal op zichzelf staande, singuliere verklaringen, die niet gesteund worden door enige andere verklaring.

Het OVSE-rapport slaagt er voorts slecht met moeite in om, met betrekking tot de periode na 20 maart 1999, zeggen en schrijven drie verklaringen te produceren van vrouwen die stellen zelf het slachtoffer te zijn geweest van verkrachtingen. Terwijl er voorts één verklaring wordt opgevoerd van een vrouw die aanvoert te zijn aangerand.

Dat is dan hele oogst van het bewijs dat de OVSE-leiding in het rapport vermog aan te voeren voor zijn stelling dat de **Joegoslavische autoriteiten** verkrachting systematisch als oorlogsdoel hebben gebruikt in Kosovo.

Deze beschuldigingen in het rapport van de OVSE-bureaucratie, berustend op een dergelijke non-existente basis, gaan waarzinning ver.

Zo stelt de OVSE-bureaucratie in het onderhavige hoofdstuk van het rapport onder meer:

"It is fair to say that Kosovo Albanian women were at risk of being raped in almost all situations and locations in Kosovo during the conflict." (p. 4 of 13)

en:

"The following statement from a Kosovo Albanian woman illustrates how ever-present the threat of being raped was (..)." (p. 4 of 13)

en:

"One of the situations where women would be at great risk of being raped was when Serb forces attacked the villages.

A common scenario was as follows (...)." (p. 4 of 13)

en:

"While travelling in convoys between villages or to the border, young women would often be targeted by surrounding Serbian forces." (p. 5 of 13)

en:

"From statements cited above and below, it is clear that the Serbian forces targeted young women in their operations against the civilian population." (p. 5 of 13)

Overigens, maar dat terzijde, ook als deze beschuldigingen ook maar enige grond zouden hebben - en het OVSE-rapport is daar niet naar ! - dan nog waren deze vrouwen dan beter af dan thans de Servische bevolkingsgroep in Kosovo.

Die lopen niet alleen het risico om sexueel geweld te ondervinden, maar worden nu door UCK-elementen zonder meer afgemaakt en gelyncht, als zij zich buiten bepaalde afgeschermdes zones zouden durven te bewegen.

Maar voor de OVSE-bureaucratie is iedere sexueel misbruikte Albanese vrouw onvergelijkbaar erger dan welke gelynchte Servische burgerdan ook !

Met een slachtoffer van de eerste categorie kan door de OVSE-leiding immers de gewenste politiek worden bedreven.

Terwijl een slachtoffer van de tweede categorie alleen maar hoogstens contra-productief is voor die door de OVSE-bureaucratie voorgestane politiek.

Met de volgende beschouwing voert het OVSE-rapport, los van welk bewijs dan ook, de beschuldigingen verder op:

"Another dimension to the use of rape as an instrument in the conflict is that many women who are raped violently, and sometimes mutilated, are afterwards physically unable to bear children. Or the victim may suffer psychological effects from the rape such that it is impossible for her thereafter to have a normal heterosexual relationship. Again, society may reject the victim and see her as "debased" and not worthy of marriage.

Furthermore, it is clear that sexual violence was used as an instrument of "ethnic cleansing" following patterns similar to those seen in Bosnia-Herzegovina. Comments by Serb rapists as reported from Kosovo, such as "you are no longer Albanians because you will carry Serb children", are very similar to those reported as having been made by similar perpetrators in Bosnia-Herzegovina, in a way that indicates that rape was being used as a weapon to nullify the ethnicity of women".

Dat laatste roept, terzijde, weer in herinnering hoe de "bewijzen" van dergelijke Servische verkrachtingen om vrouwen van andere ethnische identiteit op te zadelen met "Servische kinderen", toentertijd al in de westerse kranten en op

29

westerse TV-stations te zien waren, in de vorm foto's en televisie-beelden van uit de kluiten gewassen babies, ruim voordat er negen maanden verstreken waren sinds het begin van de burgeroorlog in Bosnië.

Deze laatste zware beschuldigingen worden dan in het rapport slechts gedragen door 1 - schrijven: één - enkele afzonderlijke verklaring.

Van iemand die stelt dat hij van een verkrachting, waarbij dit door de Servische verkrachters werd geroepen, getuige zou zijn geweest.

In alle gevallen, met 1 - schrijven: één - uitzondering van iemand die stelt zelf slachtoffer te zijn geweest van handelingen die de OVSE-leiding aanleiding zouden hebben gegeven tot de bovenstaande conclusies, baseert het OVSE-rapport alle bovenstaande beschuldigingen, stuk voor stuk, op slechts één enkele en afzonderlijke verklaring van een persoon die stelt handelingen, als hierboven in het OVSE-rapport door de OVSE-bureaucratie vealgemeniseerd, te hebben waargenomen.

Nogmaals, het aantal getuigenverklaringen van personen die zelf op enigerlei wijze het slachtoffer zouden zijn geworden van Servisch sexueel geweld, dat de OVSE-bureaucratie in het rapport kan opvoeren, vermag het aantal vingers van één hand niet te boven te gaan.

Slechts - letterlijk - niet meer dan een handvol vrouwen heeft getuigd van ondervonden sexueel geweld.

Dat doet de vraag rijzen: waar zijn die getuigenissen van die talloze vrouwen, die volgens dit OVSE-rapport zouden zijn verkracht ?

Alleen al de aantallen die in de afzonderlijke getuigenverklaringen, opgenomen in het rapport, figureren, lopen in de vele honderden tot duizenden.

Zo is in een verklaring van één afzonderlijke getuige, opgenomen op p. 3 of 13, sprake van getuige geweest zijn van verkrachting van "de twintig mooiste meisjes van het dorp".

Het OVSE-rapport wil ook voor gezegd houden wat het hierboven al genoemde "common scenario" inhield, dat plaatsvond telkens als de Serviërs een dorp aanvielen.

De mannen werden dan stelselmatig gescheiden van de vrouwen. Die laatsten werden dan in een huis opgesloten en de "jonge en mooie meisjes" werden er dan steeds weer door de Serviërs uitgepikt.

Dat moet dan ook in totaal om vele honderden vrouwen gegaan zijn. Want tenminste vele tientallen dorpen zijn tijdens de oorlog tegen het UCK in Kosovo door Joegoslavische eenheden aangevallen.

Het rapport verhaalt slechts van één getuige, die zegt zo'n situatie te hebben meegemaakt, maar dit hier terzijde.

Dan het eerder gememoreerde verhaal dat de Serviërs steeds weer vrouwen uit de konvooien haalden.

Ook dat moet dan vele honderden vrouwen getroffen hebben. Zo wordt in het OVSE-rapport een getuige opgevoerd die het volgende zou hebben meegemaakt:

"As a group of 2.000-3.000 people walked towards Albania, in the area west of Djakovica/Gjakova, Serbian police took "several hundred" women into the woods for a period of about one hour. As recounted by the interviewee: "This went on the whole night"." (p. 5 of 13)

In het volgende geval is er sprake van 500 vrouwen:

"In another case similar to that described above, about 500 "young and beautiful" woman were selected by the paramilitaries and sent to Staro Citkatova where they were required to clean village houses for use as lodging. The woman were kept in two houses and fed once a day. Each woman would be taken to a separate room where she was told to take their clothes off. When they refused they were beaten, harassed and raped."

En zo gaat het maar door in dit hoofdstuk van het rapport.

De klemmende vraag is dan ook: waar zijn - ook al zijn het er maar een paar ! - de persoonlijke getuigenissen van deze duizenden verkrachte vrouwen ?

Het OVSE-rapport kan er, ondanks de "nieuwe openheid" over dat onderwerp die het zelf signaleert onder de slachtoffers, niet één geven.

Terzijde zij opgemerkt dat het handvol vrouwen, dat volgens de in het rapport weergegeven verklaringen stelt zelf het slachtoffer te zijn geworden van verkrachtingen, niet behoorde tot en van de hierboven beschreven categorieën.

Als deze - overigens steeds weer van een enkel afzonderlijk akomstige - verklaringen voor waar zouden moeten worden gehouden - , waartoe de OVSE-bureaucratie zich zo gretig betoont - dit om er allerlei draconische conclusies aan te kunnen vasknopen van Servische beestachtigheid -, waar blijven dan verklaringen van getroffen vrouwen zelf ?

Waar blijven de getuigenissen van die duizenden vrouwen zelf van de familieleden, vrienden, kennissen en dorpsgenoten, die de OVSE zulke verhalen over de sexuele terreur waaraan deze vrouwen onderhevig zouden zijn geweest, zouden hebben verteld ?

Niets valt daarvan in het OVSE-rapport te bespeuren !

Zelden zullen zulke vergaande conclusies, als de OVSE-bureaucratie trekt ten aanzien van beweerde **systematische** Servische verkrachtingen, zijn gebaseerd op zulk flinterdum of zelfs geheel afwezig bewijs !

Een ander hoofdstuk van het OVSE-rapport is gewijd aan, zoals de titel luidt:

"Violation of the right to life"

Dit hoofdstuk zal bedoeld zijn om onder meer een onderbouwing te geven van de stelling dat de Serviërs willekeurige moordpartijen uitvoerden op de de Albanees-Kosovaarse burgerij louter om het moorden.

Deze malicieuze beschuldiging van de OVSE-bureaucratie is al eerder als een lompe streek van de OVSE-bureaucratie ontmaskerd en ook dit specifieke hoofdstuk van het OVSE-rapport biedt geen enkel aanknopingspunt dat dit anders zou liggen.

In de inleiding tot dit hoofdstuk zet de OVSE-bureaucratie al meteen weer de toon door te stellen:

"The loss of life of large numbers of Kosovo Albanian civilians was one of the most characteristic features of the conflict after 24 March (...)."

Niet de hoogte van het aantal gedode Albanese burgers is echter tekenend geweest voor het conflict toen de NAVO-oorlog losbarstte, maar juist het feit dat deze aantallen voortdurend, met orde-groottes, naar beneden moesten worden bijgesteld.

Van 100.000 gedoden Albanezen, naar 10.000 en verder omlaag tot het nu bekende cijfer van in totaal 2.000 doden in Kosovo.

Waarbij onduidelijk is hoe dit cijfer verdeeld moet worden over de verschillende ethnische identiteiten in Kosovo en over combattanten en non-combattanten.

Voor een hevig conflict dat, zowel op de grond als vanuit de lucht, maandenlang in alle hevigheid in Kosovo heeft gewoed, is een aantal van 2000 doden, waarbij onduidelijk hoeveel non-combattanten zich daaronder precies bevinden, juist bijzonder laag te noemen.

Het is daarbij zeer de vraag of er meer Albanees-Kosovaarse burgers zijn omgekomen bij de gevechtshandelingen tussen het UCK en Joegoslavische legereenheden in Kosovo dan er Joegoslavische burgers zijn omgekomen als gevolg van de terreurbombardementen op de Federale Republiek Joegoslavië.

Vooralsnog ziet het ernaar uit dat het aantal Joegoslavische burgerslachtoffers van de NAVO-terreurbombardementen dat van het aantal gedode Albanees-Kosovaarse burgers fors te boven gaat.

Het relatief lage aantal doden in Kosovo, in een gecompliceerde oorlog die het Joegoslavische leger voerde tegen een geombineerde binnenlandse vijand op de grond en een oppermachtige buitenlandse vijand vanuit de lucht, getuigt juist van een buitengewone terughoudendheid van de Joegoslavische leger- en politie-eenheden.

Andere oorlogen tegen guerrilla's elders in de wereld leverden meestal een veelvoud aan slachtoffers op.

Zoals de oorlog van het Turkse leger tegen de Koerdische afscheidingsbeweging, welke tienduizenden doden kostten onder de Koerdische bevolking.

Welke oorlog van het Turse leger door het Westen politiek en met wapens enthousiast werd gesteund.

Zonder enig geweeklaag van de OVSE.

Waarmee opnieuw bewezen is dat de OVSE zijn humanitaire klaagzangen slechts pleegt aan te heffen als de westerse politieke elite dat opportuun acht.

En eerst dit klaagvrouwen-koor in het gelid heeft gezet.

Zoals verwacht mocht worden, braadt de OVSE in dit hoofdstuk propagandistisch weer alles uit "Racak" wat er maar uit te braden valt.

Natuurlijk laat de OVSE hier weer de lijn gelden dat het allemaal onschuldige mensen waren en dat ze allemaal door de Serviërs vermoord zijn.

Racak wordt dan vervolgens ook hier weer uitgespeeld als het definitieve bewijs dat het karakter van de burgeroorlog in Kosovo wordt bepaald door zware schendingen van de mensenrechten door de Serviërs.

Het is deze boodschap die door de OVSE uit "Racak" gedestilleerd:

"The mass killing at Racak/Recak (Stimlje/Shtime municipality) on 15 January 1999 was an event both definitive in terms of establishing international recognition that human rights violations were at the core of the Kosovo conflict, and (together with two other incidents later that month in Djakovica/Gjakova municipality, at Rogovo/Rogove and Rakinova/Rakovine) indicative of what was to follow in the period from late March." (p. 1 of 12)

Natuurlijk wordt in dit hoofdstuk vervolgens bij voortduring melding gemaakt van massamoorden op Albanees-Kosovaarse burgers.

Het gaat dan om passages als:

"In numerous cases in the process of forced expulsion, large numbers of Kosovo Albanian men were gathered together in one area and killed arbitrarily." (p. 5 of 12)

Wat zulke verklaringen - indien overigens inderdaad als zodanig afgelegd - waard zijn, is gebleken toen het dodental dat op basis van dit soort verklaringen was berekend, met reuzenstappen omhoog moest worden gebracht.

Voorzover daarbij enige bronvermelding plaatsvindt - hetgeen het OVSE-rapport althans voor dit hoofdstuk overigens kennelijk in het algemeen als grotelijks overdreven beschouwt -, blijkt het ook hier meestal steeds weer te gaan om afzonderlijke, singuliere verklaringen, in de trant van :

"One interviewee witnessed the killing of, etc..."

Wat dergelijke afzonderlijke, door verder niets gesteunde verklaringen van "getuigen" waard zijn, is nu wel voldoende bekend.

Dan wordt eveneens voor zoete koek in het OVSE-rapport geslikt een verhaal over bombardementen van Joegoslavische vliegtuigen op een antal dorpen in Kosovo, waarbij honderden onschuldige burgers zouden zijn gesneuveld.

Alsof de prioriteit van het Joegoslavische leger toen, begin april 1999, zou zijn geweest om bombardementen uit te voeren op Kosovo, op een moment dat de NAVO een honderdvoudig overwicht had in de lucht !

Niettemin wordt ook dit verhaal, zonder bronvermelding, zonder enige restrictie, een spoor van twijfel of van welk voorbehoud dan ook, gebracht als de waarheid en niets dan de waarheid:

"On or around 1 or 2 April Nogovac was bombed by Yugoslav aeroplanes. Over 100 civilians were reportedly killed when houses they were sheltering in were hit in this attack. Villages in the Popovo and Majaca valley in Podujevo municipality were also bombed in late March / early April, although it is not clear if one or more bombing raids took place. Either one or two aeroplanes, recognized as Serbian MIGs, are described as dropping bombs on the villages. The number of people given as killed ranges from 11 to 18. There is also a refugee report from Djakovica/Gjakova municipality of Yugoslav planes bombing a building in Bardonic/Bardhaniquis as a UCK hospital on 28 March when a mother and child were killed in the bombing, and two children injured. Another interviewee reported that five days later Yugoslav planes also bombed the nearby village of Jablanica/Jabllanice, causing more people to leave the village." (p. 8 of 12)

Waarschijnlijk werden deze bombardementen uitgevoerd door dezelfde dummies van Joegoslavische straaljagers, die later door de NAVO als vernietigde Joegoslavische oorlogsvliegtuigen in hun overwinnings-kronieken zijn bijgeschreven.

Tot besluit van dit hoofdstuk gaat het OVSE-rapport nog eens in op de veronderstelde pogingen van Joegoslavische zijde om bewijsmateriaal omtrent doden te vernietigen.

Het rapport begint dit onderdeel dan met de volgende beschouwing:

"Rather than identify and bury the dead, perpetrators of killings often attempted to destroy or conceal evidence of killings. Such practices lend credibility to interviewee's claims that the victims were civilians or other people protected under international humanitarian law who were unlawfully killed. It is difficult to comprehend why such violations of international standards would be so deliberately committed were the victims of the killings legitimate targets who had died lawfully in armed conflict." (p. 11 of 12)

Stel dat het inderdaad aangetoond zou zijn dat de Joegoslavische autoriteiten bewijsmateriaal omtrent doden zouden hebben vernietigd - het OVSE-rapport bewijst wat dit betreft niets, het stelt alleen maar dat dit natuurlijk het geval is, daarbij de als een evidentie beschouwde Servische verderfelijke tot uitgangspunt nemend -, dan nog biedt dit geen ruimte voor de malicieuze veronderstelling die het OVSE-rapport daaraan verbindt.

De Joegoslavische autoriteiten kennen immers zo langzamerhand hun westerse pappenheimers van de NAVO en aanpalende westerse instituties, zoals de OVSE !

En zijn zich er zeer wel van bewust dat elke ongeïdentificeerde dode die door het Westen in Kosovo zou worden aangetroffen, automatisch zou worden aangemerkt als een door de Serviërs vermoorde onschuldige Albanees-Kosovaarse burger.

Dat is immers altijd al het vaste patroon geweest. En verweer daartegen baat niet.

Nimmer is immers in enig westers rapport melding gemaakt van gesneuvelde UCK-leden. Die bestaan niet, hoewel er in Kosovo maandenlang fel is gevochten tussen het UCK en Joegoslavische eenheden, waarbij ook aan de kant van de terroristen forse verliezen geleden zijn.

Maar eenmaal gesneuveld, transformeren deze, naar westerse maatstaven, zoals bekend onmiddellijk in onschuldige Albanees-Kosovaarse burgers: het inmiddels bekende Mirakel van Kosovo.

Overigens maakt het OVSE-rapport in dit hoofdstuk nog melding van het feit dat het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal gelukkig ook een in dit opzicht "hybride" figuur op het spoor is: een aantal gedode UCK-ers die, in strijd met het Mirakel van Kosovo, niet helemaal zijn getransformeerd in onschuldige burgers !

Het rapport:

"The International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia confirmed evidence of 22 bodies found in the two wells. In the follow up investigation by the OSCE/ODIHR (in connection with the writing of this report) it was disclosed by a villager that, of the group of 22 men who were killed arbitrarily, 11 were apparently unarmed UCK soldiers in civilian clothes."

Hoewel de metamorfose van UCK-terroristen naar onschuldige Albanees-Kosovaarse burgers hier, bij wijze van uitzondering, bij het sneuvelen niet helemaal vlekkeloos is gelukt, had het proces zich gelukkig hier in elk geval wél al zover voltrokken, dat het feit dat zij waren gesneuveld zonder meer als "willekeurige doodslag" kon worden aangemerkt. En was het transformatieproces bovendien in elk geval toch ook al zover gevorderd, dat zij voorts bovendien eveneens al als "ongewapend" konden gelden !

Het is dan ook een hele opluchting dat het bureau van de aanklager bij het Joegoslavië Tribunaal zich hier niet van de wijs heeft laten brengen en zich met kracht ook in deze koelbloedige Servische slachting heeft vastgebeten !

In het licht van de toon waarin dit OVSE-rapport is gezet, is het op voorhand al duidelijk hoe dit rapport over de vluchtelingenstromen tijdens de NAVO-agressie tegen Joegoslavië zou schrijven.

Het rapport wijdt hieraan een hoofdstuk, getiteld "Forced expulsion".

Die titel maakt al op slag duidelijk waar het allemaal om gaat: alle vluchtelingenstromen gedurende de oorlog waren een gevolg van Servische dwang.

En maakten bovendien als zodanig deel uit van een vooropgezet Servisch plan om zoveel mogelijk Albanese Kosovaren uit te drijven.

Dat voor zeker moet worden aangenomen dat talloze mensen in Kosovo op de vlucht werden gedreven louter door de oorlogshandelingen zelf, komt als mogelijkheid in dit OVSE-rapport niet op.

Ook zelfs niet louter als gedachte.

Iedere oorlog, zo leert de ervaring, leidt echter onvermijdelijk tot vluchtelingenstromen als gevolg van de oorlogshandelingen sec.

Dit geldt zeker voor een virulente oorlog als welke in Kosovo werd uitgevochten en die tegelijkertijd woedde op de grond en vanuit de lucht.

Volgens de OVSE veroorzaakte dit alles echter in Kosovo geen enkele vluchteling !

Want nergens duidt de OVSE-leiding in het rapport de oorlogshandelingen op zichzelf aan als bron van welke vluchtelingenstroom dan ook !

Alle vluchtelingen worden door de OVSE aangeduid als uitsluitend het gevolg van een boosaardig vooropgezet plan van de Serviërs.

Ook de intensieve NAVO-bombardementen golden, als de OVSE geloofd moet worden, evenmin op welke wijze dan ook als bron van vluchtelingenstromen.

Terwijl nergens tijdens de oorlog zo zwaar en zo intensief werd gebombardeerd als juist in Kosovo.

Dat ook zware luchtbombardementen altijd tot vluchtelingenstromen aanleiding geven, is evenzeer een primaire les die uit de oorlogsgeschiedenis valt te trekken.

Recent is tijdens de Russische bombardementen op Tsjetjenië weer gebleken hoe alleen al dergelijke bombardementen aanleiding kunnen geven tot honderdduizenden vluchtelingen.

Ook in Servië zelf veroorzaakte de NAVO-bombardementen tienduizenden ontheemden.

Maar voor de OVSE is er geen sprake van dat de NAVO-bombardementen op enigerlei wijze verantwoordelijk zouden zijn geweest voor het ontstaan van vluchtelingenstromen.

Dat komt niet in de OVSE/NAVO-kraam te pas en dus houdt het OVSE-rapport zich verre van het idee alleen al !

86

Ondertusse zitten we hier, de OVSE-smaak volgend, dan wel met een hoogst curieuze oorlog !

Namelijk de eerste oorlog in de moderne geschiedenis, waarbij zowel de oorlogshandelingen als zware luchtbombardementen 'an sich', op zichzelf geen enkele vluchteling veroorzaakten !

Als het onderhavige rapport van de OVSE-leiding tenminste geloofd moet worden.

Des te curieuzer is dat het OVSE-rapport desalniettemin weet te melden dat zelfs het geringste veronderstelde bombardement door Joegoslavische vliegtuigen wél terstond aan de bekende oorlogswetmatigheden voldeed en onmiddellijk aanleiding gaf tot vluchtelingen !

Het rapport stelt immers in hoofdstuk 5 van Deel III over de hierboven al gememoreerde veronderstelde Joegoslavische luchtaanval:

"Another interviewee reported that five days later Yugoslav planes also bombed the nearby village of Jablanica/Jabllanice, causing more people to leave the village." (p. 8 of 12)

Het beeld dat de OVSE-leiding hier middels dit rapport ingang tracht te doen vinden is dus duidelijk:

NAVO-luchtaanvallen, hoe massaal ook, veroorzaken geen vluchtelingen. Maar elke luchtaanval van enige andere zijde, bijvoorbeeld van Joegoslavische kant, doet dat onmiddellijk wel.

Hier wordt het publiek een nieuw Mirakel van Kosovo deelachtig gemaakt. Door de OVSE-leiding.

En tenslotte wil de OVSE-bureaucratie het doen voorkomen alsof ook de psychologische factor als bron van massale vluchtelingenstromen in oorlogstijd haar volledig onbekend is. Of dat dit fenomeen althans in Kosovo niet zou zijn opgetreden.

Zoals echter van algemene bekendheid is, leert iedere oorlogservaring echter steeds weer opnieuw dat als de oorlogspsychose toeslaat, ook vluchtelingenstromen hun eigen dynamiek krijgen en vluchten velen op de vlucht slaan, zeker bij een grondoorlog.

Anderen zien vluchten doet dan weer nieuwe groepen zich daarbij aansluiten. Zij worden als het ware meegesleurd, waarbij ook allerlei geruchten dikwijls een rol spelen.

Er zijn vele getuigenissen van Albanese getuigenissen tijdens de oorlog te horen geweest, ook op radio en tv, waarin verklaard werd dat men op de vlucht was geslagen omdat ook anderen vluchtten en men een algeheel gevoel van onveiligheid en dreiging ervoer.

Dergelijke getuigenissen zijn er door de OVSE-bureaucratie trefzeker uitgefilterd en voor dit OVSE-rapport buiten beschouwing gelaten.

Want zij stonden in de weg aan de boodschap die dit OVSE-rapport wil afgeven: doelgerichte Servische terreur, gericht op uitdrijving van de Albanese Kosovaren, vormde de exclusieve factor voor het ontstaan van de vluchtelingenstromen.

Met weglating van alle andere factoren die het ontstaan van vluchtelingen in de hand hebben gewerkt, tracht de OVSE-bureaucratie op deze manier definitief de geschiedenis van de vluchtelingenstromen tijdens de oorlog in Kosovo te schrijven als exclusief het resultaat van Servische terreur.

Dat gaat in het rapport in het destreffende hoofdstuk "Forced Expulsion" onmiddellijk in de inleiding al van dik hout zaagt men planken:

"(..)the outflow of Kosovo Albanians as refugees resulted from systematic and widespread expulsions carried throughout Kosovo by the Serbian forces. Once the OSCE-KVM left on 20 March 1999 and in particular after the start of the NATO bombing of the FRY on 24 March, Serbian police and/or VJ (Yugoslav army), often accompanied by paramilitaries, went from village to village and, in the towns, from area to area threatening and expelling the Kosovo Albanian population." (p. 1 of 21)

en:

"Expulsions took place in practically every municipality according to the data gathered by the OSCE-KVM." (p. 3 of 21)

Hoe dit te rijmen valt met het feit dat er zich nog vele honderdduizenden Albanese Kosovaren in Kosovo bleken te bevinden op het moment dat de NAVO-troepen, toen - althans officieel - nog min of meer vermoed als VN-troepen, daar binnen trokken, is een raadsel.

In dit verband is het ook bepaald onwenselijk absolute zekerheid toe te kennen aan het totale aantal in het OVSE-rapport genoemde ontheemde Albanese Kosovaren in en buiten Kosovo, op het hoogtepunt van de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië.

Het rapport hanteert hier een cijfer van 863.000 ontheemden buiten Kosovo en van 590.000 ontheemden binnen Kosovo. Dat zou betekenen dat meer dan 90 procent van de Albanese Kosovaarse bevolking tijdens de oorlog ontheemd zou zijn geweest, zo concludeert de OVSE-leiding in het rapport. (p. 1 of 21)

Het rapport ontleend deze cijfers aan de vluchtelingenorganisatie van de VN, de UNHCR.

Het zou echter niet de eerste keer zijn dat de UNHCR de werkelijke omvang van vluchtelingenstromen met honderdduizenden tegelijk overschat.

Dat gebeurde in elk geval nog maar enkele jaren geleden toen de Hutu's uit Rwanda op de vlucht sloegen voor de zegevierende Tutsi-legereenheden, nadat de genocide in dat land had plaatsgevonden.

Het bleek dat de UNHCR toen - naar alle waarschijnlijkheid bewust - totaal onjuiste aantallen de wereld instuurde, omtrent de Hutu-vluchtelingen die zich op dat moment in Congo bevonden.

Ook werkte de UNHCR toen lange tijd met de Hutu-terroristen samen, die zich ertegen verzetten dat de Hutu-bevolking zouden terugkeren naar Rwanda. Niettemin liepen de vluchtelingenkampen op een gegeven moment toen, geleidelijk steeds sneller, leeg.

Bij dit alles stonden meer de belangen van de UNHCR als bureaucratie voorop dan de belangen van de vluchtelingen.

Dat geeft in elk geval onvoldoende vertrouwen om thans in het geval van de aantallen ontheemde Albanese Kosovaren in en buiten Kosovo onvoorwaardelijk geloof te hechten aan de juistheid van de gehanteerde cijfers.

Er zijn echter nog andere redenen om aan de juistheid daarvan te twifelen.

Veel westerse correspondenten hebben uitdrukking gegeven aan hun verbazing over de grote aantallen Albanese Kosovaren die zij daar nog aantreffen, toen de westerse troepen daar binnentrokken.

Evenzeer spraken velen hun verbazing uit over de uitstekende conditie waarin deze zich nog in Kosovo bevindende Albanese Kosovaren zich, na maanden van oorlog, nog bleken te bevinden.

Geen enkele maatschappij en maatschappelijke ordening kan een situatie verdragen dat 90% van de bevolking op de vlucht is, zonder totaal ontregeld te raken en in te storten. Hetgeen dan onvermijdelijk zou leiden tot verpaupering, ellende en verhongering.

In Kosovo is daarvan tijdens de oorlog geen sprake geweest. Ook echte honger is er niet geweest, daarvan wordt dan ook geen melding gemaakt.

Vele segmenten van de samenleving, distributie en diensten zijn op de een of andere wijze blijven functioneren. Met 10% van de bevolking zou dit onmogelijk zijn geweest. Zeker onder maanden durende ontwrichtende omstandigheden van totale oorlog op de grond en vanuit de lucht.

Het OVSE-rapport wil daarbij doen geloven dat er ook nog sprake was, van wat het rapport aanduidt als "systematische vernietiging van de voedselvoorraden". Om ook daar vervolgens uit te kunnen afleiden dat de Joegoslavische autoriteiten jegens de Albanese Kosovaren niets anders dan terreur beoogden.

Maar als er, behalve het op drift raken van de 90 procent van de bevolking, ook nog eens sprake zou zijn geweest van systematische vernietiging van hun voedselvoorraden, dan zouden de daaruit voortvloeiende maatschappelijke chaos en ontwrichting compleet moeten zijn geweest. En zou dat onder dergelijke oorlogscondities tot enorm gebrek onder de bevolking hebben geleid.

Zoals gezegd is daarvan niets gebleken.

De Albanees Kosovaarse bevolking bleek in het algemeen goed gevoed te zijn en in een goede conditie te verkeren.

Dat zegt tegelijkertijd ook iets over het waarheidsgehalte van de systematische vernietiging van de voedselvoorraden, waaraan de Joegoslavische eenheden zich volgens het OVSE-rapport zouden hebben overgegeven.

Hieronder wordt daar op teruggekomen.

Het OVSE-rapport stelt dan voorts:

"Kovoso Albanians were clearly targeted for expulsion because of their ethnicity."

Dit zou dan bewijzen dat de Joegoslavische autoriteiten uit waren op ethnische zuivering van Kosovo.

Uit de direct daarop aansluitende zin van het OVSE-rapport laat zich echter het tegendeel afleiden. Die luidt:

"Other ethnic and religious groups, such as Turks, Gorani and Muslim Slavs, were excluded from the expulsions."

Dat indiceert dat het de Servische autoriteiten geenszins begonnen was om een ethnische schoonmaak van Kosovo.

Een dergelijke ethnische zuivering van Kosovo is pas op gang gekomen toen de NAVO-troepen overgingen tot bezetting van Kosovo en de terroristen van het UCK de vrije hand werd geboden.

Die hebben, onder toeziend oog van de NAVO-bezettingmacht, inmiddels ongeveer 90% van alle niet-Albanese minderheden in Kosovo met terreur verdreven.

De resterende 5% van alle niet-Albanese minderheden loopt ieder moment van dag of de nacht het risico alsnog gelyncht te worden.

Dat is pas écht een ethnische zuivering van Kosovo; die vindt nu dus plaats !

Overigens, laat daar geen misverstand over zijn, evenzeer welwillend gade geslagen door een groeiend aantal westerse politici en journalisten.

Dezelfde ja, die van de daken schreeuwden dat "de westerse beschaving" nooit meer genoeg zou mogen nemen met welke ethnische zuivering dan ook.

En zeiden dat ze daarom vervolgens hun bommenwerpers opstartten.

Zij zingen nu vele tonen lager en verkondigen thans brutaalweg dat een van niet-Albanese smetten gevrijwaard ethnisch zuiver

90

Kosovo toch wel politiek erg handig is. En voor het Westen beter hanteerbaar.

Hoewel eerder in het rapport al zonder meer de suggestie wordt gegeven dat verdrijving van alle Albanese Kosovaren het streven was van de Joegoslavische autoriteiten, kan het rapport er echter niet onderuit daar even later althans enige restrictie op te maken:

"It is not clear whether the intention of these expulsions was to expel all Kosovo Albanians from Kosovo, or whether it was to reduce the numbrs of Kosovo Albanians to a "manageable" number, or to clear out all areas of known or perceived UCK presence and support. Those who were seen as UCK fighters or supporters, particularly in rural areas, were clearly targeted for particularly harsh treatment in both 1998 and 1999." (p. 3 of 21)

Commentaar: Ja, wellicht ging het de Joegoslavische autoriteiten inderdaad wel alleen om de laatste categorie, het UCK !

En iets verderop in het rapport:

"It might be possible to argue that the Serbian forces were essentially looking for UCK arms or supporters, a legitimate aim for a government seeking to bring a rebel movement under control." (p. 3 of 21)

Commentaar: Ja, dat zou dan inderdaad betekenen dat de Joegoslavische autoriteiten in Kosovo een legitiem doel nastreefden !

Maar natuurlijk is een en ander in het OVSE-rapport alleen maar retorisch bedoeld.

Onmiddellijk wordt daar immers aan toegevoegd:

"However, the way in wich these operations were carried out indicates that the intention was clearly expulsion." (p. 3 of 21)

Als het doel van de Joegoslavische autoriteiten inderdaad "clearly expulsion" was, dan moet worden vastgesteld dat ze hun werk slecht hebben gedaan. Ze hebben dan niet voorkomen dat honderdduizenden Albanese Kosovaren in Kosovo achterbleven.

Maar daarvoor heeft het OVSE-rapport een verklaring bij de hand ! Het stelt:

"It is possible that further expulsions were planned but that the NATO bombing campaign forced plans te be revised or put on hold." (p. 3 of 21)

Dus dat is het geweest !

Als heersende opinie wordt altijd verkondigd dat de NAVO-agressie "de ethnische zuivering in Kosovo heeft verhevigd of althans niet heeft kunnen voorkomen".

Maar dat blijkt een geheel onjuiste opvatting te zijn. Het OVSE-rapport doet hier een geheel nieuw licht op schijnen.

De OVSE-bureaucratie wil ons nu juist doen geloven dat de NAVO-bombardementen wellicht erger hebben voorkomen !

Natuurlijk is dat een opvatting die de NAVO maar al te graag hoort.

Het ziet er dus naar uit dat Jan Rap, de NAVO, hier een handreiking krijgt geboden van zijn maat, de OVSE-leiding.

Intussen is er werkelijk niets dat erop wijst dat, als de Joegoslavische eenheden er werkelijk op uit zouden zijn geweest om alle Albanese Kosovaren uit Kosovo te verdrijven, ze niet in staat zouden zijn geweest om dat voor de volle honderd procent te volvoeren.

Als ze dat gewild zouden hebben.

Het feit dat dit niet is gebeurd, toont daarom nog eens ten overvloede aan dat dit ook nimmer de intentie is geweest.

En opnieuw komt het OVSE-rapport vervolgens met een rethorische stelling:

"It might be possible to maintain that the forced movement of Kosovo Albanians by Serbian forces was to prevent civilians from becoming caught in crossfire and fighting."
(p.3 of 21)

Om ook deze stelling daarna te kunnen verwerpen:

"Indeed, this appear on occasion to have been the case. However, the brutality and violence with wich the IDPs (internally displaced persons) were generally treated - with killings and beatings - and the failure to provide food or water - indeed, the systematic destruction of food supplies - suggest that the opposite of protection was intended. (p. 3 of 21)

Uitdrijving, daar was het om te doen, zo wil het OVSE-rapport. Opnieuw moet dan worden opgemerkt dat de Joegoslavische eenheden in dat geval bij de uitvoering daarvan wel forse steken lieten vallen.

Zodat, in veel gevallen, de situatie kon ontstaan die het OVSE-rapport als typerend beschrijft voor wanneer een dorp was beschoten:

"Those who fled to the mountains or to a nearby village to escape the shelling tended to stay close to their village. Particularly in March and early April there was still snow on the hills and it was bitterly cold in the open. They would then return home during the day to feed the animals and/or milk their cows, to find food, or to check on their possessions or shops. Sometimes villagers were able to return home and stay for several weeks (...)." (p. 8 of 21)

Dat wijst toch niet op de te verwachten voortvarendheid bij het definitief uitdrijven van de Albanees-Kosovaarse bewoners !

gr

Maar dat blijkt een geheel onjuiste opvatting te zijn. Het OVSE-rapport doet hier een geheel nieuw licht op schijnen.

De OVSE-bureaucratie wil ons nu juist doen geloven dat de NAVO-bombardementen wellicht erger hebben voorkomen !

Natuurlijk is dat een opvatting die de NAVO maar al te graag hoort.

Het ziet er dus naar uit dat Jan Rap, de NAVO, hier een handreiking krijgt geboden van zijn maat, de OVSE-leiding.

Intussen is er werkelijk niets dat erop wijst dat, als de Joegoslavische eenheden er werkelijk op uit zouden zijn geweest om alle Albanese Kosovaren uit Kosovo te verdrijven, ze niet in staat zouden zijn geweest om dat voor de volle honderd procent te volvoeren.

Als ze dat gewild zouden hebben.

Het feit dat dit niet is gebeurd, toont daarom nog eens ten overvloede aan dat dit ook nimmer de intentie is geweest.

En opnieuw komt het OVSE-rapport vervolgens met een rethorische stelling:

"It might be possible to maintain that the forced movement of Kosovo Albanians by Serbian forces was to prevent civilians from becoming caught in crossfire and fighting."
(p.3 of 21)

Om ook deze stelling daarna te kunnen verwerpen:

"Indeed, this appear on occasion to have been the case. However, the brutality and violence with wich the IDPs (internally displaced persons) were generally treated - with killings and beatings - and the failure to provide food or water - indeed, the systematic destruction of food supplies - suggest that the opposite of protection was intended. (p. 3 of 21)

Uitdrijving, daar was het om te doen, zo wil het OVSE-rapport. Opnieuw moet dan worden opgemerkt dat de Joegoslavische eenheden in dat geval bij de volvoering daarvan wel forse steken lieten vallen.

Zodat, in veel gevallen, de situatie kon ontstaan die het OVSE-rapport als typerend beschrijft voor wanneer een dorp was beschoten:

"Those who fled to the mountains or to a nearby village to escape the shelling tended to stay close to their village. Particularly in March and early April there was still snow on the hills and it was bitterly cold in the open. They would then return home during the day to feed the animals and/or milk their cows, to find food, or to check on their possessions or shops. Sometimes villagers were able to return home and stay for several weeks (...)." (p. 8 of 21)

Dat wijst toch niet op de te verwachten voortvarendheid bij het definitief uitdrijven van de Albanees-Kosovaarse bewoners !

Evenmin trouwens als de volgende passage in het rapport:

"By the latter part of May police in Pristina were ordering some people from outside the town to return to their villages (although others continued to be expelled from Kosovo)" (p. 11 of 21)

En wat het OVSE-rapport hier meent te moeten vermelden:

"Fleeing families were sometimes told that it was safe to return and so would make their way back, or they were told that they had to move on to another town. Others sought to leave but were turned back. One refugee describes how between 1 and 26 April her family tried to leave Pristina for the border but were turned back either by police or VJ on five different occasions in five different places, before they eventually succeeded on the sixth attempt."
(P. 15 of 31)

Zoals niet anders te verwachten viel, gelet op de toon die de OVSE-leiding met dit rapport wil zetten, wordt in dit hoofdstuk verder uitsluitend een beeld gegeven van Serviërs, die bruut dorpen platschieten, deuren intrappen, bewoners meesleuren, vermoorden, verkrachten en beroven, op de vlucht drijven en ook tijdens die vlucht nog op alle mogelijke manieren belagen.

Wat daarbij in het OVSE-rapport zorgvuldig buiten beeld wordt gehouden, maar dan ook totaal, is dat er intussen een oorlog woedde. Waarin zich harde en grimmige gevechten afspeelden tussen Joegoslavische eenheden en het UCK. Dat vormde de realiteit en de achtergrond van gebeurtenissen, zoals die daar plaatsvonden.

Van deze context van felle oorlogsstrijd wordt in dit hoofdstuk van het OVSE-rapport op geen enkele wijze melding gemaakt. Het hele begrip oorlog is daarbij volledig afwezig. En van het bestaan van zoiets als het UCK wordt ook hier alleen maar een hoogstenkele keer zijdelings melding gemaakt.

De OVSE-leiding doet er alles aan om in dit hoofdstuk van het rapport de indruk te wekken, alsof een stel brute barbaren - de Serviërs natuurlijk - plotseling uit het niets is komen opdagen. Om zich vervolgens op een vreedzaam en idyllisch samenlevende plattelandsbevolking te storten. Gelijk een bende Hunnen.

Niets wordt door de OVSE-leiding geschuwd om dit beeld diep in te prenten. Of wat verkondigd wordt nu met de werkelijkheid van doen heeft of niet.

Gaat het, zoals in het hoofdstuk "Rape and other forms of sexual violence", om verkrachting, en is het voor dit beeld nuttig om het verhaal op te hangen dat bij aanvallen van Joegoslavische eenheden op dorpen, die door het UCK tot

bolwerk waren omgebouwd, zoveel mogelijk Albanese vrouwen werden verkracht, dan heet het in het OVSE-rapport dat het bij dergelijke aanvallen gebruikelijk was om de bewoners bijeen te drijven en mannen en vrouwen vervolgens afzonderlijk op te sluiten:

"One of the situations where woman would be at great risk of being raped was when Serbian forces attacked the villages. A common scenario was as follows: the village would be surrounded by Serb forces, who would gather the villagers together, Men would be separated from women and the women would be gathered in a house. From the house "young and beautiful" women would be taken and returned after some time." (hoofdstuk 7 - p. 4 of 13)

Gaat het echter daarentegen, zoals in het hoofdstuk "Forced Expulsion", om verdrijving, en is het voor dit beeld nuttig het verhaal op te hangen dat dergelijke aanvallen erop waren gericht om zoveel mogelijk Albanese op de vlucht te drijven, dan heet het in het OVSE-rapport plotseling weer dat het bij dergelijke aanvallen op versterkte dorpen gebruikelijk was, dat zoveel mogelijk bewoners hiervan zo snel mogelijk op de weg te jagen:

"Typically, Serbian forces would shell a village for some hours, with the result that Kosovo Albanians hid in the basements or fled to the hills. Then, when the shelling stopped, Serb forces including police, VJ or paramilitaries would enter the village, shooting into the air. They would break down doors to enter Kosovo Albanian houses, threaten everyone who had not already fled and order them to leave, either instantly, within a few minutes, or sometimes within some hours. Sometimes village elders or religious leaders are described as negotiating the implementation of the Serb demands." (hoofdstuk 14 - p. 4 of 21)

Hier geldt kennelijk als systeem het "Roep u maar!". Als er dan "verkrachting" wordt geroepen, dan heeft de OVSE-leiding een daarvoor bijpassend verhaal in petto. Een heel ander verhaal dan de OVSE-leiding achter de hand heeft voor als er "etnische zuivering" wordt geroepen. Heel verschillende verhalen over hetzelfde onderwerp wel te verstaan!

Verhalen die elkaar dus wederzijds uitsluiten. Want het kan niet tegelijkertijd bij aanvallen van Joegoslavische eenheden op versterkte dorpen het gebruikelijke patroon zijn geweest, dat daarbij de burgerbevolking bijeen werd gedreven en opgesloten, waarbij dan de mannen en vrouwen van elkaar werden gescheiden, en dat de burgerbevolking daarbij zoveel mogelijk onmiddellijk op de vlucht werd gedreven.

In het rapport komt de OVSE-leiding steeds weer tot een herhaling van eerder in het rapport besproken aan de Joegoslavische eenheden toegemeten barbaarsheden vanuit telkens een nieuw perspectief.

g⁵

Daarbij wordt ook, in steeds nieuwe hoofdstukken, aangevoerd dat de Joegoslavisch eenheden het met name ook gemunt hadden op speciale categorieën van de Albanese Kosovaarse samenleving.

Waarbij dan de suggestie is van de OVSE-leiding, dat deze categorieën op de een of andere manier als extra kwetsbaar zouden moeten worden gelden, of extra door de Joegoslavische eenheden werden belaagd.

Zo wordt aangevoerd dat de Joegoslavische eenheden het speciaal hadden voorzien op ouderen en gehandicapten - (hoofdstuk 18: "Elderly, Disabled"); kinderen - (hoofdstuk 17: "Children"; vrouwen - (hoofdstuk 16: "Women" en mannen in de weerbare leeftijd - (hoofdstuk 15: "Young men of fighting age").

Het beeld dat de OVSE-leiding hiermee wil oproepen is duidelijk: in al hun wreedheid hadden de Joegoslavische eenheden het voorzien op alle Albanese Kosovaren in het algemeen.

Maar dat was hun niet genoeg !

Hun wreedheid ging zelfs zo ver, dat zij het bovendien tegelijkertijd ook nog hadden voorzien op alle verschillende categorieën Albanese in het bijzonder !

Erger is dus niet denkbaar, zo luidt hier de impliciete boodschap !

De enige categorie van Albanese, waarvoor de OVSE-leiding in het rapport geen specifiek hoofdstuk heeft ingeruimd, is voor de terroristen van het UCK.

En dat vormde nu juist de enige categorie Albanese Kosovaren, waartegen de Joegoslavische autoriteiten zich werkelijk keerden.

Hoezeer dit terecht was, blijkt - nu ook onomstotelijk en in alle openheid voor de rest van de wereld - uit het verloop van de gebeurtenissen nadat de NAVO-bezettingstropen zich arglistig in Kosovo hadden gevestigd.

Honderdduizenden zijn inmiddels door het UCK uit Kosovo verdreven en het gebied gaat gebukt onder een doem van terreur tegen andere etnische bevolkingsgroepen dan de Albanese, niet één uitgezonderd, die zijn gelijke in de recente geschiedenis nergens vindt.

Niettemin kan de OVSE-leiding het in het rapport maar niet over zijn hart verkrijgen om het UCK

geprint naar waarde de printdruk

= te veel informatie

+ groei - tekort wj.

OVSE .5 (46)

blz 1

De titel van dit rapport van de OVSE luidt: "Kosovo/Kosova - As Seen, As Told".

Het rapport is gebaseerd op en opgebouwd uit verklaringen, verzameld door een groot aantal medewerkers van de OVSE, maar uiteindelijk geselecteerd, verwerkt en tot dit rapport samengesmeed door de OVSE-bureaucratie en de OVSE-leiding.

Deze verklaringen zijn eendeels verzameld in Kosovo zelf, toen de OVSE-waarnemers zich daar nog bevonden, maar verder voor het overgrote deel bijeen gebracht in de vluchtelingenkampen en Macedoni en Albani, toen de NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavi in volle gang was en tegelijkertijd in Kosovo een grondoorlog woedde van het federale Joegoslavische leger tegen het UCK.

Het OVSE-rapport suggereert althans dat de verklaringen die in Kosovo zelf werden afgelegd door de OVSE zouden zijn geverifiëerd.

Bij de verhalen die later, door OVSE-functionarissen, in de vluchtelingenkampen in Macedoni en Albani werden opgetekend, kan daarvan natuurlijk geen sprake zijn geweest.

De inleiding van het rapport stelt daarover:

"The data collection by the OSCE-KVM Human Rights Division took place in two phases and in two different environments. From the time when it became operational during December 1998 and January 1999, to its evacuation from Kosovo on 20 March 1999, it was engaged in systematic reporting, in a variety of formats, about human rights and humanitarian law violations that it could verify directly in the country. After 20 March, the Human Rights Division was engaged in taking victim and witness statements from refugees. All of this data has been scrutinized by the OSCE/ODIHR." (p. 1 of 3)

De gesuggereerde verificatie van de verklaringen door de OVSE, afgelegd toen de OVSE-waarnemers nog in Kosovo zelf zaten, nemend voor wat het waard is, heeft enige systematische controle op de verhalen, door de OVSE-functionarissen opgetekend in de vluchtelingenkampen in Macedoni en Albani, elk geval zonder meer niet tot de mogelijkheden behoord.

Dat op zich al maakt deze verklaringen in hoge mate speculatief.

Al probeert het rapport ook hier de indruk te wekken dat ook op dit punt aan verificatie van de verhalen iets gedaan zou zijn.

In de inleiding, waarin tevens de methodiek van het rapport aan de orde wordt gesteld, verluiddt het op dit punt:

"Where priorities and conditions on the ground allowed, efforts have been made to verify as many of the reports as possible, mainly through the activities of the Human Rights Division of the OSCE Mission in Kosovo (OSCE-MiK)

the OSCE-KVM's successor, which was deployed into Kosovo (..) from 14 June 1999. OSCE-MiK human rights officers have visited locations previously identified in refugee statements, and have conducted further interviews. There has also been limited follow-up investigation in Kosovo by analysts working for the OSCE/ODIHR on this report, with the support of the OSCE-MiK. The findings of these verification efforts are cited here wherever relevant."
(p. 1-2 of 3)

Ten opzichte van de talloze verhalen over talloze onderwerpen, opgetekend in de vluchtelingenkampen, kunnen deze "efforts", bovendien maanden later en onder totaal andere omstandigheden, geen enkele substantiële betekenis hebben.

Zodat, ook deze "efforts" mede in ogenschouw genomen, slechts één conclusie is gewettigd: de waarde van de verklaringen is uitsluitend een geloofskwestie. Enige objectieve bewijskracht kan er niet aan worden toegekend.

Dat geldt natuurlijk nog in versterkte mate voor de bewerking en samenvatting daarvan in het rapport en de conclusies die op die basis worden getrokken. En daarmee voor het rapport zelf.

Bovendien zijn alle verhalen verteld onder condities van strikte vertrouwelijkheid. Degenen die de verklaringen aflegden, wisten dat dit gebeurde op die basis. Voorts geldt:

"In the development and writing of the report the decision was made not to disclose the names of witnesses or victims, either dead or alive." (p. 2 of 3)

Alle verklaringen waren dus dus in zoverre strikt anoniem en vertrouwelijk.

Ook als dit om redenen van persoonlijke veiligheid van de betrokkenen en hun omgeving werkelijk zo noodzakelijk zou zijn geweest, betekent dit toch in elk geval anderzijds, dat zowel de vertelde verhalen zelf, als de manier waarop deze door de OVSE-medewerkers zijn opgetekend voor de buitenwacht daarmee

totaal oncontroleerbaar zijn geworden.

Hetgeen dan, in nog versterkte mate, geldt voor de manier waarop de OVSE-leiding en OVSE-bureaucratie een en ander hebben verwerkt en van conclusies hebben voorzien. De subtitel van het rapport luidt: "The human rights findings of the OSCE Kosovo Verification Mission".

Het gebruik van de termen "findings" en "Verification Mission" suggereert dat dit rapport meer zou bevatten dan een bewerking van opgetekende verklaringen van derden. De term "findings" heeft immers ook sterk de betekenis van "in rechte vastgestelde bevinding", of zelfs van "gerechtelijke conclusie".

Terwijl "verification" tenminste ook de gevoelswaarde heeft van "gerechtelijk bewijs".

En zo wordt, al voordat de inhoud van het OVSE-rapport zelf aan bod komt, meteen al middels deze titel de indruk gewekt dat aan dit rapport bepaald autoriteit moet worden toegekend. Dat hieraan een onmiskenbare objectieve bewijskracht zou toekomen. Dat in dit rapport een duidelijke meerwaarde zou zijn toegevoegd aan het louter bundelen en redigeren van verklaringen.

Agezien van de ernstige methodologische kritiek, die hierboven al op de waarde van dit rapport is uitgebracht, dient er voorts nog op te worden gewezen dat 90 procent van het rapport bestaat uit verhalen "as told". En dan nog in de vorm die daaraan in de redactie van het rapport is gegeven.

De geschiedenis heeft echter steeds weer overtuigend bewezen dat verhalen over de vijand in oorlogstijd een verre van betrouwbare informatiebron vormen. Dat geldt ook - en niet in mindere mate - voor verhalen die in oorlogstijd door de Albanezen over de Servische vijand worden verteld.

Het OVSE-rapport gaat aan dit van algemene bekendheid en van algemene geldigheid zijnde feit voorbij. Het doet het voorkomen, alsof plotseling nu juist aan verklaringen in deze oorlog een hoog realiteitsgehalte kan worden toegekend en het hierbij zou gaan om objectieve weergave van feiten.

Aldus maakt de OVSE zich in dit rapport schuldig aan

mystificatie.

Of duidelijker gezegd: aan een platte verkoop van praatjes als feiten.

Voor zover de OVSE nog aanspraak zou wensen te maken op integriteit en betrouwbaarheid, gooit zij deze hiermee verder te grabbel.

Want dit kan niet anders worden geïnterpreteerd dan dat voor de OVSE met dit rapport andere doelen voorop staan dan waarheidsvinding.

Als het al zo is dat dergelijke verhalen inderdaad als zodanig zijn opgetekend - en nogmaals, dat is voor niemand te controleren -, moet daaruit in elk geval worden geconcludeerd dat de OVSE-bureaucratie het doet voorkomen alsof zij alle - voornamelijk Albanese - verhalen die haar zo uitkomen, slikt voor zoete koek.

Om daaruit vervolgens verstrekende anti-Servische conclusies aan te kunnen extraheren.

Nooit doen zo vaak en zo hardnekkig indianenverhalen de ronde als in een oorlog over de vijand.

De oorlog in Kosovo heeft dat weer eens nadrukkelijk bewezen. Het bewijs hiervoor is onmiddellijk bij de hand.

Pretenderend geloof te hechten aan verklaringen van Albanees-Kosovaarse getuigen, kwam de NAVO-propaganda op het hoogtepunt van de NAVO-agressie tegen Joegoslavi tot ongelooflijke verhalen van moord en doodslag onder de Kosovo-Albanezen. Uiteindelijk werd zelfs een cijfer van 100.000 door het Servische monster vermoorde mannen als reëel gepresenteerd in pers en media.

Niets zijn de talloze Albanese getuigenverklaringen, waarop dergelijke absurditeiten waren gebaseerd, waard gebleken.

Een dergelijke ervaring zou de OVSE tot extra behoedzaamheid hebben moeten brengen ten opzichte van de verzamelde getuigenverklaringen.

Van een dergelijke prudentie is echter in het OVSE-rapport in het geheel niets te merken.

Integendeel, het rapport gaat er rücksichtslos tegenaan, en fris van de lever worden door de OVSE alle gememoreerde verklaringen als de hoogste waarheid gepresenteerd.

Zelfs in vredestijd blijken verhalen met een hoog Oude Pekela-

gehalte te ontstaan. Die vervolgens bijkans onuitroeibaar zijn.

Niet alleen individuen blijken dan dergelijke verhalen verkondigen, maar hele gemeenschappen blijken dan hardnekkig aan dergelijke massapsychosen te blijven vasthouden.

Zelfs het bewijs van het tegendeel helpt dan niet meer. Zoals het verhaal van de sekskelders onder de school in aantoont.

Er vindt dan een grensoverschrijding plaats tussen werkelijkheid en mythe.

Van een leugen is daarbij geen sprake, want men gelooft oprecht in wat men vertelt.

Als zulke massapsychologische verschijnselen al de kop opsteken in tijden van vrede en volop burgerlijke gezapigheid, hoeveel virulenter, hardnekkiger en op nog grotere schaal dan niet in tijden van oorlog.

Vele Albanezen zullen rotsvast geloofd hebben in de verhalen die zij de OVSE vertelden.

Dat zegt echter op zichzelf nog niets over het objectieve waarheidsgehalte daarvan.

Ook als veel Albanese getuigen hetzelfde verklaren zegt dit op zich evenmin iets over het objectieve waarheidsgehalte daarvan.

Het onderstreept alleen dat dit hun waarheid is, voor zover zij daar overigens zelf oprecht in geloven.

Uiteraard wordt hiermee niet gezegd dat alle getuigenverklaringen, waaraan het OVSE-rapport refereert, met de objectieve werkelijkheid niets te maken hebben.

Er zijn door de Servi rs gedurende de bliksemoffensief tegen het UCK, toen de NAVO met zijn agressie tegen de Federale

Republiek Joegoslavi begon, ongetwijfeld beestachtigheden begaan.

Alleen de schaal waarop en de intensiteit daarvan laten zich niet op grond van dergelijke verklaringen vaststellen.

\dit geldt des te meer als zeker 80 tot 90 procent van de weergegeven mensenrecht-schendingen louter blijkt te zijn gebaseerd op afzonderlijke getuigen-verklaringen van slechts n persoon, zoals in het OVSE-rapport het geval is.

Daar komt in het geval van de oorlog in Kosovo nog eens de volgende factor bij.

Bij massahysterie als de kinderen misbruikende "clowns van

6

Oude Pekela" en de kinderen martelende leerkrachten in hun duistere sekskelders onder de school van....wordt er alles aan gedaan om zulke collectieve verdwazingen af te remmen en te ontmoedigen.

Hoe anders is dit in het geval van Kosovo. Daar stonden hordes OVSE-waarnemers en legioenen westerse journalisten en camera's elk moment van de dag klaar om, met de meest ernstige gezichten, elk Oude Pekela-verhaal van willekeurig welke Albanese Kosovaar onvoorwaardelijk te registreren en door te stralen. Als het maar voedsel kon geven aan de anti-Servische hype.

Leverden de recente massapsychoses hier in Nederland over kinder-slachtoffers van seksueel geweld voor de betrokkenen veelal uitsluitend negatieve aandacht op, in Kosovo kon elk indianenverhaal over Servische wreedheden onmiddellijk rekenen op een dankbaar en kritiekloos onthaal door deze vertegenwoordigers van het Westen, of de vertellers er nu zelf in geloofden of niet.

Een beter klimaat voor Oude Pekela-verhalen om in te gedijen, is natuurlijk niet denkbaar. De westerse vraag naar - ja een zich zelfs als een massieve westerse behoefte opdringende vraag naar - Servische gruwelen schept hier onvermijdelijk een onbegrensd Albanees aanbod. Op het hoogtepunt van de oorlog leidde dit tot de reeds gememoreerde 100.000 vermoorde Albanese mannen, afgeleid uit verhalen die welwillend door Albanese Kosovaren aan westerse waarnemers werden verteld.

Deze tendens tot mythevorming wordt in het rapport "Kosovo/Kosova - As Seen, As Told", onder een behulpzame handreiking van de OVSE-bureaucratie, duidelijk weerspiegeld.

Zeker 90 % bestaat uit verklaringen van personen die niet zelf het slachtoffer waren van de gestelde gewelddadigheden, maar van de gruwelen die zij meldden op de een of andere wijze getuige zeggen te zijn geweest.

Een aanzienlijk deel hiervan bestaat op zijn beurt weer uit verklaringen uit de tweede hand.

Dat wil zeggen uit verklaringen omtrent gebeurtenissen die de zegslieden niet zelf hebben meegemaakt, doch op hun beurt weer van anderen hebben. Van horen zeggen dus.

In juridisch spraakgebruik worden dergelijke verklaringen "van horen zeggen" met latijnse termen aangeduid als "de auditu-verklaringen".

Het zijn dergelijke verklaringen van horen zeggen, die een wezenlijk element vormen bij Oude Pekela-verhalen.

In het recht worden de auditu-verklaringen hogelijk gewantrouwd en wordt hieraan grotendeels bewijskracht onzegt.

Evenals trouwens aan op zichzelf staande singuliere getuigenverklaringen, het gros vormende van de in het OVSE-rapport aangehaalde verklaringen.

Van enig voorbehoud bij dergelijke op zichzelf staande verklaringen of ten aanzien van zulke de auditu-getuigenissen is in het OVSE-rapport niets te bespeuren.

Zonder onderscheid worden daarin verklaringen van wat OVSE-waarnemers zelf zouden hebben gezien - weinig tot niets -, gelijkelijk omarmd en op n lijn gezet met verklaringen van mensen die stellen zelf het slachoffer van Servische misdadigheid te zijn geweest - een zeer gering percentage van de verklaringen -, met verklaringen van mensen die stellen zelf op de een of andere wijze getuige te zijn geweest van Servische gewelddadigheden - het overgrote deel van de, meestentijds op zichzelf staande, singuliere verklaringen in het rapport -, en met verklaringen van horen zeggen.

Vervolgens wordt door deze nevenschikking al de verschillende categorie n verklaringen de door niets gerechtvaardigde indruk gewekt dat alles wat in dit rapport aan getuigenissen te berde wordt gebracht, allemaal in gelijke mate zou kunnen bijdragen tot bewijs van de in dat rapport door de OVSE-bureaucratie geconcludeerde Servische beestachtigheid.

Het enige dat de OVSE-leiding daarmee echter bewijst, is dat kennelijk ook de OVSE fungeert als westers instrument voor de criminalisering van de Servi rs.

De OVSE-leiding bevestigt daarmee opnieuw haar intentie om ook de OVSE te benutten als onderdeel van het westers instrumentarium en van het westers ideologische apparaat, gericht op rechtvaardiging van de NAVO-agressie tegen de Federale Republiek Joegoslavi .

Misbruik van zijn positie niet schuwend, ontoelaatbare manipulaties uitvoerend met het door talrijke afzonderlijke waarnemers verkregen materiaal, methodologisch, en dus wetenschappelijk, volstrekt onverantwoord handelend met dit aldus ingezamelde materiaal.

Vele van de honderden waarnemers die, uitgezwermd over "het veld", de vele duizenden verklaringen nauwgezet hebben opgetekend, zullen zich in de manier waarop de leiding van de OVSE-bureaucratie dit door hen verzamelde materiaal heeft

geselecteerd, bewerkt, gegroepeerd en van conclusies heeft voorzien absoluut niet herkennen. Maar hen wordt niets gevraagd en zij zijn bij de opstelling van dit OVSE-rapport verder op geen enkele wijze betrokken geweest.

Het anti-Servische verhaal dat de OVSE-leiding onmiskenbaar heeft willen vertellen, stond bij dit OVSE-rapport duidelijk voorop.

De "feiten" zijn daaromheen gegroepeerd. Voor veel "gewone" en individuele OVSE-waarnemers zal dit zo niet de bedoeling zijn geweest. Niettemin heeft de OVSE-leiding, die uiteindelijk de regie voerde, van het verzamelde materiaal het ideologische gebruik gemaakt dat haar voor ogen stond.

Namelijk het aan de hand daarvan leveren van een bijdrage tot legitimatie - ook achteraf - van de westerse agressie-oorlog van de NAVO, gevoerd zonder volkenrechtelijke rechtmatigheid, tegen een soeverein land.

Het OVSE-rapport bevestigt in de verantwoording aan het begin van het rapport dat hiervoor gebruik is gemaakt van het werk van velen.

Het vangt aan met de zinnen:

"This report is the outcome of the tireless efforts of many people committed to the cause of human rights and justice. First, the women and men of the OSCE Kosovo Verification Mission (OSCE-KVM) Human Rights Division."

Dat die gegevens, verzameld door vele personen, vervolgens door de molen zijn gehaald van de OVSE-bureaucratie, wordt als volgt weergegeven in de verantwoording van het rapport:

"The data gathered by the OSCE-KVM was analysed and consolidated into this publication under the supervision of the OSCE Office for Democratic Institutions and Human Rights (OSCE/ODIHR) in Waesaw, Poland. The team of analysts working at Mokotow, Warsaw, from June to October 1999, included several former OSCE-KVM human rights officers, and independent human rights analysts."

Vijf maanden lang zijn de gegevens dus "geanalyseerd" en bewerkt, zo wordt gesteld. Geadviseerd is daarbij door het bureau van de aanklager van het Joegoslavi Tribunaal.

De ideologische taak die deze institutie zichzelf gesteld heeft, namelijk de incriminatie van de Servi rs als de grote schuldigen aan het Balkan-drama, door het recht bij uitstek tegen deze bevolkingsgroep en zijn instellingen in stelling te brengen, is al eerder uiteengezet En daarbij van onmiskenbare bewijzen voorzien.

9

Geen wonder dat de bureaucratie n van de OVSE en van het Joegoslavi Tribunaal elkaar hier als natuurlijke bondgenoten hebben gevonden:

"The OSCE/ODIHR is grateful for the advice and assistance of staff of the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY) in the development of this report."

De intentie van de OVSE-leiding om de toegepaste bewerking en analyse van de verzamelde gegevens in het rapport, evenzeer als deze verzamelde gegevens zelf, onverkort en zonder enig voorbehoud of terughoudendheid voor de waarheid en niets dan de waarheid te laten doorgaan, wordt in de slotzin van de verantwoording van het OVSE-rapport aldus tot uitdrukking gebracht:

"The information on wich most of this report is based comes from the people of Kosovo themselves. The OSCE acknowledges the courage and determination of people who, living trough trauma, grief and conditions of extreme sterss, felt compelled to recount their experiences."

Met andere woorden, zo is hier de impliciete boodschap, alles wat in dit rapport staat komt niet alleen rechtstreeks uit de mond, maar ook rechtstreeks uit het hart van het Kosovaarse volk zelf.

En wie het zou wagen te durven twijfelen aan welke verklaring dan ook, recht uit het hart en zo moedig afgelegd, ondanks verdriet en stress ?

Dat juist ook deze laatste factoren een objectieve waarheidsvinding wel eens verder in de weg zouden staan, zodat het in elk geval methodologisch onjuist is om ze te presenteren als extra argument dat het toch wel buitengewoon infaam zou zijn om aan het rapport en de inhoud daarvan te twijfelen, doet er voor de OVSE-leiding niet toe.

De boodschap is duidelijk afgegeven: wie het waagt het rapport als manipulatief te beschouwen, is een ingemene ploert. Die over het verdriet en de stress van de Albanezen heenwalst, die ondanks wat hen is overkomen de moed hebben opgebracht dit alles eerlijk te vertellen aan de OVSE.

Vervolgens komt het rapport met een voorwoord van de eertijdse aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal, Louise Arbour. Zij geeft daarin te kennen dat zij de "Kosovo-crisis" al lang tevoren zag aankomen, in de vorm van "een verschrikkelijke

10

teloorgang van de internationale vrede en veiligheid in Kosovo", die bovendien "de hele Balkan dreigde te overspoelen".

Zij schrijft in het OVSE-rapport:

"For some considerable time (...) analysts were aware of the danger of a similarly disastrous breakdown of international peace and security in Kosovo. Unlike the situation in Bosnia, however, there was a much greater fear that an explosion of ethnic violence in Kosovo could not be contained, and that it might rapidly spread to engulf the whole of the Balkan region."

De boodschap vanuit de bureaucratie van het Joegoslavi Tribunaal is ook hier glashelder: de NAVO-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavi was absoluut noodzakelijk en onvermijdelijk.

Om de regio van een verschrikkelijke oorlogsdreiging te verlossen, moest de NAVO wel een oorlog beginnen.

Het bureau van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal sluit zich volkomen aan bij deze opvatting, waarin de NAVO-oorlog tegen Joegoslavi en de NAVO-bezetting van Kosovo worden voorgesteld als als een reddingsoperatie van de regio van een afschuwelijke oorlogdreiging.

De "explosion of ethnic violence", die zich voordeed sinds het moment dat die reddende NAVO-bezetting van Kosovo een feit is, is kennelijk volstrekt irrelevant en onbetekenend en speelt wat betreft gevaar voor de Balkan-regio kennelijk geen enkele rol, naar de opvatting van het bureau van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal.

Zij vervolgt dan:

"When it did come, the violence in Kosovo was horrific, and again proved devastating for many ordinary people who became its victims."

Voor een goed begrip en om misverstanden te voorkomen: de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal heeft het hier niet over het ethnische geweld dat het UCK onder de NAVO-bezetting over Kosovo gebracht heeft.

Nimmer heeft het bureau van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal er ooit ergens blijk van gegeven dat geweld als "horrific" en "devastating for many ordinary people" te beschouwen. De vele honderden vermoorde burgers en de 350.000 verdrevenen ten spijt.

Die kwalificaties behoudt het bureau van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal zich uitsluitend voor met betrekking tot die slachtoffers, die ook de westerse machthebbers gaarne als slachtoffers accentueren.

Zij doelt hier op het geweld gedurende de burgeroorlog voorafgaande aan de NAVO-bezetting van Kosovo en heeft dan daarbij uitsluitend het oog op Servisch geweld. Niet - ook - geweld van het UCK.

Zij besluit namelijk deze alinea met:

"The International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia made it clear that its jurisdiction extended tot Kosovo, and that persons responsible would be brought to justice for their crimes."

En Servi rs zijn nu precies de enigen in Kosovo, voor wie de aanklager het "be brought to justice for their crimes" in Kosovo in petto heeft.

Van enig onderzoek van de zijde van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal naar - ook - misdrijven begaan door Albanezen van het UCK is immers in de verste verte geen sprake !

En ook op deze manier, zowel door haar feitelijk optreden waarbij niet-Servi rs van vervolging gevrijwaard blijven, als door haar participatie in dit OVSE-rapport dat hoofdzakelijk ten doel heeft de Servi rs te incrimineren, onderstreept zij de rol die de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal heeft te vervullen ten aanzien van de schuld kwestie inzake het Joegoslavische drama.

Zij rept vervolgens in haar voorwoord van de noodzaak van straftribunalen om ook daadwerkelijk de "rule of law" af te dwingen.

Die noodzaak geldt dus voor het bureau van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal als het gaat om schendingen van deze "rule of law" door Servi rs.

Gaat het om misdrijven van niet-Servi rs op het grondgebied van het voormalige Joegoslavi , dan is die noodzaak in de ogen van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal meteen een stuk minder prangend, tot zelfs geheel afwezig.

Datzelfde geldt voor de noodzaak dat Tribunalen als het hare:

"(..) must be able to get at the truth of what happened."

Ook die noodzaak van waarheidsvinding speelt klaarblijkelijk

plotseling een veel minder belangrijke rol, als het gaat om misdrijven van andere ethnische identiteiten dan de Servische.

Dan is trouwens eveneens het door de aanklaagster in de inleiding beleden adagium:

"Justice must be part of any lasting and meaningful peace"

op slag aanzienlijk minder klemmend.

Zo is van enige behoefte "to be able to get at the truth of what happened" bij het bureau van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal ten aanzien van de Kroatische ethnische zuivering van de Krajina van ruim 200.000 Servi rs en het daarmee gepaard gaande geweld tot op heden bar weinig te merken geweest.

Evenmin als bij de gewelddadige ethnische zuivering van Kosovo, die zich het laatste half jaar heeft voltrokken.

De noodzaak dat "justice must be part of any lasting en meaningful peace" blijkt dan, in het licht van het feit dat het hier om niet-Servische misdrijven gaat, plotseling merkwaardig genoeg geheel te zijn vervlogen !

De aanklager vervolgt dan dat Tribunalen als het hare:

"(..) depend upon reliable evidence, impartially collected by their own staff or by other persons of trust and experience, who do not adhere to one side of another in the ethnic conflict."

Dat de OVSE-bureaucratie en de bureaucratie van het Joegoslavi Tribunaal zouden bestaan uit personen

"(..) who do not adhere to one side of another in the ethnic conflict",

wordt door de van algemene bekendheid zijnde feiten hardgrondig geloochenstraft.

Voor misdrijven van niet-Servische origine geven deze

"(..) persons of trust and experience, who do not adhere to one side of another in the ethnic conflict",

aangestuurd door de bureaucratie van het Joegoslavi Tribunaal, permanent niet thuis.

Terwijl zij, als het gaat om misdrijven van Servische origine, re el of niet, onmiddellijk hijgend vooraan staan.

Volgens de aanklager - zo gaat zij verder in haar inleiding op het OVSE-rapport -, is er in het kader van dit rapport sprake geweest van een:

"(..) careful assembly of data and its systematic analysis."

Systematisch geanalyseerd is er zeker !
Maar dan doelbewust in een door de OVSE-leiding vooraf bepaalde richting.

Zoals de verzamelde gegevens worden geanalyseerd, samengevat en van conclusies worden voorzien in het OVSE-rapport is het er dan ook verre van dat, naar de aanklager concludeert:

"The result of the work of the OSCE set out in this report covering the first half of 1999, is therefore an important contribution to the documentation of human rights abuses in Kosovo",

evenmin als dat:

"This report will therefore be a useful tool for policy makers (..)"

Al zal het zeker politiek misbruikt worden.
Want daarvoor is het tot stand gebracht !
Het levert immers slechts n ding op: een verdere bijdrage aan de geschiedschrijving van het Joegoslavische drama, zoals de westerse politieke elite zich die voor ogen houdt.
Namelijk als een "continuing story" van doorlopende Servische barbaarsheden. Waaraan het Westen met alle macht paal en perk heeft trachten te stellen.

Hoezeer de OVSE-samenstellers van dit rapport dan wel niet behoren tot de categorie "who do not adhere to one side of another in the ethnic conflict" blijkt al terstond bij de samnvatting van het rapport, die aan de eigenlijke inhoud vooraf gaat.

Daarin wordt een beschrijving gegeven van de gebeurtenissen tijdens de aanloop tot de NAVO-oorlog tegen Joegoslavi , die getuigt van een uiterst merkwaardige opvatting omtrent objectiviteit.

Na - met grote zelfsprekendheid en zonder een spoor van voorbehoud - de doden in Racak als een moordpartij op onschuldige Albanese burgers te hebben geboekstaafd en de schuld daarvoor natuurlijk onvoorwaardelijk bij de Servi rs te hebben gelegd, beschrijft het OVSE-rapport de ontwikkelingen die aan de NAVO-agressieoorlog tegen Joegoslavi vooraf gingen in de volgende termen:

"Indicators of a strategy well rehearsed, and brutally implemented

Most tellingly, the analysis of some of the most prevalent human rights and humanitarian law violations, as well as the analysis of their geographical organization and their impact on communities, demonstrate how the violations inflicted on the Kosovo Albanian population after 20 March were a continuation of actions by Yugoslav and Serbian military and security forces that were well rehearsed, insofar as they were already taking place in many locations in Kosovo well before 20 March. The mass killing at Racak on 15 January 1999 most graphically illustrates the descent into amounting to war crimes and crimes against humanity, and was to become a precedent for numerous other atrocities recounted to the OSCE-KVM in the period after 20 March.

Other key events in this regard in the period before 20 March were the killings of Kosovo Albanians by police at Rogovo and Rakovina later in January, the launch of Yugoslav army "winter exercises" involving the shelling of villages and the forced expulsion of villagers in Vucitrn/Vushtrri municipality in February and March, a military and police offensive in Kacanik in February, in wich a tactic of burning and destroying civilian homes to clear the area of the UCK was emplyed, and a violent police crack-down in an Albanian quarter of Pristina/Prishtina in early March after the killing of two police officers. Alongside the killings in Racak, these events reveal patterns of grave abuses by Yugoslav and Serbian forces against the civilian population. Such patterns of abuse recur after 20 March in the descriptions given by refugees." (p. 3 of 4)

De objectiviteit die de OVSE-leiding in het rapport aan de dag legt bij deze beschrijving van de periode die direct aan de NAVO-oorlog om Kosovo voorafging, straalt er werkelijk vanaf !

Het waren, zo luidt hier de OVSE-boodschap, zuiver de Joegoslavische autoriteiten, die zich toen voortdurend schuldig maakten aan "continuation of actions", uimondend in voortdurende Servische moordpartijen en andere grove mensenrechten-schendingen.

Het UCK speelde daarbij geen enkele rol en deed feitelijk niets wat het vermelden hier waard is.

Dat hier door de OVSE-leiding in het rapport een volstrekt gemanipuleerd beeld wordt voorgeschoteld, wordt al op slag duidelijk als we naar de historische werkelijkheid van deze periode kijken.

Zoals uit de eerder in hoofdstuk... weergegeven citaten, merendeels ontleend gewone Nederlandse kranten, duidelijk naar voren treedt, wordt de geschiedenis van deze periode, direct voorafgaand aan de NAVO-oorlog, gekenmerkt door een voortdurende en niet aflatende stroom van provocaties en terreur van het UCK, die steeds ernstiger vormen aannam.

Terwijl de Joegoslavische autoriteiten, naar ook door individuele OVSE-waarnemers werd bevestigd, zich lange tijd naar behoren aan het bestand hielden, ook al had dit onmiddellijk al geleid tot militaire bezetting van grote delen van Kosovo door het UCK, dat zich van het bestand helemaal niets aantrok.

Middels deze constante en steeds verder opgevoerde terreur en provocaties, waarbij een groot aantal slachtoffers vielen, deed het UCK voortdurend actieve pogingen om op deze manier - reactief - Joegoslavisch militair tegengeweld los te maken. Dat vervolgens dan door de NAVO aangegrepen zou kunnen worden voor een oorlog tegen Joegoslavi en een uiteindelijke militaire bezetting van Kosovo.

Tenslotte is het UCK er inderdaad in geslaagd om Joegoslavisch militair tegengeweld te provoceren.

Er is al eerder op gewezen: nimmer heeft de OVSE-bureaucratie in welke officiële publicatie of officiële verslaglegging dan ook een punt gemaakt van deze constante bestandsschendingen van het UCK.

Nimmer heeft de OVSE de militaire bezetting door het UCK van enorme gebieden in Kosovo onder de vigeur van het bestand officieel gehekel of daarvan in enig officiële rapportage ook maar melding gemaakt.

Nimmer sprak de OVSE officieel een ondubbelzinnige veroordeling uit van de talloze en steeds in omvang toenemende provocaties van het UCK, gepaard gaande met terreur, ontvoeringen, moord en doodslag op een steeds verder opgevoerde schaal.

W1 maakte de OVSE steeds onmiddellijk officieel gewag van iedere reactie van Joegoslavische zijde en van elke poging om tegen deze voortdurend toenemende provocaties militair iets te ondernemen.

Dat werd dan keer op keer, nauwkeurig afgestemd met de NAVO die dan strijk en zet met hetzelfde geluid kwam, onmiddellijk officieel gebrandmerkt als een Joegoslavische schending van

het bestand.

D t is de "onafhankelijkheid" en de "objectiviteit" van de OVSE !

Een opmerking wat verderop in de samenvatting van het rapport als:

"The commission of human rights and humanitairian law violations during the internal armed conflict in Kosovo during the time it was being monitored by the OSCE-KVM was not one-sided" (p. 3 of 4),

kan dan ook alleen maar de lachlust opwekken. Als men het tenminste kan opbrengen een ogenblik voorbij te zien aan de grenzeloze brutaliteit en onbeschaamdheid van deze pretentie van objectiviteit !

In deze samnvatting van het OVSE-rapport wordt voorts aangegeven waar de OVSE-bureaucratie in zijn "analyse" van de verzamelde verklaringen naar toe heeft gewerkt.

Dat is dan in de eerst plaats de conclusie dat de Joegoslavische autoriteiten massamoord hanteerden als een instrument om terreur te zaaien onder de de Albanees-Kosovaarse bevolking:

"On the part of the Yugoslav and Serbian forces, their intent to apply mass killings as an instrument of terror (...) against Kosovo Albanians was already in evidence in 1998, and was shockingly demonstrated by incidents in January 1999 (including the Racak mass killing) and beyond." (p. 2 of 4)

Welke massamoorden dan wel door de Servi rs zouden zijn begaan in 1998 wordt niet onthuld.

Laat staan dat er enige verdere indicatie wordt gegeven voor de - toch zeer verstrekkende ! - beschuldiging dat in de tijd van de OVSE-waarnemers in Kosovo zaten massamoorden werden gepleegd met het doel om terreur te zaaien.

De samnvatting van het OVSE-rapport rondt deze conclusie af met de bewering:

"Arbitrary killing of civilians was both a tactic in the campaign to expel Kosovo Albanians, and an objective in itself." (p. 2 of 4)

17

Met andere woorden: de Servische moordmachine moordde alleen om het moorden; vaak niet eens om de Albanese Kosovaren te verdrijven.

Afgezien van het feit dat voor deze OVSE-laster geen spoor van bewijs wordt geleverd, wordt ook hier weer geen woord van de OVSE vernomen over de vele moorden, gepleegd door het UCK om de Servische inwoners uit multi-culturele dorpen in Kosovo op de vlucht te drijven.

Waarvan ook de kranten van de maanden voorafgaand aan de NAVO-oorlog voortdurend gewag maakten, zoals blijkt uit het in hoofdstuk ...weergegeven overzicht van de ontwikkelingen gedurende deze periode voorafgaand aan de NAVO-agressie.

Als de pure moordzucht die de OVSE-bureaucratie de Servi rs hier in dit rapport toerekent inderdaad op waarheid zou berusten, dan hebben ze hun moorddadig werk maar half gedaan !

Als pure moordzucht hen zou hebben voortgedreven, zoals de OVSE-bureaucratie hier onomwonden stelt, dan zijn 300 doden gedurende het eerste half jaar burgeroorlog in 1998 en tot nu toe, december 1999, in elk geval niet meer dan in totaal 2000 geregistreerde doden, gevallen tijdens de virulente oorlogsperiode van maart tot juni 1999, toen zowel op de grond als vanuit de lucht oorlog op grote schaal dood en verderf zaaiden, een duidelijke aanwijzing dat zij hun moorddadige handwerk zelfs zeer slecht hebben verricht !

Zeker nu bij het laatstgenoemde aantal van 2000 geregistreerde doden tot nu toe ook nog in aanmerking moet worden genomen dat dit cijfer het aantal doden weergeeft ongeacht de doosorzaak, ongeacht of het hier nu combattanten of non-combattanten betreft en ongeacht etnische afkomst.

Nederland heeft toch voorgedaan hoe dat moet ! In Indonesi . Toen tijdens de politionele akties in een paar maanden tijd ruim 200.000 Indonesi rs werden omgebracht.

Of anders hadden de Servi rs toch echt beter op de Amerikanen moeten letten !

Die slaagden erin om in Vietnam 2 miljoen Vietnamezen om het leven te doen komen.

Als dergelijke aantallen doden in de Joegoslavische burgeroorlog als hierboven weergegeven al zouden getuigen van pure Servische moordzucht, zoals de OVSE-leiding in dit rapport voor gezegd wil houden, van welke graad van dierlijkheid moet er dan wel niet bij de Nederlanders en de Amerikanen worden gesproken, bij zulke aantallen

slachtoffers ?

Zo'n moordzucht als die OVSE-leiding bij de Servi rs in dit OVSE-rapport zogenaamd vaststelt en dan relatief zo weinig resultaat in termen van aantallen slachtoffers !
Zo zie je maar weer dat die Servi rs zelfs te stom zijn om echt flink aan hun moordzucht gestalte te geven !

Zonder meer bevestigt deze officiële OVSE-kwalificatie n ding nog eens ten overvloede: met de realiteit heeft dit OVSE-rapport niets te maken. Het dient puur als instrument in het voortdurende proces van incriminatie van de Servi rs als bevolkingsgroep en van hun instellingen.

En zo ontmaskert de OVSE-leiding, met dergelijke kwalificaties op zo weinig grondslag, alleen maar zichzelf !

Als een instrument in handen van de westerse politieke elite. Met als ideologische taak het verder versterken van de inprint in de harten en geesten van het publiek, dat het de Servi rs zijn die op de Balkan primair verantwoordelijk zijn voor alle ellende en beestachtigheden.

En als zodanig fungerend als bliksemafleider voor de eigen dominante rol van het Westen bij de bewuste vernietiging van het weefsel van de Balkan-samenleving.

Een - geheel terecht - voor het publiek uiterst gevoelig punt vormen daden van sexueel geweld ten tijde van oorlog. De emotionerende werking hiervan op de publieke opinie is dan ook groot.
Hetgeen ook de OVSE-leiding zich zeer wel bewust zal zijn geweest.

In de samenvatting van het rapport komt de OVSE-leiding tot de conclusie dat de Joegoslavische autoriteiten verkrachting en andere vormen van sexueel geweld gebruikt zouden hebben als oorlogswapen.
Een zwaardere beschuldiging t.a.v. sexueel geweld is niet denkbaar.

Met andere woorden: de OVSE-bureaucratie zou bewijzen in handen hebben dat niet alleen - ook - Servi rs soms, bij wijze van oorlogsexces, verkrachtingen pleegden, maar dat zij dit officieel opzettelijk en systematisch deden om hun oorlogsdoelen te bereiken.

Dit doet natuurlijk de vraag rijzen naar de aard van de bewijzen voor deze vergaande beschuldiging.

Die nadere bewijzen zouden dan gezocht moeten worden in het hoofdstuk "Rape and other forms of sexual violence" van het rapport.

Dit hoofdstuk begint met de vaststelling:

"Very little has been documented on this subject, however" (blz. 1 van 13), doelend op de periode van v r de NAVO-agressie tegen Joegoslavi . Hoewel niettemin eerst nog, daaraan voorafgaand, wordt opgemerkt dat ook toen, in die periode v r de uitbarsting van NAVO-geweld, verkrachtingen plaatsvonden door o.a. "officers of state authorities". Dat er ook Servi rs door Albanese UCK-ers werden verkracht, staat er natuurlijk niet bij.

Het rapport werpt vervolgens op, dat veel verhalen over verkrachtingen in de periode v r de aanvang van de NAVO-bombardementen pas naar buiten kwamen in de vluchtelingenkampen in Macedoni en Albani , nadat de NAVO-agressie daadwerkelijk was begonnen. En toen de OVSE-waarnemers daar hun tenten hadden ingericht en hun klapstoeltjes hadden uitgekapt om de vluchtelingen te ondervragen.

Het rapport komt ook hier weer met de vaststelling:

"It is difficult to judge how widespread rape was in the earlier period (..)". (p. 1 of 13)

Ondanks de herhaalde vaststelling waartoe het rapport zich genoodzaakt ziet, dat er weinig over verkrachtingen v r de NAVO-oorlog tegen Joegoslavi begon bekend is en dat het onmogelijk is iets te zeggen over de omvang daarvan, vormt dit voor de OVSE-bureaucratie geen enkel beletsel om in het rapport voluit als conclusie naar buiten te brengen dat de Joegoslavische autoriteiten - ook toen al - opzettelijk gebruik maakten van verkrachting als oorlogswapen om hun doelen te bereiken !

De zin van het laatste citaat wordt dan afgerond met:

"(..) but the examples given below may give some indication of how it was used." (p. 1 of 13)

Vervolgens komt het rapport dan met zeggen en schrijven
 n, later in Macedoni , afgelegde verklaring van een vrouw
 die, vanuit de de periode van v r het begin van de NAVO-
 agressie, getuigt zelf het slachtoffer te zijn geweest van
 verkrachting en n verklaring, eveneens maanden later
 afgelegd in Macedoni , van en vrouw die zegt dat zij heeft
 meegemaakt hoe haar dochter werd verkracht.

Dat is dan alle bewijs dat in het OVSE-rapport wordt
 aangedragen, voor de zware beschuldiging van de OVSE-leiding
 dat de Servi rs zich ook v r 20 maart 1999 schuldig zouden
 hebben gemaakt aan offici le systematissche verkrachtingen om
 hun oorlogsdoelen te bereiken.

De gretigheid van de OVSE-leiding om de Servi rs toch maar
 vooral het gebruik van systemtische en doelgerichte sexuele
 terreur als oorlogswapen in de schoenen te kunnen schuiven,
 blijkt ook uit de volgende passage in het OVSE-rapport:

"A woman who admits having been raped can be rejected or
 expelled by her husband, her family or her husbands's
 family. A survey undertaken in April 1999 by the OSCE-KVM
 among local NGOs showed that these also experienced
 extreme difficulties when trying to collect information on
 such crimes; some stated that they had given up even
 trying to gather information. It was also suggested that
 it might be easier for representatives of an international
 organization, as "outsiders", to gain the confidence of
 victims of sexual violence, since they would give them a
 greater sense of confidentiality." (p. 2 of 13)

Zo ver wordt hier door de OVSE-leiding de op voorhand al als
 uitgangspunt dienende diabolisering van de Servi rs
 doorgevoerd, dat zelfs als bewijzen van een bepaald type
 misdadigheid, de Servi rs toegedacht, niet kunnen worden
 gevonden, niet de veronderstelling prevaleert dan er dan
 wellicht van een zodanige misdadigheid geen sprake is geweest,
 maar dat het dan wordt voorgesteld alsof dat ontbreken van
 bewijs hiervoor aan andere oorzaken zou moeten worden geweten.

Schuldigheid wordt hier door de OVSE-leiding verondersteld en
 uitgesproken, los van welke feitelijkheid dan ook.

De kwade trouw van de OVSE-bureaucratie bereikt hier een
 nieuw ongekend dieptepunt.

Het OVSE-rapport vervolgt dan:

"The OSCE-KVM was able to collect information on crimes of sexual violence from witnesses and from victims themselves. However, experience of other similar situations shows that it takes time before women are prepared to talk about their experiences. This was also the experience of the OSCE-KVM; while taking statements from the refugees, the officers would come across those who had been the victims of sexual violence that had occurred several months previously. It is therefore important not to see the information below as in any way exhaustive; there is still much work on documenting sexual violence which remains to be done." (p. 2 of 13)

Gelet op het werkelijk bedroevende gebrek aan "evidence" waar het OVSE-rapport mee komt om zijn zware beschuldiging van het gebruik van systematische seksuele terreur als oorlogswapen aan het adres van de Joegoslavische autoriteiten ook maar enigzins te staven, konden een dergelijke kanttekening over het niet "exhaustive" zijn van het gepresenteerde bewijsmateriaal en ook een zodanige verzuchting over "still much work (...) to be done" niet achterwege blijven, om het feit te camoufleren dat de keizer hier toch echt opereert zonder kleren !

Het rapport vervolgt dan:

"Having developed the approach mentioned above the OSCE-KVM was able to collect more information than had been expected. In none of the statements that were taken concerning sexual violence was any kind of condemnation articulated, and when family members were reporting the crime against relatives they stood fully behind them. The OSCE-KVM officers thus received several signals that the attitude towards these kind of crimes is in fact changing." (p. 2 of 13)

Misschien was niet zozeer de attitude van degenen die stelden seksuele misdaden te hebbenesignaleerd of te hebben ondergaan veranderd, maar de attitude van de ondervragers. Die nadat de oorlog van het Westen tegen Joegoslavi daadwerkelijk was begonnen, meer nog dan tevoren al het geval was, graag zulke misdaden wilden horen.

Toen de OVSE-waarnemers in de kampen in Macedoni en Albani, in het heetst van de oorlog, hun tenten opsloegen en klapstoeltjes uitklapten voor de vluchtelingen om op plaats te nemen, hadden de Albanese ontheemden wel door dat het doen van zoveel mogelijk horror-verhalen over Servische gruweldaden toch wel het minste was wat de Westerse wereld van hen verwachtte.

Dat kan namelijk evengoed een verklaring bieden voor het beweerde feit dat:

"When the OSCE-KVM human rights officers in the former Yugoslav Republic of Macedonia took statements about violations that had occurred after the evacuation of the OSCE-KVM from Kosovo, they would come across acts of sexual violence that had been committed earlier." (p. 1 of 13)

Een beweerd feit waarvoor overigens, het kan geen kwaad dat nog maar eens te herhalen, evenmin veel bewijs wordt geleverd.

Voor zover nietemin werkelijk zulke verklaringen alsnog zouden zijn afgelegd - in het OVSE-rapport zijn daarvan in elk geval geen bewijzen te vinden -, kan het hier dus ook heel wel gaan om Albanese beleefdheid.

Om die OVSE-waarnemers dan eindelijk maar hun zin te geven in hun zucht naar Servische verkrachtingen.

Zoals zij ook de Westerse zucht naar Servische slachtingen met hun verhalen wisten te bevredigen.

Verhalen die leidde tot de westerse conclusie, op het hoogtepunt van de NAVO-oorlogsverwoestingen in de Federale Republiek Joegoslavi, dat die barbaarse Serviers inmiddels zeker 100.000 Albanese mannen in de weerbare leeftijd in Kosovo zouden hebben afgeslacht.

Juist bij een onderwerp als verkrachtingen, dat van buitengewoon gevoelige aard is, dient voorts ook bij uitstek rekening te worden gehouden met geruchtvorming en massapsychoses.

Zoals de zelfs in vreedstijd optredende massahysterieën als in Oude Pekela en ...aantonen.

Waarheid en verdichtfels zijn dan al spoedig, ook voor de directe "getuigen", niet meer van elkaar te scheiden.

Zoals aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal al eerder heeft gepoogd om het hanteren van systematische verkrachtingen als "oorlogswapen" door de Serviers in Bosni te bewijzen, zo komt ook hier, kennelijk in nauwe afstemming tussen de OVSE-leiding en het bureau van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal, deze beschuldiging weer terug.

Weliswaar zijn, ondanks verwoede pogingen daartoe van de aanklager, tot op heden alle Servische verdachten die inmiddels voor het Tribunaal een proces hebben ondergaan, van beschuldigingen van systematische verkrachtingen vrijgesproken door het Joegoslavi Tribunaal, maar klaarblijkelijk is ook hier - evenals bij de beschuldiging aan het adres van de Serviers van genocide - kennelijk het motto van het bureau van de aanklager, dat de aanhouder wel zal winnen.

Zoals de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal tot op heden heeft gefaald in zijn eerdere beschuldigingen van systematische seksuele terreur aan het adres van aageklaagde Serviers, zo staat ook dit OVSE-rapport bol van dit soort

verdachtmakingen, maar ontbreekt ook hier dus elke aannemelijkheid.

Dat geldt ook voor de periode na de aanvang van de NAVO-agressie tegen Joegoslavi, toen het offensief tegen het UCK, de grondtroepen van de NAVO, door de Joegoslavische autoriteiten met kracht ter hand werd genomen.

Het OVSE-rapport komt, ten bewijze van de systematische Servische beestachtigheid op sexueel gebied tijdens de NAVO-oorlog tegen Joegoslavi met, welgeteld, een 25-tal verklaringen van personen die stellen er op de een of andere wijze getuige te zijn geweest van dat anderen werden verkracht.

Het gaat hier in bijna 100% van de gevallen om op zichzelf staande, singuliere verklaringen, niet gesteund door enige verklaring van anderen.

Met uitzondering van n geval, namelijk een groepsverkrachting door paramilitairen in een dorpje bij Gnjilane.

Daarnaast bevat het OVSE-rapport een vijf-tal verklaringen "van horen zeggen" over verkrachtingen.

Ook dit zijn allemaal op zichzelf staande, singuliere verklaringen, die niet gesteund worden door enige andere verklaring.

Het OVSE-rapport slaagt er voorts slecht met moeite in om, met betrekking tot de periode na 20 maart 1999, zeggen en schrijven drie verklaringen te produceren van vrouwen die stellen zelf het slachtoffer te zijn geweest van verkrachtingen. Terwijl er voorts n verklaring wordt opgevoerd van een vrouw die aanvoert te zijn aangerand.

Dat is dan hele oogst van het bewijs dat de OVSE-leiding in het rapport vermag aan te voeren voor zijn stelling dat de Joegoslavische autoriteiten verkrachting systematisch als oorlogsdoel hebben gebruikt in Kosovo.

Deze beschuldigingen in het rapport van de OVSE-bureaucratie, berustend op een dergelijke non-existente basis, gaan waarzinning ver.

Zo stelt de OVSE-bureaucratie in het onderhavige hoofdstuk van het rapport onder meer:

"It is fair to say that Kosovo Albanian women were at risk of being raped in almost all situations and locations in Kosovo during the conflict." (p. 4 of 13)

en:

"The following statement from a Kosovo Albanian woman illustrates how ever-present the threat of being raped was (...)." (p. 4 of 13)

en:

"One of the situations where women would be at great risk of being raped was when Serb forces attacked the villages.

A common scenario was as follows (...)." (p. 4 of 13)

en:

"While travelling in convoys between villages or to the border, young women would often be targeted by surrounding Serbian forces." (p. 5 of 13)

en:

"From statements cited above and below, it is clear that the Serbian forces targeted young women in their operations against the civilian population." (p. 5 of 13)

Overigens, maar dat terzijde, ook als deze beschuldigingen ook maar enige grond zouden hebben - en het OVSE-rapport is daar niet naar ! - dan nog waren deze vrouwen dan beter af dan thans de Servische bevolkingsgroep in Kosovo.

Die lopen niet alleen het risico om sexueel geweld te ondervinden, maar worden nu door UCK-elementen zonder meer afgemaakt en gelyncht, als zij zich buiten bepaalde afgeschermdde zones zouden durven te bewegen.

Maar voor de OVSE-bureaucratie is iedere sexueel misbruikte Albanese vrouw onvergelykbaar erger dan welke gelynchte Servische burgerdan ook !

Met een slachtoffer van de eerste categorie kan door de OVSE-leiding immers de gewenste politiek worden bedreven.

Terwijl een slachtoffer van de tweede categorie alleen maar hoogstens contra-productief is voor die door de OVSE-bureaucratie voorgestane politiek.

Met de volgende beschouwing voert het OVSE-rapport, los van welk bewijs dan ook, de beschuldigingen verder op:

"Another dimension to the use of rape as an instrument in the conflict is that many women who are raped violently, and sometimes mutilated, are afterwards physically unable to bear children. Or the victim may suffer psychological effects from the rape such that it is impossible for her thereafter to have a normal heterosexual relationship. Again, society may reject the victim and see her as "debased" and not worthy of marriage.

Furthermore, it is clear that sexual violence was used as an instrument of "ethnic cleansing" following patterns similar to those seen in Bosnia-Herzegovina. Comments by Serb rapists as reported from Kosovo, such as "you are no longer Albanians because you will carry Serb children", are very similar to those reported as having been made by similar perpetrators in Bosnia-Herzegovina, in a way that indicates that rape was being used as a weapon to nullify the ethnicity of women".

Dat laatste roept, terzijde, weer in herinnering hoe de "bewijzen" van dergelijke Servische verkrachtingen om vrouwen van andere ethnische identiteit op te zadelen met "Servische kinderen", toentertijd al in de westerse kranten en op

westerse TV-stations te zien waren, in de vorm foto's en televisie-beelden van uit de kluiten gewassen babies, ruim voordat er negen maanden verstreken waren sinds het begin van de burgeroorlog in Bosni .

Deze laatste zware beschuldigingen worden dan in het rapport slechts gedragen door 1 - schrijven: n - enkele afzonderlijke verklaring. Van iemand die stelt dat hij van een verkrachting, waarbij dit door de Servische verkrachters werd geroepen, getuige zou zijn geweest.

Talrijk zijn de verhalen in het rapport van derden, die beweren te hebben waargenomen dat de Joegoslavische militairen en paramilitairen zich bij verkrachting expliciet richtten op "de mooie jonge meisjes en vrouwen" van een bepaalde gemeenschap of groep.

Dat klinkt plausibel en consistent, maar is het niet. Oorlogservaringen, waar ook ter wereld, leren nu juist steeds weer dat verkrachting in oorlogstijd een verschijnsel is van machts- en geweldsterreur. Waarbij dergelijke verkrachtingen zich juist niet blijken te beperken tot jonge en mooie vrouwen, maar alle vrouwen tot de risicogroepen blijken te

behoren.

Juist dergelijke verhalen over vergaande selectiviteit bij verkrachtingsactiviteiten moeten dus extra kritisch worden bejegend.

In alle gevallen, met 1 - schrijven: n - uitzondering van iemand die stelt zelf slachtoffer te zijn geweest van handelingen die de OVSE-leiding aanleiding zouden hebben gegeven tot de bovenstaande conclusies, baseert het OVSE-rapport hierboven weer gegeven beschuldigingen, stuk voor stuk, op slechts n enkele en afzonderlijke verklaring. Van een persoon die stelt handelingen, als hierboven in het OVSE-rapport door de OVSE-bureaucratie veralgemeeniseerd, te hebben waargenomen.

Nogmaals, het aantal getuigenverklaringen van personen die zelf op enigerlei wijze het slachtoffer zouden zijn geworden van Servisch sexueel geweld, dat de OVSE-bureacratie in het rapport kan opvoeren, vermag het aantal vingers van n hand niet te boven te gaan.

Slechts - letterlijk - niet meer dan een handvol vrouwen heeft getuigd van ondervonden sexueel geweld.

Dat doet de vraag rijzen: waar zijn die getuigenissen van die talloze vrouwen, die volgens dit OVSE-rapport zouden zijn verkracht ?

Alleen al de aantallen die in de afzonderlijke getuigenverklaringen, opgenomen in het rapport, figureren, lopen in de vele honderden tot duizenden.

Zo is in een verklaring van n afzonderlijke getuige, opgenomen op p. 3 of 13, sprake van getuige geweest zijn van verkrachting van "de twintig mooiste meisjes van het dorp".

Het OVSE-rapport wil ook voor gezegd houden wat het hierboven al genoemde "common scenario" inhield, dat plaatsvond telkens als de Servi rs een dorp aanvielen.

De mannen werden dan stelselmatig gescheiden van de vrouwen. Die laatsten werden dan in een huis opgesloten en de "jonge en mooie meisjes" werden er dan steeds weer door de Servi rs uitgepikt.

Dat moet dan ook in totaal om vele honderden vrouwen gegaan zijn. Want tenminste vele tientallen dorpen zijn tijdens de oorlog tegen het UCK in Kosovo door Joegoslavische eenheden

aangevallen.

Het rapport verhaalt slechts van n getuige, die zegt zo'n situatie te hebben waargenomen, maar dit hier terzijde.

Dan het eerder gememoreerde verhaal dat de Servi rs steeds weer vrouwen uit de konvooien haalden. Ook dat moet dan vele honderden vrouwen getroffen hebben. Zo wordt in het OVSE-rapport een getuige opgevoerd die het volgende zou hebben meegemaakt:

"As a group of 2.000-3.000 people walked towards Albania, in the area west of Djakovica/Gjakova, Serbian police took "several hundred" women into the woods for a period of about one hour. As recounted by the interviewee: "This went on the whole night"." (p. 5 of 13)

In het volgende geval is er sprake van 500 vrouwen:

"In another case similar to that described above, about 500 "young and beautiful" woman were selected by the paramilitaries and sent to Staro Citkatova where they were required to clean village houses for use as lodging. The woman were kept in two houses and fed once a day. Each woman would be taken to a separate room where she was told to take their clothes off. When they refused they were beaten, harassed and raped."

En zo gaat het maar door in dit hoofdstuk van het rapport.

De klemmende vraag is dan ook: waar zijn - ook al zijn het er maar een paar ! - de persoonlijke getuigenissen van deze duizenden verkrachte vrouwen ?

Het OVSE-rapport kan er, ondanks de "nieuwe openheid" over dat onderwerp die het zelf signaleert onder de slachtoffers, niet n geven.

Terzijde zij opgemerkt dat het handvol vrouwen, dat volgens de in het rapport weergegeven verklaringen stelt zelf het slachtoffer te zijn geworden van verkrachtingen, niet behoorde tot een van de hierboven beschreven categorie n.

Als deze - overigens steeds weer van een enkel afzonderlijk individu afkomstige - verklaringen voor waar zouden moeten

worden gehouden, waartoe de OVSE-bureaucratie zich zo gretig geneigd betoont - dit om er allerlei draconische conclusies aan te kunnen vasknopen van Servische beestachtigheid -, waar blijven dan verklaringen van getroffen vrouwen zelf ?

Waar blijven de getuigenissen van die duizenden vrouwen zelf van de familieleden, vrienden, kennissen en dorpsgenoten, die de OVSE zulke verhalen over de sexuele terreur waaraan deze vrouwen onderhevig zouden zijn geweest, zouden hebben verteld ?

Niets valt daarvan in het OVSE-rapport te bespeuren !

Zelden zullen zulke vergaande conclusies, als de OVSE-bureaucratie trekt ten aanzien van beweerde **systematische** Servische verkrachtingen, zijn gebaseerd op zulk flinterdum of zelfs geheel afwezig bewijs !

Een ander hoofdstuk van het OVSE-rapport is gewijd aan, zoals de titel luidt:

"Violation of the right to life"

Dit hoofdstuk zal bedoeld zijn om onder meer een onderbouwing te geven van de stelling dat de Serviers willekeurige moordpartijen uitvoerden op de de Albanees-Kosovaarse burgerij louter om het moorden.

Deze malicieuze beschuldiging van de OVSE-bureaucratie is al eerder als een lompe streek van de OVSE-bureaucratie ontmaskerd en ook dit specifieke hoofdstuk van het OVSE-rapport biedt geen enkel aanknopingspunt dat dit anders zou liggen.

In de inleiding tot dit hoofdstuk zet de OVSE-bureaucratie al meteen weer de toon door te stellen:

"The loss of life of large numbers of Kosovo Albanian civilians was one of the most characteristic features of the conflict after 24 March (...)."

Niet de hoogte van het aantal gedode Albanese burgers is echter tekenend geweest voor het conflict toen de NAVO-oorlog losbarstte, maar juist het feit dat deze aantallen voortdurend, met orde-groottes, naar beneden moesten worden bijgesteld.

Van 100.000 gedoden Albanezen, naar 10.000 en verder omlaag tot het nu bekende cijfer van in totaal 2.000 doden in Kosovo.

Waarbij onduidelijk is hoe dit cijfer verdeeld moet worden over de verschillende ethnische identiteiten in Kosovo en over combattanten en non-combattanten.

Voor een hevig conflict dat, zowel op de grond als vanuit de lucht, maandenlang in alle hevigheid in Kosovo heeft gewoed, is een aantal van 2000 doden, waarbij onduidelijk hoeveel non-combattanten zich daaronder precies bevinden, juist bijzonder laag te noemen.

Het is daarbij zeer de vraag of er meer Albanees-Kosovaarse burgers zijn omgekomen bij de gevechtshandelingen tussen het UCK en Joegoslavische legereenheden in Kosovo dan er Joegoslavische burgers zijn omgekomen als gevolg van de terreurbombardementen op de Federale Republiek Joegoslavi .

Vooralsnog ziet het ernaar uit dat het aantal Joegoslavische burgerslachtoffers van de NAVO-terreurbombardementen dat van het aantal gedode Albanees-Kosovaarse burgers fors te boven gaat.

Het relatief lage aantal doden in Kosovo, in een gecompliceerde oorlog die het Joegoslavische leger voerde tegen een geombineerde binnenlandse vijand op de grond en een oppermachtige buitenlandse vijand vanuit de lucht, getuigt juist van een buitengewone terughoudendheid van de Joegoslavische leger- en politie-eenheden.

Andere oorlogen tegen guerrilla's elders in de wereld leverden meestal een veelvoud aan slachtoffers op.

Zoals de oorlog van het Turkse leger tegen de Koerdische afscheidingsbeweging, welke tienduizenden doden kostten onder de Koerdische bevolking.

Welke oorlog van het Turse leger door het Westen politiek en met wapens enthousiast werd gesteund.

Zonder enig geweeklaag van de OVSE.

Waarmee opnieuw bewezen is dat de OVSE zijn humanitaire klaagzangen slechts pleegt aan te heffen als de westerse politieke elite dat opportuun acht.

En eerst dit klaagvrouwen-koor in het gelid heeft gezet.

Zoals verwacht mocht worden, braadt de OVSE in dit hoofdstuk propagandistisch weer alles uit "Racak" wat er maar uit te braden valt.

Natuurlijk laat de OVSE hier weer de lijn gelden dat het allemaal onschuldige mensen waren en dat ze allemaal door de Servi rs vermoord zijn.

Racak wordt dan vervolgens ook hier weer uitgespeeld als het definitieve bewijs dat het karakter van de burgeroorlog in Kosovo wordt bepaald door zware schendingen van de mensenrechten door de Servi rs.

Het is deze boodschap die door de OVSE uit "Racak" gedestilleerd:

"The mass killing at Racak/Recak (Stimlje/Shtime municipality) on 15 Jauary 1999 was an event both definitieve in terms of establising international recognition that human rights violations were at the core of the Kosovo conflict, and (together with two other incidents later that month in Djakovica/Gjakova municipality, at Rogovo/Rogove and Rakinova/Rakovine) indicative of what was to follow in the period from late

March." (p. 1 of 12)

Natuurlijk wordt in dit hoofdstuk vervolgens bij voortdurende melding gemaakt van massamoorden op Albanees-Kosovaarse burgers.

Het gaat dan om passages als:

"In numerous cases in the process of forced expulsion, large numbers of Kosovo Albanian men were gathered together in one area and killed arbitrarily."

(p. 5 of 12)

Wat zulke verklaringen - indien overigens inderdaad als zodanig afgelegd - waard zijn, is gebleken toen het dodental dat op basis van dit soort verklaringen was berekend, met reuzenstappen omhoog moest worden gebracht.

Voorzover daarbij enige bronvermelding plaatsvindt - hetgeen het OVSE-rapport althans voor dit hoofdstuk overigens kennelijk in het algemeen als grotelijks overdreven beschouwt -, blijkt het ook hier meestal steeds weer te gaan om afzonderlijke, singuliere verklaringen, in de trant van :

"One interviewee witnessed the killing of, etc..."

Wat dergelijke afzonderlijke, door verder niets gesteunde verklaringen van "getuigen" waard zijn, is nu wel voldoende bekend.

Dan wordt eveneens voor zoete koek in het OVSE-rapport geslikt een verhaal over bombardementen van Joegoslavische vliegtuigen op een aantal dorpen in Kosovo, waarbij honderden onschuldige burgers zouden zijn gesneuveld.

Alsof de prioriteit van het Joegoslavische leger toen, begin april 1999, zou zijn geweest om bombardementen uit te voeren op Kosovo, op een moment dat de NAVO een honderdvoudig overwicht had in de lucht !

Niettemin wordt ook dit verhaal, zonder bronvermelding, zonder enige restrictie, een spoor van twijfel of van welk voorbehoud dan ook, gebracht als de waarheid en niets dan de waarheid:

"On or around 1 or 2 April Nogovac was bombed by Yugoslav aeroplanes. Over 100 civilians were reportedly killed when houses they were sheltering in were hit in this attack. Villages in the Popovo and Majaca valley in Podujevo

municipality were also bombed in late March / early April, although it is not clear if one or more bombing raids took place. Either one or two aeroplanes, recognized as Serbian MIGs, are described as dropping bombs on the villages. The number of people given as killed ranges from 11 to 18. There is also a refugee report from Djakovica/Gjakova municipality of Yugoslav planes bombing a building in Bardonic/Bardhanigus as a UCK hospital on 28 March when a mother and child were killed in the bombing, and two children injured. Another interviewee reported that five days later Yugoslav planes also bombed the nearby village of Jablanica/Jabllanice, causing more people to leave the village." (p. 8 of 12)

Waarschijnlijk werden deze bombardementen uitgevoerd door dezelfde dummies van Joegoslavische straaljagers, die later door de NAVO als vernietigde Joegoslavische oorlogsvliegtuigen in hun overwinnings-kronieken zijn bijgeschreven.

Tot besluit van dit hoofdstuk gaat het OVSE-rapport nog eens in op de veronderstelde pogingen van Joegoslavische zijde om bewijsmateriaal omtrent doden te vernietigen.

Het rapport begint dit onderdeel dan met de volgende beschouwing:

"Rather than identify and bury the dead, perpetrators of killings often attempted to destroy or conceal evidence of killings. Such practices lend credibility to interviewee's claims that the victims were civilians or other people protected under international humanitarian law who were unlawfully killed. It is difficult to comprehend why such violations of international standards would be so deliberately committed were the victims of the killings legitimate targets who had died lawfully in armed conflict." (p. 11 of 12)

Stel dat het inderdaad aangetoond zou zijn dat de Joegoslavische autoriteiten bewijsmateriaal omtrent doden zouden hebben vernietigd - het OVSE-rapport bewijst wat dit betreft niets, het stelt alleen maar dat dit natuurlijk het geval is, daarbij de als een evidentie beschouwde Servische verderfelijke tot uitgangspunt nemend -, dan nog biedt dit geen ruimte voor de malicieuze veronderstelling die het OVSE-rapport daaraan verbindt.

De Joegoslavische autoriteiten kennen immers zo langzamerhand hun westerse pappenheimers van de NAVO en aanpalende westerse

instituties, zoals de OVSE !

En zijn zich er zeer wel van bewust dat elke ongeïdentificeerde dode die door het Westen in Kosovo zou worden aangetroffen, automatisch zou worden aangemerkt als een door de Serviërs vermoorde onschuldige Albanees-Kosovaarse burger.

Dat is immers altijd al het vaste patroon geweest. En verweer daartegen baat niet.

Nimmer is immers in enig westers rapport melding gemaakt van gesneuvelde UCK-leden. Die bestaan niet, hoewel er in Kosovo maandenlang fel is gevochten tussen het UCK en Joegoslavische eenheden, waarbij ook aan de kant van de terroristen forse verliezen geleden zijn.

Maar eenmaal gesneuveld, transformeren deze, naar westerse maatstaven, zoals bekend onmiddellijk in onschuldige Albanees-Kosovaarse burgers: het inmiddels bekende Mirakel van Kosovo.

Overigens maakt het OVSE-rapport in dit hoofdstuk nog melding van het feit dat het bureau van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal gelukkig ook een in dit opzicht "hybride" figuur op het spoor is: een aantal gedode UCK-ers die, in strijd met het Mirakel van Kosovo, niet helemaal zijn getransformeerd in onschuldige burgers !

Het rapport:

"The International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia confirmed evidence of 22 bodies found in the two wells. In the follow up investigation by the OSCE/ODIHR (in connection with the writing of this report) it was disclosed by a villager that, of the group of 22 men who were killed arbitrarily, 11 were apparently unarmed UCK soldiers in civilian clothes."

Hoewel de metamorfose van UCK-terroristen naar onschuldige Albanees-Kosovaarse burgers hier, bij wijze van uitzondering, bij het sneuvelen niet helemaal vlekkeloos is gelukt, had het proces zich gelukkig hier in elk geval w l al zover voltrokken, dat het feit dat zij waren gesneuveld zonder meer als "willekeurige doodslag" kon worden aangemerkt. En was het transformatieproces bovendien in elk geval toch ook al zover gevorderd, dat zij voorts bovendien eveneens al als "ongewapend" konden gelden !

Het is dan ook een hele opluchting dat het bureau van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal zich hier niet van de wijs heeft laten brengen en zich met kracht ook in deze koelbloedige Servische slachting heeft vastgebeten !

In het licht van de toon waarin dit OVSE-rapport is gezet, is

het op voorhand al duidelijk hoe dit rapport over de vluchtelingenstromen tijdens de NAVO-agressie tegen Joegoslavi zou schrijven. Het rapport wijdt hieraan een hoofdstuk, getiteld "Forced expulsion".

Die titel maakt al op slag duidelijk waar het allemaal om gaat: alle vluchtelingenstromen gedurende de oorlog waren een gevolg van Servische dwang.

En maakten bovendien als zodanig deel uit van een vooropgezet Servisch plan om zoveel mogelijk Albanese Kosovaren uit te drijven.

Dat voor zeker moet worden aangenomen dat talloze mensen in Kosovo op de vlucht werden gedreven louter door de oorlogshandelingen zelf, komt als mogelijkheid in dit OVSE-rapport niet op. Ook zelfs niet louter als gedachte.

Iedere oorlog, zo leert de ervaring, leidt echter onvermijdelijk tot vluchtelingenstromen als gevolg van de oorlogshandelingen sec. Dit geldt zeker voor een virulente oorlog als welke in Kosovo werd uitgevochten en die tegelijkertijd woedde op de grond en vanuit de lucht.

Volgens de OVSE veroorzaakte dit alles echter in Kosovo geen enkele vluchteling ! Want nergens duidt de OVSE-leiding in het rapport de oorlogshandelingen op zichzelf aan als bron van welke vluchtelingenstroom dan ook !

Alle vluchtelingen worden door de OVSE aangeduid als uitsluitend het gevolg van een boosaardig vooropgezet plan van de Servi rs.

Ook de intensieve NAVO-bombardementen golden, als de OVSE geloofd moet worden, evenmin op welke wijze dan ook als bron van vluchtelingenstromen. Terwijl nergens tijdens de oorlog zo zwaar en zo intensief werd gebombardeerd als juist in Kosovo.

Dat ook zware luchtbombardementen altijd tot vluchtelingenstromen aanleiding geven, is evenzeer een primaire les die uit de oorlogsgeschiedenis valt te trekken. Recent is tijdens de Russische bombardementen op Tsjetjeni

weer gebleken hoe alleen al dergelijke bombardementen aanleiding kunnen geven tot honderdduizenden vluchtelingen. Ook in Servi zelf veroorzaakte de NAVO-bombardementen tienduizenden ontheemden.

Maar voor de OVSE is er geen sprake van dat de NAVO-bombardementen op enigerlei wijze verantwoordelijk zouden zijn geweest voor het ontstaan van vluchtelingenstromen.

Dat komt niet in de OVSE/NAVO-kraam te pas en dus houdt het OVSE-rapport zich verre van het idee alleen al !

Ondertusse zitten we hier, de OVSE-smaak volgend, dan wel met een hoogst curieuze oorlog !

Namelijk de eerste oorlog in de moderne geschiedenis, waarbij zowel de oorlogshandelingen als zware luchtbombardementen 'an sich', op zichzelf geen enkele vluchteling veroorzaakten !

Als het onderhavige rapport van de OVSE-leiding tenminste geloofd moet worden.

Des te curieuzer is dat het OVSE-rapport desalniettemin weet te melden dat zelfs het geringste veronderstelde bombardement door Joegoslavische vliegtuigen w l terstond aan de bekende oorlogswetmatigheden voldeed en onmiddellijk aanleiding gaf tot vluchtelingen !

Het rapport stelt immers in hoofdstuk 5 van Deel III over de hierboven al gememoreerde veronderstelde Joegoslavische luchtaanval:

"Another interviewee reported that five days later Yugoslav planes also bombed the nearby village of Jablanica/Jabllanice, causing more people to leave the village." (p. 8 of 12)

Het beeld dat de OVSE-leiding hier middels dit rapport ingang tracht te doen vinden is dus duidelijk:

NAVO-luchtaanvallen, hoe massaal ook, veroorzaken geen vluchtelingen. Maar elke luchtaanval van enige andere zijde, bijvoorbeeld van Joegoslavische kant, doet dat onmiddellijk wel.

Hier wordt het publiek een nieuw Mirakel van Kosovo deelachtig gemaakt. Door de OVSE-leiding.

En tenslotte wil de OVSE-bureaucratie het doen voorkomen alsof ook de psychologische factor als bron van massale vluchtelingenstromen in oorlogstijd haar volledig onbekend is. Of dat dit fenomeen althans in Kosovo niet zou zijn

opgetreden.

Zoals echter van algemene bekendheid is, leert iedere oorlogservaring echter steeds weer opnieuw dat als de oorlogspychose toeslaat, ook vluchtelingenstromen hun eigen dynamiek krijgen en vluchten velen op de vlucht slaan, zeker bij een grondoorlog.

Anderen zien vluchten doet dan weer nieuwe groepen zich daarbij aansluiten. Zij worden als het ware meegesleurd, waarbij ook allerlei geruchten dikwijls een rol spelen.

Er zijn vele getuigenissen van Albanese getuigenissen tijdens de oorlog te horen geweest, ook op radio en tv, waarin verklaard werd dat men op de vlucht was geslagen omdat ook anderen vluchtten en men een algeheel gevoel van onveiligheid en dreiging ervoer.

Dergelijke getuigenissen zijn er door de OVSE-bureaucratie trefzeker uitgefilterd en voor dit OVSE-rapport buiten beschouwing gelaten.

Want zij stonden in de weg aan de boodschap die dit OVSE-rapport wil afgeven: doelgerichte Servische terreur, gericht op uitdrijving van de Albanese Kosovaren, vormde de exclusieve factor voor het ontstaan van de vluchtelingenstromen.

Met weglating van alle andere factoren die het ontstaan van vluchtelingen in de hand hebben gewerkt, tracht de OVSE-bureaucratie op deze manier definitief de geschiedenis van de vluchtelingenstromen tijdens de oorlog in Kosovo te schrijven als exclusief het resultaat van Servische terreur.

Dat gaat in het rapport in het destreffende hoofdstuk "Forced Expulsion" onmiddellijk in de inleiding al van dik hout zaagt men planken:

"(..)the outflow of Kosovo Albanians as refugees resulted from systematic and widespread expulsions carried throughout Kosovo by the Serbian forces. Once the OSCE-KVM left on 20 March 1999 and in particular after the start of the NATO bombing of the FRY on 24 March, Serbian police and/or VJ (Yugoslav army), often accompanied by paramilitaries, went from village to village and, in the towns, from area to area threatening and expelling the Kosovo Albanian population." (p. 1 of 21)

en:

"Expulsions took place in practically every municipality according to the data gathered by the OSCE-KVM." (p. 3 of 21)

Hoe dit te rijmen valt met het feit dat er zich nog vele honderdduizenden Albanese Kosovaren in Kosovo bleken te bevinden op het moment dat de NAVO-troepen, toen - althans

officieel - nog min of meer vermomd als VN-troepen, daar binnen trokken, is een raadsel.

In dit verband is het ook bepaald onwenselijk absolute zekerheid toe te kennen aan het totale aantal in het OVSE-rapport genoemde ontheemde Albanese Kosovaren in en buiten Kosovo, op het hoogtepunt van de NAVO-oorlog tegen Joegoslavi .

Het rapport hanteert hier een cijfer van 863.000 ontheemden buiten Kosovo en van 590.000 ontheemden binnen Kosovo. Dat zou betekenen dat meer dan 90 procent van de Albanese Kosovaarse bevolking tijdens de oorlog ontheemd zou zijn geweest, zo concludeert de OVSE-leiding in het rapport. (p. 1 of 21)

Het rapport ontleend deze cijfers aan de vluchtelingenorganisatie van de VN, de UNHCR.

Het zou echter niet de eerste keer zijn dat de UNHCR de werkelijke omvang van vluchtelingenstromen met honderdduizenden tegelijk overschat.

Dat gebeurde in elk geval nog maar enkele jaren geleden toen de Hutu's uit Rwanda op de vlucht sloegen voor de zegevierende Tutsi-legereenheden, nadat de genocide in dat land had plaatsgevonden.

Het bleek dat de UNHCR toen - naar alle waarschijnlijkheid bewust - totaal onjuiste aantallen de wereld instuurde, omtrent de Hutu-vluchtelingen die zich op dat moment in kampen in het toenmalige Za re, zoals in Goma, bevonden.

Ook werkte de UNHCR toen lange tijd met de Hutu-terroristen samen, die zich ertegen verzetten dat de Hutu-bevolking zouden terugkeren naar Rwanda. Niettemin liepen de vluchtelingenkampen op een gegeven moment toen, geleidelijk steeds sneller, leeg.

Bij dit alles stonden meer de belangen van de UNHCR als bureaucratie kennelijk meer voorop dan de belangen van de vluchtelingen.

Naar in latere beschouwingen van dit fenomeen werd vastgesteld, gold hier kennelijk hoe meer vluchtelingen, hoe meer fondsen. Alsook: hoe meer vluchtelingen, des te groter de importantie van het bureaucratische apparaat.

Wat optrad was een verzelfstandiging van een bureaucratie, die primair op zichzelf gefixeerd raakte.

Cijfers omtrent aantallen vluchtelingen werden hieraan ondergeschikt gemaakt.

Dat geeft in elk geval onvoldoende vertrouwen om thans in het geval van de aantallen ontheemde Albanese Kosovaren in en buiten Kosovo onvoorwaardelijk geloof te hechten aan de juistheid van de gehanteerde cijfers.

Er zijn echter nog andere redenen om aan de juistheid daarvan te twijfelen.

Veel westerse correspondenten hebben uitdrukking gegeven aan hun verbazing over de grote aantallen Albanese Kosovaren die zij daar nog aantreffen, toen de westerse troepen daar binnentrokken.

Evenzeer spraken velen hun verbazing uit over de uitstekende conditie waarin deze zich nog in Kosovo bevindende Albanese Kosovaren zich, na maanden van oorlog, nog bleken te bevinden.

Geen enkele maatschappij en maatschappelijke ordening kan een situatie verdragen dat 90% van de bevolking op de vlucht is, zonder totaal ontregeld te raken en in te storten. Hetgeen dan onvermijdelijk zou leiden tot verpaupering, ellende en verhogering.

In Kosovo is daarvan tijdens de oorlog geen sprake geweest. Ook echte honger is er niet geweest, daarvan wordt dan ook geen melding gemaakt.

Vele segmenten van de samenleving, distributie en diensten zijn op de een of andere wijze blijven functioneren. Met 10% van de bevolking zou dit onmogelijk zijn geweest. Zeker onder maanden durende ontwrichtende omstandigheden van totale oorlog op de grond en vanuit de lucht.

Het OVSE-rapport wil daarbij doen geloven dat er ook nog sprake was, van wat het rapport aanduidt als "systematische vernietiging van de voedselvoorraden". Om ook daar vervolgens uit te kunnen afleiden dat de Joegoslavische autoriteiten jegens de Albanese Kosovaren niets anders dan terreur beoogden.

Maar als er, behalve het op drift raken van de 90 procent van de bevolking, ook nog eens sprake zou zijn geweest van systematische vernietiging van hun voedselvoorraden, dan zouden de daaruit voortvloeiende maatschappelijke chaos en ontwrichting compleet moeten zijn geweest. En zou dat onder dergelijke oorlogscondities tot enorm gebrek onder de bevolking hebben geleid. Zoals gezegd is daarvan niets gebleken.

De Albanees Kosovaarse bevolking bleek in het algemeen goed gevoed te zijn en in een goede conditie te verkeren.

Dat zegt tegelijkertijd ook iets over het waarheidsgehalte van de systematische vernietiging van de voedselvoorraden, waaraan de Joegoslavische eenheden zich volgens het OVSE-rapport zouden hebben overgegeven.

Hieronder wordt daar op teruggekomen.

Het OVSE-rapport stelt dan voorts:

"Kovoso Albanians were clearly targeted for expulsion because of their ethnicity."

Dit zou dan bewijzen dat de Joegoslavische autoriteiten uit waren op ethnische zuivering van Kosovo.

Uit de direct daarop aansluitende zin van het OVSE-rapport laat zich echter het tegendeel afleiden. Die luidt:

"Other ethnic and religious groups, such as Turks, Gorani and Muslim Slavs, were excluded from the expulsions."

Dat indiceert dat het de Servische autoriteiten geenszins begonnen was om een ethnische schoonmaak van Kosovo.

Een dergelijke ethnische zuivering van Kosovo is pas op gang gekomen toen de NAVO-troepen overgingen tot bezetting van Kosovo en de terroristen van het UCK de vrije hand werd geboden.

Die hebben, onder toeziend oog van de NAVO-bezettingmacht, inmiddels ongeveer 90% van alle niet-Albanese minderheden in Kosovo met terreur verdreven.

De resterende 5% van alle niet-Albanese minderheden loopt ieder moment van dag of de nacht het risico alsnog gelyncht te worden.

Dit is pas echt een ethnische zuivering van Kosovo; die vindt nu dus plaats!

Overigens, laat daar geen misverstand over zijn, evenzeer welwillend gade geslagen door een groeiend aantal westerse politici en journalisten.

Dezelfde ja, die van de daken schreeuwden dat "de westerse beschaving" nooit meer genoeg zou mogen nemen met welke ethnische zuivering dan ook.

En zeiden dat ze daarom vervolgens hun bommenwerpers opstartten.

Zij zingen nu vele tonen lager en verkondigen thans brutaalweg dat een van niet-Albanese smetten gevrijwaard ethnisch zuiver Kosovo toch wel politiek erg handig is. En voor het Westen

beter hanteerbaar.

Hoewel eerder in het rapport al zonder meer de suggestie wordt gegeven dat verdrijving van alle Albanese Kosovaren het streven was van de Joegoslavische autoriteiten, kan het rapport er echter niet onderuit daar even later althans enige restrictie op te maken:

"It is not clear whether the intention of these expulsions was to expel all Kosovo Albanians from Kosovo, or whether it was to reduce the numbrs of Kosovo Albanians to a "manageable" number, or to clear out all areas of known or perceived UCK presence and support. Those who were seen as UCK fighters or supporters, particularly in rural areas, were clearly targeted for particularly harsh treatment in both 1998 and 1999." (p. 3 of 21)

Commentaar: Ja, wellicht ging het de Joegoslavische autoriteiten inderdaad wel alleen om de laatste categorie, het UCK !

En iets verderop in het rapport:

"It might be possible to argue that the Serbian forces were essentially looking for UCK arms or supporters, a legitimate aim for a government seeking to bring a rebel movement under control." (p. 3 of 21)

Commentaar: Ja, dat zou dan inderdaad betekenen dat de Joegoslavische autoriteiten in Kosovo een legitiem doel nastreefden !

Maar natuurlijk is een en ander in het OVSE-rapport alleen maar retorisch bedoeld.

Onmiddellijk wordt daar immers aan toegevoegd:

"However, the way in wich these operations were carried out indicates that the intention was clearly expulsion." (p. 3 of 21)

Als het doel van de Joegoslavische autoriteiten inderdaad "clearly expulsion" was, dan moet worden vastgesteld dat ze hun werk slecht hebben gedaan. Ze hebben dan niet voorkomen dat honderdduizenden Albanese Kosovaren in Kosovo achterbleven.

Maar daarvoor heeft het OVSE-rapport een verklaring bij de

hand ! Het stelt:

"It is possible that further expulsions were planned but that the NATO bombing campaign forced plans to be revised or put on hold." (p. 3 of 21)

Dus d t is het geweest !

Als heersende opinie wordt altijd verkondigd dat de NAVO-agressie "de ethnische zuivering in Kosovo heeft verhevigd of althans niet heeft kunnen voorkomen".

Maar dat blijkt een geheel onjuiste opvatting te zijn. Het OVSE-rapport doet hier een geheel nieuw licht op schijnen.

De OVSE-bureaucratie wil ons nu juist doen geloven dat de NAVO-bombardementen wellicht erger hebben voorkomen !

Natuurlijk is dat een opvatting die de NAVO maar al te graag hoort.

Het ziet er dus naar uit dat Jan Rap, de NAVO, hier een handreiking krijgt geboden van zijn maat, de OVSE-leiding.

Intussen is er werkelijk niets dat erop wijst dat, als de Joegoslavische eenheden er werkelijk op uit zouden zijn geweest om alle Albanese Kosovaren uit Kosovo te verdrijven, ze niet in staat zouden zijn geweest om dat voor de volle honderd procent te volvoeren.

Als ze dat gewild zouden hebben.

Het feit dat dit niet is gebeurd, toont daarom nog eens ten overvloede aan dat dit ook nimmer de intentie is geweest.

En opnieuw komt het OVSE-rapport vervolgens met een rethorische stelling:

"It might be possible to maintain that the forced movement of Kosovo Albanians by Serbian forces was to prevent civilians from becoming caught in crossfire and fighting." (p.3 of 21)

Om ook deze stelling daarna te kunnen verwerpen:

"Indeed, this appear on occasion to have been the case. However, the brutality and violence with wich the IDPs (internally displaced persons) were generally treated - with killings and beatings - and the failure to provide food or water - indeed, the systematic destruction of food supplies - suggest that the opposite of protection was intended. (p. 3 of 21)

Uitdrijving, daar was het om te doen, zo wil het OVSE-rapport. Opnieuw moet dan worden opgemerkt dat de Joegoslavische eenheden in dat geval bij de uitvoering daarvan wel forse steken lieten vallen. Zodat, in veel gevallen, de situatie kon ontstaan die het OVSE-rapport als typerend beschrijft voor wanneer een dorp was beschoten:

"Those who fled to the mountains or to a nearby village to escape the shelling tended to stay close to their village. Particularly in March and early April there was still snow on the hills and it was bitterly cold in the open. They would then return home during the day to feed the animals and/or milk their cows, to find food, or to check on their possessions or shops. Sometimes villagers were able to return home and stay for several weeks (...)." (p. 8 of 21)

Dat wijst toch niet op de te verwachten voortvarendheid bij het definitief uitdrijven van de Albanees-Kosovaarse bewoners !

Evenmin trouwens als de volgende passage in het rapport:

"By the latter part of May police in Pristina were ordering some people from outside the town to return to their villages (although others continued to be expelled from Kosovo)" (p. 11 of 21)

En wat het OVSE-rapport hier meent te moeten vermelden:

"Fleeing families were sometimes told that it was safe to return and so would make their way back, or they were told that they had to move on to another town. Others sought to leave but were turned back. One refugee describes how between 1 and 26 April her family tried to leave Pristina for the border but were turned back either by police or VJ on five different occasions in five different places, before they eventually succeeded on the sixth attempt." (P. 15 of 31)

Zoals niet anders te verwachten viel, gelet op de toon die de OVSE-leiding met dit rapport wil zetten, wordt in dit hoofdstuk verder uitsluitend een beeld gegeven van Servi rs,

die bruut dorpen platschieten, deuren intrappen, bewoners meesleuren, vermoorden, verkrachten en beroven, op de vlucht drijven en ook tijdens die vlucht nog op alle mogelijke manieren belagen.

Wat daarbij in het OVSE-rapport zorgvuldig buiten beeld wordt gehouden, maar dan ook totaal, is dat er intussen een oorlog woedde. Waarin zich harde en grimmige gevechten afspeelden tussen Joegoslavische eenheden en het UCK. Dat vormde de realiteit en de achtergrond van gebeurtenissen, zoals die daar plaatsvonden.

Van deze kontekst van felle oorlogsstrijd wordt in dit hoofdstuk van het OVSE-rapport op geen enkele wijze melding gemaakt.

Het hele begrip oorlog is daarbij volledig afwezig. En van het bestaan van zoiets als het UCK wordt ook hier alleen maar een hoogstenkele keer zijdelings melding gemaakt.

De OVSE-leiding doet er alles aan om in dit hoofdstuk van het rapport de indruk te wekken, alsof een stel brute barbaren - de Serviërs natuurlijk - plotseling uit het niets is komen opdagen. Om zich vervolgens op een vreedzaam en idyllisch samenlevende plattelandsbevolking te storten. Gelijk een bende Hunnen.

Niets wordt door de OVSE-leiding geschuwd om dit beeld diep in te prenten.

Of wat verkondigd wordt nu met de werkelijkheid van doen heeft of niet.

Gaat het, zoals in het hoofdstuk "Rape and other forms of sexual violence", om verkrachting, en is het voor dit beeld nuttig om het verhaal op te hangen dat bij aanvallen van Joegoslavische eenheden op dorpen, die door het UCK tot bolwerk waren omgebouwd, zoveel mogelijk Albanese vrouwen werden verkracht, dan heet het in het OVSE-rapport dat het bij dergelijke aanvallen gebruikelijk was om de bewoners bijeen te drijven en mannen en vrouwen vervolgens afzonderlijk op te sluiten:

"One of the situations where woman would be at great risk of being raped was when Serbian forces attacked the villages. A common scenario was as follows: the village would be surrounded by Serb forces, who would gather the villagers together, Men would be separated from women and the women would be gathered in a house. From the house "young and beautiful" women would be taken and returned after some time." (hoofdstuk 7 - p. 4 of 13)

Gaat het echter daarentegen, zoals in het hoofdstuk "Forced Expulsion", om verdrijving, en is het voor dit beeld nuttig het verhaal op te hangen dat dergelijke aanvallen erop waren gericht om zoveel mogelijk Albanese op de vlucht te drijven, dan heet het in het OVSE-rapport plotseling weer dat het bij dergelijke aanvallen op versterkte dorpen gebruikelijk was, dat zoveel mogelijk bewoners hiervan zo snel mogelijk op de weg te jagen:

"Typically, Serbian forces would shell a village for some hours, with the result that Kosovo Albanians hid in the basements or fled to the hills. Then, when the shelling stopped, Serb forces including police, VJ or paramilitaries would enter the village, shooting into the air. They would break down doors to enter Kosovo Albanian houses, threaten everyone who had not already fled and order them to leave, either instantly, within a few minutes, or sometimes within some hours. Sometimes village elders or religious leaders are described as negotiating the implementation of the Serb demands." (hoofdstuk 14 - p. 4 of 21)

Hier geldt kennelijk als systeem het "Roept u maar !". Als er dan "verkrachting" wordt geroepen, dan heeft de OVSE-leiding een daarvoor bijpassend verhaal in petto. Een heel ander verhaal dan de OVSE-leiding achter de hand heeft voor als er "etnische zuivering" wordt geroepen. Heel verschillende verhalen over hetzelfde onderwerp wel te verstaan !

Verhalen die elkaar dus wederzijds uitsluiten. Want het kan niet tegelijkertijd bij aanvallen van Joegoslavische eenheden op versterkte dorpen het gebruikelijke patroon zijn geweest, dat daarbij de burgerbevolking bijeen werd gedreven en opgesloten, waarbij dan de mannen en vrouwen van elkaar werden gescheiden, en dat de burgerbevolking daarbij zoveel mogelijk onmiddellijk op de vlucht werd gedreven.

In het rapport komt de OVSE-leiding steeds weer tot een herhaling van eerder in het rapport besproken aan de Joegoslavische eenheden toegemeten barbaarsheden vanuit telkens een nieuw perspectief.

Daarbij wordt ook, in steeds nieuwe hoofdstukken, aangevoerd dat de Joegoslavische eenheden het met name ook gemunt hadden op speciale categorie n van de Albanees Kosovaarse samenleving. Waarbij dan de suggestie is van de OVSE-leiding, dat deze categorie n op de een of andere manier als extra kwetsbaar zouden moeten worden gelden, of extra door de Joegoslavische eenheden werden belaagd.

Zo wordt aangevoerd dat de Joegoslavische eenheden het speciaal hadden voorzien op ouderen en gehandicapten - (hoofdstuk 18: "Elderly, Disabled"); kinderen - (hoofdstuk 17: "Children"; vrouwen - (hoofdstuk 16: "Women" en mannen in de weerbare leeftijd - (hoofdstuk 15: "Young men of fighting age".

Het beeld dat de OVSE-leiding hiermee wil oproepen is duidelijk: in al hun wreedheid hadden de Joegoslavische

eenheden het voorzien op alle Albanese Kosovaren in het algemeen.

Maar dat was hun niet genoeg !

Hun wreedheid ging zelfs zo ver, dat zij het bovendien tegelijkertijd ook nog hadden voorzien op alle verschillende categorie n Albanezen in het bijzonder ! Erger is dus niet denkbaar, zo luidt hier de impliciete boodschap !

De enige categorie van Albanezen, waarvoor de OVSE-leiding in het rapport geen specifiek hoofdstuk heeft ingeruimd, is voor de terroristen van het UCK.

En dat vormde nu juist de enige categorie Albanese Kosovaren, waartegen de Joegoslavische autoriteiten zich werkelijk keerden.

Hoezeer dit terecht was, blijkt - nu ook onomstotelijk en in alle openheid voor de rest van de wereld - uit het verloop van de gebeurtenissen nadat de NAVO-bezettingstropen zich arglistig in Kosovo hadden gevestigd.

Honderdduizenden zijn inmiddels door het UCK uit Kosovo verdreven en het gebied gaat gebukt onder een doem van terreur tegen andere etnische bevolkingsgroepen dan de Albanezen, niet n uitgezonderd, die zijn gelijke in de recente geschiedenis nergens vindt.

Het rapport maakt het evident dat de leiding van de OVSE deze institutie uitsluitend beoogt te benutten als een ideologisch instrument van de westerse politieke elite, gericht op rechtvaardiging van de NAVO-oorlog tegen de Federale Republiek Joegoslavi .

Dit door de rol van groot-inquisiteur op zich te nemen. Die zich exclusief de incriminatie van de Servi rs ten doel heeft gesteld, om juist hen zo in de positie van hoofdschuldigen te kunnen drukken.

Hoofdschuldigen aan een onhoudbare misdadigheid. En daarmee tegelijkertijd de directe veroorzakers van de NAVO-oorlog, die als antwoord hierop niet zou hebben kunnen uitblijven.

Het OVSE-rapport maakt deze intentie glashelder.

Hoewel er hieraan geen twijfel mogelijk is, is er nog een laatste proef op de som.

Dat is de houding die het OVSE-rapport tegenover het UCK aan de dag legt.

Gaat het om de Joegoslavische autoriteiten, dan valt alles wat van die kant afkomstig zou zijn terstond de meest negatieve interpretatie te beurt, die maar denkbaar zou zijn. Het rapport zoekt hierin dan onmiddellijk een bevestiging van een diepe misdadigheid. Dat ooreel wordt dan ook keer op keer weer opnieuw uitgesproken.

Gaat het echter om handelingen en optreden van het UCK, dan kan de OVSE-leiding in het rapport een duidelijke veroordeling nimmer voorbij de barriere der tanden krijgen. Hoe onmiskenbaar misdadig dit optreden ook is.

Natuurlijk kan het niet altijd en overal worden voorkomen om misdadig optreden van de UCK-terroristen in het rapport te vermelden, want dat zou te doorzichtig zijn. Maar op de plekken in het rapport waar UCK-optreden niet volledig buiten beeld wordt gehouden en waar - om taktische redenen - er w l melding van wordt gemaakt, zelfs daar k n de OVSE-leiding het eenvoudig niet laten om nog zo veel mogelijk vergoelijkends te berde te brengen.

Nergens is sprake van een stelige veroordeling. Laat staan van een veroordeling die ook maar enigzins de incrimerende toon zou benaderen, die doorlopend jegens de Joegoslavische autoriteiten wordt gehanteerd.

Dat begint al gelijk in de samenvatting, die aan de eigenlijke inhoud van het rapport voorafgaat:

"The Kosovo Serb community were victims of humanitarian law violations committed by the UCK, especially in the matter of the many Sers missing following abduction."

Maar, zo wordt er onmiddellijk aan toegevoegd:

"However, many Serbcivilians were active participants in human righst violations, alongside the military and security forces, against the Kosovo Albanians."
(p. 2 of 4)

En in hoofdstuk 1 over "de historische en politieke achtergrond":

"In the last week in December and the first half of January 1999, however, three things became clear. One was that the reduction in fighting between Serb forces and the

UCK had been no more than a temporary lull, wich ende in December with a new Serbian offensive in the north-east."

Zoals uit het overzicht van de gebeurtenissen in hoofdstuk ... blijkt, is deze voorstelling van zaken historisch onjuist. Het was het UCK door voortdurende provocaties en terroristische aanslagen het bestand opblies.

Het citaat vervolgt dan:

"The UCK had used the lull to rearm and retrain, while a large force of Yugoslav/Serbian troops was being assembled just outside the province in apparent preparation for a spring offensive."

Het UCK had echter niet alleen het bestand misbruikt om zich te herbewapenen, maar vooral ook om grote gebieden in Kosovo die onder de werking van het bestand door de Joegoslavische eenheden waren ontruimd, gewapenderhand te bezetten. Waarna juist ook vanuit deze, geheel in strijd met het bestand militair bezette gebieden, het UCK met reeksen van terroristische aanslagen en provocaties begon. Met als doel Joegoslavisch tegengeweld uit te lokken.

De samentrekking van Joegoslavische eenheden vormde een reactie zowel op deze voortdurende aanslagen, alsook een noodzakelijke militaire voorbereiding op de steeds toenemende dreiging van NAVO-interventie.

Dat dit het geval was, wordt ook door het OVSE-rapport bevestigd in hoofdstuk 3 over "de militaire kontekst":

"There were frequent small-scale ambushes against MUP forces by the UCK during the first two-and-a-half months of 1999, clearly breaching any conceptions of a cease-fire. Tensions were raised further when eight VJ were held captive by the UCK in the north of Kosovo." (p. 7 of 13)

Ook het OVSE-rapport moet het hier echt toch wel toegeven: het was het UCK dat het bestand met zijn aanslagen opblies. Het rapport geeft daarvan op dezelfde bladzijde verdere bevestiging:

"Further, in December 1998, the UCK occupied and reinforced former VJ trenches overlooking the main supplu route in Kosovo Serbia proper by Podujevo/Podujeve. The Yugoslav/Serbian forces were unsurprisingly not willing to overlook this action, and immediatly announced VJ

"exercises" starting on 19 December 1998 in the vicinity. By 24 December, the VJ were once again in control of the ground following three days of fighting."

Ook wat het OVSE-rapport hier stelt, laat geen andere conclusie toe dat de Joegoslavische autoriteiten hier slechts reageerden op grove schendingen van het bestand door het UCK.

Niettemin is dit de hoofdconclusie van het OVSE-rapport op deze bladzijde:

"Under the cease-fire agreement called for in UN resolution 1199 of 23 September 1998, as subsequently accepted (see Chapter 1), no ground advances or confrontations between the UCK and the Yugoslav/Serbian forces were permitted. This did not prevent a number of reactive operations by the Yugoslav/Serbian forces against UCK infiltration along the Albanian border in December 1998."

Met andere woorden: Hoewel het UCK duidelijk verantwoordelijk was voor het opblazen van het bestand, waren uiteindelijk de Joegoslavische autoriteiten toch de schuldigen. Het bestand stond hun immers niet toe om confrontaties met het UCK aan te gaan.

De moraal van de OVSE-leiding, in navolging van de NAVO, is kennelijk dat, wat het UCK zonder meer wordt toegestaan, namelijk het plegen van bestandsschendingen, voor de Joegoslavische autoriteiten als ten stelligste verboden geldt, op straffe van zware NAVO-bombardementen.

Het komt er dus op neer dat ook de OVSE-leiding, net als de NAVO, van oordeel is dat de Joegoslavische eenheden zich als

"lame ducks" door het UCK hadden moeten laten afschieten, in reactie op de bestandsschendingen van het UCK !

Toen zij daartoe niet bereid bleken, viel de NAVO aan.

En zo blijken ook de bestandsschendingen van het UCK bij de OVSE-leiding in het rapport in geheel andere aarde te vallen dan reactief optreden hiertegen van de Joegoslavische autoriteiten.

De houding van de OVSE-leiding tegenover het UCK spreekt ook uit de pogingen het aantal slachtoffers van UCK-terreur zoveel mogelijk te verhullen.

Als het gaat om doden als gevolg van terreur, dan is

vanzelfsprekend het eerste hoofdstuk van het rapport waar men geneigd is naar te kijken, hoofdstuk 5 : "Violation of the right to life".

Pagina's lang worden dan verklaringen omtrent moordpartijen waaraan Joegoslavische eenheden zich zouden hebben schuldig gemaakt uitgesponnen.

Gaat het echter om moorden van het UCK, dan is dit hoofdstuk gauw klaar. In totaal wordt melding gemaakt van 4 moorden, waarvan 2 op Serviërs en twee op Albanezen.

En daar blijft het bij.

Ook dit kan niet anders dan een bewuste wijze van redigeren geweest zijn: de indruk die zo bij het lezen van dit hoofdstuk postvat, is dat het met UCK-schendingen van het recht op leven wel meeviel.

En dergelijke schendingen van UCK-zijde in het niet vielen, vergeleken met soortgelijke schendingen van de kant van de Joegoslavische eenheden.

Over periode van v r de uittocht van de OVSE-waarnemers op 20 maart 1999 vermeldt dit hoofdstuk over UCK-schendingen van het "right to life" slechts:

"The examples given below are illustrative of the general patterns in evidence in killings perpetrated by the UCK, and are not exhaustive.

In Bukos/Bukosh (a mixed village 4 km west of Vucitrn/Vushtrri town) in February 1999 two Kosovo Serb residents were abducted by the UCK, as notified to the OSCE-KVM by police. After the abduction the hostages were allegedly taken back to their homes by eight members of the UCK. One of the hostages was made to call for his father, who went to meet with the UCK and took his oldest son with him. During the meeting the two detainees made an attempt to escape. The two hostages were wounded and the oldest brother was killed."

De OVSE-leiding verzuimt niet om daar, vergoelijkend voor het UCK, onmiddellijk aan toe te voegen:

"In a meeting with the UCK zone commander, OSCE-KVM verifiers were told that the abductions were carried out by "uncontrolled elements" in the Vucitrn area(..)."

Deze daad van UCK-tereur komt ook uitgebreid aan bod in het overzicht van de ontwikkelingen voorafgaand aan de NAVO-agressieoorlog op basis van kranten-berichten. Het citaat vervolgt dan aldus:

"In another incident in February the UCK admitted to the abduction of two Serb civilians and the killing of one of them. The two men were abducted while cutting wood in the village of Velika Hoca/Hoce e Madhe (Orahovac/Reahovec). When the men were finally handed over by the UCK one of the men was dead and the other was wounded after having been severely beaten.

The UCK were also the suspected perpetrators in the death of two Kosovo Albanians in February.

(...)

The two men had apparently been beaten to death and their bodies showed traces of severe torture. It was believed that they were killed by the UCK for "collaborating" with the police." (p. 3 of 12)

Voor de periode na 20 maart 1999, toen de OVSE-waarnemers dus waren, vervolgt het rapport:

"All of the data available to the OSCE-KVM for this part of the reporting period concerns the killing of Kosovo Albanians by Yugoslav and Serbian forces and those acting in concert with them (...) There is no information about whether the UCK was targeting civilian non-combatants at this time."

Hier gaat tenminste de suggestie vanuit dat het UCK zich na 20 maart 1999 helemaal braaf zouden hebben gedragen. In vergelijking met de Joegoslavische eenheden.

Verzuimd wordt er bij te vermelden dat de Albanese Kosovaren in de vluchtelingenkampen uiteraard alleen maar de waarheid en niets dan de waarheid tegen de OVSE-waarnemers verteld hebben, maar dat zij toch desalniettemin nou net niet geneigd waren om over misdrijven van het UCK tegen de Servische bevolking te reppen !

Pas veel verderop in het rapport, in het hoofdstuk 19, getiteld "Kosovo Serbs", komt er voor het eerst enige indicatie van de aantallen Servische burgers die door het UCK werden vermoord in de periode die aan de NAVO-agressie voorafging:

"There were a number of unidentified victims of seemingly inexplicable killings. In some cases there was suspicion that UCK forces killed not only moderate Kosovo Albanians but also Serbs who were well liked by both communities. Two incidents in particular attracted international attention. On 14 December 1998, unidentified gunmen killed

six young Kosovo Serbs in the Panda Bar in Pec. The attack was considered to be in revenge for the killing of 30 UCK members who had been shot while crossing the border illegally a few days earlier. On 17 December the Serb deputy mayor of Kosovo Polje/Fushe Kosove was abducted and murdered. (...) The deputy mayor of Kosovo \polje was a moderate Kosovo Serb politician who had done much to improve social conditions in his area." (p.2 of 9)

Het rapport weet hier echter onmiddellijk aan toe te voegen:

"The UCK claimed that they were not responsible for the killing."

Het citaat vervolgt dan:

"More than 40 murders of both Kosovo Albanians and Kosovo Serbs occurred in the first three weeks of February 1999.

Vervolgens maakt het rapport melding van de woede en frustratie van de Servische burgerbevolking over de vele ontvoeringen door het UCK en het onvermogen van de OVSE - de Servische burgerbevolking spreekt van onwil - om daartegen enige vorm van actie te ondernemen.

Er wordt een demonstratie gememoreerd van familieleden van door het UCK ontvoerde Servische burgers voor het OVSE-hoofdkantoor in Pristina in December 1998.

Vanzelfsprekend stelt het rapport dat de OVSE_KVM er alles aan deed wat in haar vermogen lag om iets aan de ontvoeringen te doen.

Het rapport vervolgt dan:

"The precise number of held by the UCK was difficult to determine, since the UCK did not provide public information on those in its custody. In particular, they consistently denied to OSCE-KVM ever having detained or otherwise held Kosovo Serb civilians. However, the detention of civilians occurred regularly before and during the deployment of OSCE-KVM verifiers. According to the Yugoslav Ministry of Internal Affairs in December 1998, 157 Serb civilians had gone missing since the previous February. According to the ICRC (Red Cross), by mid-March 1999 there were 146 persons reportedly abducted by the UCK or otherwise unaccounted for in areas under UCK control. The fate of most Serbs allegedly abducted by the UCK remained unknown at the time OSCE-KVM evacuated. A number of those Serbs reported missing after the events of summer 1998 were found dead. In meetings in December 1998 between the Human Rights Division and Adem Demaci, the UKC's political representative, Adem Demaci expressed doubt that any Serbs abducted during that time would be alive, and most are now presumed dead." (p. 3 of 9)

Dat betekent dat het UCK tussen februari en december 1998 in elk geval alleen al tussen de 146 en 157 Servische burgers in koelen bloede vermoord hebben, die zij eerst hadden ontvoerd.

Dit dus naast de andere, meer directe moordpartijen die deze terroristen-organisatie alleen al in die periode pleegden. Van een aantal van deze directe UCK-moordpartijen is al melding gemaakt. Van andere UCK-moordpartijen wordt in het vervolg van dit citaat verhaald.

Dit onderwerp wordt dan in het rapport besloten met de vaststelling:

"Freedom of movement. One effect of the UCK spreading fear among the Serb population was that their freedom of movement became severely restricted. As abductions mostly took place on the streets or from buses at night or in the early morning, people did not travel at all if they could avoid it and they stayed at home after dark. Streets were deserted in the evening, even in the larger cities.
(p. 3-4 of 9)

Ook met betrekking tot dit alles krijgt het OVSE-rapport echter geen woord van veroordeling van het UCK over de lippen. Ondanks de grootschalige en koelbloedige moordpartij op Servische burgers, die hier wordt beschreven.

En die dus op een gegeven moment door terroristen-leider Demaci, in een van de regelmatig terugkerende onderonsjes tussen de OVSE en de UCK-top, op cynische wijze werd bevestigd.

Want dit citaat haalt, en passant, ook nog eens naar voren dat de OVSE-leiding en de terreurorganisatie van het UCK een geregeld overleg met elkaar voerden.

Zoals het UCK tot op de dag van vandaag een regelmatige overlegpartner van de OVSE in Kosovo vormt en een OVSE-topman als de Nederlander Daan Evers er ook prat gaat geregeld met de UCK-top uit dineren te gaan.

Men mag aannemen dat tijdens dergelijke diners af en toe de mobiele telefoon van en van de UCK-heren gaat, om even instructies te ontvangen hoe nu weer nieuwe groepen niet-Albanezen met geweld en terreur uit Kosovo verdreven moeten worden. Daan Evers en de andere OVSE-vertegenwoordigers zwijgen dan even discreet, om bij zo' n belangrijk zakengesprek niet te storen.

Vermeld moet nog worden dat het bureau van de aanklager bij het Joegoslavi Tribunaal geen interesse had voor deze massamoord op ongeveer 150 onschuldige burgers. Het ging namelijk om Servische slachtoffers. Gemaakt bovendien door de UCK-vrienden van de NAVO. Een dubbele reden voor de aanklager, om bij een dergelijke massamoord alleen maar een verveeld gezicht op te zetten.

De OVSE heeft deze systematische moordpartij door het UCK trouwens niet eens als zodanig bij de aanklager van het Joegoslavi Tribunaal aangemeld.

Eerder dan van enige veroordeling in de richting van het UCK te laten blijken, richt de OVSE-leiding haar ongenoegen liever in de richting van de Joegoslavische autoriteiten. Die maakten de eigen Servische burgers in Kosovo tot slachtoffer van propaganda, en dat is in de ogen van de OVSE-leiding kennelijk veel meer veroordelenswaard.

Ze bemoeilijkten zo immers alleen maar de toch al niet gemakkelijke taak van de OVSE, om de familieleden van de Servische slachtoffers van deze UCK-terreur ervan te overtuigen dat hun verwanten echt dood zijn, vermoord door hun periodieke overlegpartners van het UCK:

"An example of the Kosovo Serbs as victims of their own government's propaganda was experienced in the meetings held between Ambassador William Walker, the Human Rights Division and a group of relatives to missing Serbs. The vast majority of these people were ordinary Serbs who had lived for generations in Kosovo. The majority of abductions took place during the events during the summer and autumn months in 1998. It was the heart-breaking task of the OSCE-KVM Human Rights Division to meet with the relatives of the missing and explain to them that there was a very slim chance of finding anyone alive who disappeared during that period. And yet, they came back time after time with "new" information that their relatives had been sighted in such and such a town. The OSCE-KVM was met with questions of why they refused to confront the UCK, of why they were hiding information from Kosovo Serbs, and so on. Their own political representatives from Belgrade and the local police both adopted the position of "passing the buck" to the OSCE-KVM and told the Kosovo Serbs that there was nothing they could do to help but that the OSCE-KVM had all the

answers. A man who stood out from the others by his appearance, obviously a Belgrade politician, was present at many meetings. He refused to introduce himself to the OSCE-KVM and coached the relatives during every meetings." (p. 5 of 9)

Maar gelukkig weet ook hier de OVSE-leiding haarfijn de vinger te leggen op deze vuige Servische propagandastreek. Zoals die Kosovo Servi rs ook overigens voortdurend door Belgrado met intensieve propaganda werden misleid:

"It was very much the impression of the OSCE-KVM Human Rights Division that the Yugoslav and Serbian authorities subjected Kosov Serbs to intense propaganda. (..) The Serb community relied almost exclusively on the existing state-run media from Belgrade.

A bogus information leaflet distributed during March 1999 is an example wich indicates great sophistication and organization on the part of those seeking to mislead the Kosovo Serbs. On 10 March this leaflet was distributed in Pristina, and three days later in Prizren and Gnjilane. The document mimicked an OVSE-KVM publication that

explained in English, Serbian and Albanian the benefits for the local communities of signing the Rambouillet draft interim agreement. The forged version was strikingly similar in style and layout to the original OSCE-KVM leaflet but the text had been changed to portray a very negative picture and made for ambiguous interpretation. The authors of the document were not identified." (p. 4-5 of 9)

Helaas konden dus degenen die verantwoordelijk waren voor deze door en door verdorven propagandastreek niet gepakt worden en voor het Joegoslavi Tribunaal worden geslept ! Want het is toch zonder meer te gek voor woorden dat de OVSE niet eens meer, ten dienste van zijn maatje NAVO, ongestoord en midden in een soeverein land, propaganda zou kunnen maken voor een westers diktaat als dat van Rambouillet. Zonder daarbij door een stelletje Servi rs belachelijk te worden gemaakt !

De kern van het Rambouillet diktaat vormde de NAVO-bezetting van Kosovo en per slot van rekening ervaart de Servische bevolkingsgroep thans dagelijks aan den lijve hoe ver "the benefits for the local communities" van en dergelijke NAVO-bezetting als ook Rambouillet voor hen in petto had, voor hen

wel niet gaan !

Recht voor zijn raap gezegd: het is van een ongehoorde brutaliteit en schofterigheid van de OVSE-leiding om, in het volle besef en in de volledige wetenschap van de desastreuze manier waarop een NAVO-bezetting conform het Rambouillet-diktaat voor de Servische bevolkingsgroep heeft uitgepakt, deze, in strijd met de Servische soevereiniteit, in Kosovo gevoerde OVSE-reclamecampagne voor het Rambouillet-diktaat, als een eerlijk en objectief soort voorlichting af te schilderen en de Servische parodie daarop, die nu achteraf gezien voor iedereen onmiskenbaar de spijker op de kop sloeg, als propagandistische laster.

Behalve verder van een stompzinige verwatenheid, getuigt dit tenslotte bovendien ook nog van ook nog van een volstrekte humorloosheid om hiermee zo in dit rapport te komen aanzetten.

Hoe malicieus de OVSE-bureaucratie de vormgeving van dit rapport aanstuurt, blijkt ook uit de pure boosaardigheid, waarmee in het wilde weg beschuldigingen van het gebruik van burgers als menselijk schild in de richting van de Joegoslavische eenheden worden gelanceerd, terwijl het UCK, dat voordurend de taktiek volgde om vanuit versterkte dorpen te vechten, en dus in feite niets anders deed dan doorlopend dorpelingen als menselijk schild gebruiken, in het rapport daarvan zonder meer wordt vrijgepleit.

In hoofdstuk 13 "Human shields" gaat dit aldus:

"Sometimes interviewees may have been used as human shields but did not recognize it from their perspective. Yugoslav authorities frequently accompanied convoys of refugees with military materiel and personnel, a practice

wich may have been motivated by the desire to protect such equipment during its movements. At times, NATO, when targeting such materiel and personnel, hit civilians instead. As was very widely publicized internationally, on 14 April NATO bombed convoys of IDP's (internally displaced persons) at two locations close to Djakovica/Gjakova town (Meja/Meje and Bistrazin/Bistrazhin). The presence of military vehicles accompanying the convoy at Meja may indicate that people in the convoy were being used as human shields. (p. 2 of 5)

Wat tot nu toe in de publieke opinie en de media algemeen wordt gezien als een misdaad, of tenminste als een geweldige

blunder van de NAVO, blijkt nu, bij nadere inzien, plotseling geheel anders te liggen !

De OVSE heeft nu immers achteraf, in al zijn onafhankelijkheid en objectiviteit, vastgesteld dat de NAVO geen blaam treft. De echte schuldigen waren daarentegen die misdadige Joegoslavische eenheden, die de getroffen burgers als menselijke schilden gebruikten.

En zo neemt ook hier de OVSE-leiding de handschoen op en snelt de benaderde broeder van de NAVO te hulp.

Teneinde, in gezamenlijke eendracht, in n klap de NAVO alsnog van een ook in dit opzicht misdadig optreden te kunnen vrijpleiten en tegelijkertijd een nieuwe strofe toe te kunnen voegen aan de geschiedschrijving van de Balkan-catastrofe als een hoofdzakelijk anti-Servische compositie.

Natuurlijk kan ook het rapport er niet onderuit om te erkennen dat het UCK met name ook vanuit versterkte dorpen vocht en dat met deze taktiek ook steeds weer opnieuw de burgerbevolking van die dorpen in gevaar werd gebracht:

"Civilians were also frequently present in villages in territory controlled by the UCK, even close to front lines, for example in Bajgora region (..) and in the Drenica region (..)."

Maar dan blijkt gelukkig weer de edelmoedigheid van het UCK, die de OVSE-bureaucratie heeft mogen vaststellen ! Het citaat vervolgt:

"Virtually all Kosovo Albanians said that the choice to go or remain in these locations had been voluntary, as they felt protected with the UCK nearby."

Hoewel.., het rapport moet er wel, met een zuinig mondje, onmiddellijk op afdingen:

"At times, however, the UCK may have abused the voluntary presence of civilians to endanger them unnecessarily when under attack by Yugoslav forces." (p. 4 of 5)

Maar gelukkig weet de OVSE-leiding dit hoofdstuk te besluiten met de volgende passage, waaruit blijkt dat het UCK, geheel anders dan de Servische schurken, meestentijds er juist op uit

was om te voorkomen dat de Albanese burgerbevolking tot zoiets als menselijk schild zou worden gemaakt:

"One interviewee recounted how in mid-April a UCK patrol

of eight soldiers escorted a convoy of more than a thousand Kosovo Albanians fleeing from Potok/Potok (Pudojevo), and the following day, a large offensive began. As the internally displaced people fled towards Kolic/Kolq (Pristina), the UCK received orders to bury their weapons, get out of their uniforms and blend in with the crowd."

Want hoe zou je burgerlevens in gevaar kunnen brengen als je zelf plotseling van terrorist weer verandert in gewoon burgermens en opgaat in de massa van andere gewone burgers, niet waar ?

Het citaat komt dan nog met een laatste voorbeeld:

"By the time fighting broke out at the beginning of April between the UCK and Serbian forces in Kraljane/Kralan (Djakovica) thousands of internally displaced people had gathered because they considered it a safe place, although in some cases their presence there may not have been voluntary. However, according to one interviewee the UCK did not fight back but withdrew into the forest because of the large number of civilians in the village." (p. 4 of 5)

Zo ziet men maar weer, er is zeker n voorbeeld te noemen, waarin er n getuige bereid was te verklaren dat het UCK niet vanuit en bezet dorp de strijd aanging, maar zich daaruit terugtrok om de burgerbevolking niet een prooi van de gevechten te laten worden.

Het is dan ook een goede zaak dat het OVSE-rapport dit onderwerp, daarmee weet te besluiten. Althans voorzover het dit hoofdstuk "human shields" betreft.

Want zo is er de meeste kans dat daarmee het beeld achterblijft dat het UCK, geheel in tegenstelling tot de Joegoslavische eenheden, er doorgaans oprecht naar streefde om de burgerbevolking zoveel mogelijk buiten de strijd te houden.

En dat beeld wil de OVSE-leiding graag zoveel mogelijk vastgelegd zien. Voor later. Hoe haaks het overigens ook staat op de feiten !

Elders in het rapport, in hoofdstuk 14, "Forced expulsion", wordt deze suggestie zelfs nog verder aangedikt en veralgemeniseerd.

Wederom op basis van n enkele persoon die een verklaring in die richting zou hebben afgelegd, andere bronnen worden niet genoemd:

"After the OSCE-KVM evacuation on 20 March there were many instances where the UCK asked Kosovo Albanians to leave their homes or told them to leave a village because Serb forces were about to arrive. These instructions often came

just before fighting broke out. This was especially so in UCK-held areas such as the hills between Suva Reka/Suhareke and Stimlje, the area around Malisevo (Orahovac), Drenica and the Lap and Shala hills. As one man said, "It was easier for them to fight if nobody was around." (p. 10 of 21)

Voor de periode na 20 maart durft de OVSE-leiding het wel aan om dat in het rapport te stellen, want er is dan toch niemand om de juistheid van dit soort beweringen te betwisten. Behalve misschien de Joegoslavische autoriteiten, maar die gelooft natuurlijk niemand.

Voor wat betreft de periode v r 20 maart moet de OVSE-bureaucratie, voorzigtigerwijs, enig voorbehoud maken, al was het maar met het oog op het volgende, door de UNHCR goed gedocumenteerde geval:

"However, at the beginning of March the UCK held displaced Kosovo Albanians against their will in the village of Kotlina/Kotline (Kacanik), over which they had recently gained control. The villagers were not allowed to evacuate, although UNHCR (UN High Commissioner for Refugees) and the OSCE-KVM had made all the arrangements for a safe transport out of the area. Women and children were later evacuated, but the UCK's action had put civilian lives at risk." (p. 10 of 21)

En zo houdt de OVSE-leiding, ondanks het feit dat zij zich gedwongen ziet enige slagen om de arm te houden, voor het overige toch in het rapport het beeld recht overeind dat het UCK, in tegenstelling tot de misdadige Joegoslavische eenheden, zeker na 20 maart 1999 probeerden de burgerbevolking zoveel mogelijk te sparen voor de geveschtshandelingen.

Waarom de terroristen, als dit inderdaad zo geweest zou zijn, hun gevechtsposities dan niet definitief verlegden van de dorpen naar onbewoond terrein, blijft bij zoveel door de OVSE-leiding aan het UCK toegedachte terughoudendheid, een open vraag.

Dat zou vele honderden aanvallen op vele honderden dorpen in Kosovo gescheeld hebben !

In haar ijver om het UCK toch maar vooral zoveel mogelijk te zuiveren, alsmede te portretteren als iets anders dan het in werkelijkheid is, namelijk een bende terroristen van de eerste soort - de bewijzen van dit laatste treden nu opnieuw dagelijks aan het daglicht in Kosovo, waar het UCK er inmiddels in is geslaagd middels voortdurende terreur vrijwel dit gehele gebied ethnisch te zuiveren van niet-Albanese bevolkingsgroepen - komt de OVSE-bureaucratie in het rapport tot serieuze beschouwingen omtrent "rechtmatigheid" van bepaald UCK-optreden, die eigenlijk alleen maar de lachlust kunnen opwekken.

Zo neemt het rapport althans de mogelijkheid dat de claim van het UCK, dat de ontvoeringen en opsluitingen waaraan de terroristen zich schuldig maken op enigerlei wijze in zichzelf

rechtmatig zou kunnen zijn in elk geval serieus genoeg voor een nader onderzoek en een nadere toetsing. Datzelfde geldt ook voor de manier waarop die ontvoeringen en opsluitingen worden uitgevoerd.

In plaats van hier onmiddellijk en ondubbelzinnig een veroordeling over uit te spreken.

Zo stelt de OVSE-leiding in hoofdstuk 9 "Arbitrary arrest and detention" op dit punt:

"In an effort to assert its legitimacy, the UCK early on decided to create its own military police and judicial system. Through this exercise the UCK tried to justify what amounted to abductions of civilians who had contravened UCK dictates or its conduct of operations." (p. 10 of 13)

En concludeert dan even later, schijnprocessen van deze terroristenclub besproken hebbend:

"There appeared to be no legal basis for these proceedings under international or domestic law."

Alsof zoiets al niet direct al op voorhand zo vast stond als een rots !

Vervolgens vindt de OVSE-leiding het dan nodig om in het rapport uitgebreid in te gaan om alle quasi-juridische gedoe, als het nemen van vingerafdrukken, het opstellen van dossiers en het afnemen van getuigenverklaringen, etc., dat het UCK, volgens eigen zeggen, in de detentiecentra zou praktiseren.

Volgens eigen zeggen, want de OVSE-leiding is wel gedwongen om op te merken dat zij nimmer ooit tot zo'n UCK-detentiecentrum is toegelaten.

De betekenis van deze uitgebreide beschouwing in het rapport van alle door het UCK voorgewende quasi-juridisch-procedurele flauwekul ontgaat elke lezer van het rapport des te meer, aangezien al op voorhand als een paal boven water staat dat dit aan de onrechtmatigheid van deze ontvoeringen en detenties geen spat kan veranderen !

De enige reden voor de OVSE-leiding om toch met dergelijke

beschouwingen te komen, kan dan ook slechts zijn een soort tribuut aan het UCK. Een signaal in die richting van de vergaande mate van acceptatie waartoe de OVSE-leiding jegens het UCK bereid is.

Een dergelijk teken van maatschappelijke acceptatie mag ook wel voor een organisatie als het UCK, die immers voor de OVSE-leiding een gerespecteerde en regelmatige overleg-partner vormt !

Geen wonder dat dergelijke zouteloze praatjes nog wel even doorgaan en dat de OVSE-bureaucratie in het rapport voorts nog meldt:

"The OSCE-KVM was assured that the ill-treatment of detainees/prisoners was forbidden according to the Geneva Conventions and the UCK "Criminal Code of War" and that should it nevertheless occur, disciplinary action would be taken." (p. 11 of 13)

Vooraf de hoofdletters die het OVSE-rapport hier meent te moeten gebruiken voor die zogenaamde UCK-code zijn lachwekkend.

En spreken tegelijkertijd boekdelen !

Te meer aangezien de OVSE-bureaucratie dit hoofdstuk moet afsluiten met de vaststelling:

"The OSCE-KVM was denied a copy of the UCK's "Criminal Code of War", so had no information about any punishments laid down by the UCK for people under this code."
(p. 11 van 13)

En zo heeft de OVSE-leiding het dan gepresteerd om pagina's lang in te gaan op beweerde rechtmatigheidstendenzen van ontvoeringen en gevangenhoudingen door het UCK. Het daarbij opbrengend om zelfs nog serieus aandacht te schenken aan een non-existente maar, ook als die niettemin werkelijk zou bestaan, vanuit rechtmatigheidsoogpunt bovendien nog volstrekt irrelevante "code".

Terwijl de OVSE-leiding zelf in het rapport heeft beschreven wat er werkelijk gebeurde in die UCK-detentiecentra ! De moord op meer dan 150 ontvoerde Servische burgers en het doodmartelen van Albanese "collaborateurs", waarvan het rapport elders getuigt, spreekt wat dat betreft heldere taal.

D t is de enige door het UCK gehanteerde "code" waarvan

werkelijk is gebleken !

Dit onderdeel van het rapport kan dan ook gerust worden beschouwd als de meest pregnante poging om, tegen alle feiten in, het UCK, tegenover de Servische legereenheden, te profileren als relatief de - veruit - meest respectabele partij.